

ฤดูหาเสียงที่ยาวนาน

การเลือกตั้งสหรัฐฯ ปี 2008

กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ/สำนักงานสารนิเทศ

สำนักงานสารนิเทศ กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา

ผู้ประสานงาน
บรรณาธิการบริหาร

เจเรมี เอฟ. เคอร์ติส
โจนาธาน มาร์โกลิส

บรรณาธิการฝ่ายครีเอทีฟ	จอร์จ แคล็ค
บรรณาธิการใหญ่	ริชาร์ด ดับเบิลยู. ฮัคเคิลบี
บรรณาธิการบริหาร	แอนดรา เอ็น. กรีน
ผู้จัดการฝ่ายผลิต	คริสเตียน ลาร์สัน
ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายผลิต	ซิลเวีย สก็อตต์
ผู้จัดทำเว็บ	ชานัน เพอริรี
บรรณาธิการด้านเนื้อหา	โรซาลี ทาร์กอนสกี
บรรณาธิการภาพ	แมกกี เจ. สลิเกอร์
ผู้ออกแบบปก	ทิโมธี บราวน์
ที่ปรึกษาด้านข้อมูล	แอนดรา เอ็น. กรีน

ภาพปก: ภาพพ่ออุ้มลูกชายขณะใช้เครื่องลงคะแนนเสียงเลือกตั้งแบบอิเล็กทรอนิกส์ในการเลือกตั้งรัฐโอไฮโอ ปี 2006 © AP Images/เอมีซานเซตตา

ผู้แปล: ปานทิพย์ ชัชวาลา, อีรญา สุคนธ์พันธุ์
บรรณาธิการฉบับภาษาไทย: ชาญนริศ บุญพารอด, สุภาพงศ์ ระววยทรง

สำนักงานสารนิเทศ กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา ออกวารสารอิเล็กทรอนิกส์เดือนละหนึ่งฉบับ ภายใต้เครื่องหมาย eJournal USA วารสารมีเนื้อหาเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ที่สำคัญต่อสหรัฐฯ และประชาคมโลก รวมทั้งเรื่องเกี่ยวกับสังคม ค่านิยม ความคิด และสถาบันของอเมริกา

แต่ละเดือน สำนักงานสารนิเทศ จะออกวารสารหนึ่งฉบับเป็นภาษาอังกฤษ ตามด้วยฉบับที่แปลเป็นภาษาฝรั่งเศส โปรตุเกส รัสเซีย และสเปน และมีบางฉบับที่แปลออกเป็นภาษาอาหรับ จีน และเปอร์เซีย

ความเห็นในวารสารไม่จำเป็นต้องสะท้อนทัศนะหรือนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ ไม่รับผิดชอบต่อนเนื้อหาที่อยู่ในเว็บไซต์และการเข้าถึงเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ตที่ระบุไว้ในวารสารนี้ ความรับผิดชอบดังกล่าวเป็นของผู้ตีพิมพ์เว็บไซต์เหล่านี้แต่ผู้เดียว การนำบทความในวารสาร รูปภาพ และภาพประกอบไปจัดพิมพ์ใหม่หรือแปลเป็นภาษาอื่นนอกเขตสหรัฐฯ อาจทำได้เว้นแต่จะมีข้อจำกัดที่ชัดเจนในเรื่องลิขสิทธิ์ ซึ่งจะต้องขออนุญาตจากผู้ถือลิขสิทธิ์ที่ระบุไว้ในวารสารนี้

ท่านสามารถอ่านวารสารอิเล็กทรอนิกส์ฉบับย้อนหลัง ฉบับปัจจุบัน รวมทั้งรายชื่อวารสารที่กำลังจะออกได้ที่ <http://usinfo.state.gov/pub/ejournalusa.html>. ท่านสามารถแสดงความคิดเห็นต่อวารสารมาได้ ที่สถานทูตสหรัฐฯ ในประเทศของท่าน หรือที่กองบรรณาธิการตามที่อยู่ข้างล่างนี้

Editor, eJournal USA:

Issues of Democracy

IIP/PUBJ

U.S. Department of state

301 4th Street SW

Washington, DC 20547

United States of America

E-mail: eJournalUSA@state.gov

คำนำ

ในประเทศที่เป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ประชาชนมีสิทธิที่จะแสดงความคิดเห็นด้วยอย่างเสรี ในขณะที่การเลือกตั้งปี 2008 กำลังคืบใกล้เข้ามา เราจะได้เห็นผู้สมัคร ประชาชนผู้ออกเสียงเลือกตั้ง สำนักโพล และผู้เชี่ยวชาญด้านการเมืองแสดงความเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยในแทบทุกเรื่อง ประชาชนเลือกประธานาธิบดีจากนโยบายหรือความเป็นผู้นำของเขากันแน่? ระบบคณะผู้เลือกตั้งยังใช้การได้ดีหรือเราควรเปลี่ยนระบบการเลือกตั้งได้แล้ว? การสำรวจความเห็นมีความหมายอย่างไรในช่วงหลายเดือนก่อนการเลือกตั้ง?

การหาเสียงเลือกตั้งเริ่มต้นขึ้นนานก่อนหน้าการเลือกตั้งที่จะมีขึ้นในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2008 ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีผ่านการได้วาทิมาแล้วหลายครั้ง โฆษณาหาเสียงก็มีให้เห็นมากมาย และมีการอ้างถึงผลโพลบ่อยครั้ง ในการเลือกตั้งปี 2008 นี้ ผู้ลงคะแนนเสียงชาวอเมริกันจะมีโอกาสลงคะแนนเสียงเลือกประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี สมาชิกสภาของเกรส และเจ้าหน้าที่ระดับรัฐและระดับท้องถิ่น รวมทั้งลงคะแนนเกี่ยวกับนโยบายต่างๆ การเลือกตั้งครั้งนี้สำคัญมาก เพราะจะเป็นการเลือกตั้งครั้งแรกในรอบ 80 ปีที่ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีที่กำลังอยู่ในตำแหน่งไม่ได้ลงสมัครรับเลือกตั้งอีก ตามที่ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้กล่าวไว้ในวารสารฉบับนี้ ชาร์ลี คูก และเจอร์รี แฮกสตรอม ผู้เชี่ยวชาญด้านการเมืองได้อธิบายให้ผู้อ่านเห็นภาพในเรื่องนี้ ในสนามแข่งขันที่เปิดกว้างซึ่งมีผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีมากถึง 18 คนเช่นนี้ คงไม่มีใครกล้าทำนายว่าใครจะชนะการเลือกตั้ง

การเลือกตั้งประธานาธิบดีเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเรื่องราวทั้งหมด ในระบบการปกครองแบบแยกอำนาจของสหรัฐฯ ผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาของเกรสจะเป็นตัวตัดสินว่าประธานาธิบดีคนต่อไปจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดในการดำเนินนโยบายของตน แอล. แซนดี เมเซลอาจารย์วิชาการปกครองจะอธิบายถึงบทบาทของสภาของเกรสและผลที่อาจเกิดขึ้นจากการเลือกตั้งสมาชิกสภาของเกรส

แดนเนี่ยล กอททอฟฟ์ จากสำนักโพลสังกัดพรรคเดโมแครตจะเล่าว่าผลโพลบอกอะไรเราบ้างเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่มีต่อการเลือกตั้งในปี 2008 และประเด็นร้อนต่างๆ ในขณะนี้เมื่อทบทวนอย่างไรต่อการเลือกตั้งครั้งนี้ เคลลีแอนน์ คอนเวย์ จากสำนักโพลสังกัดพรรครีพับลิกัน จะวิเคราะห์การลงคะแนนเสียงของผู้หญิง และความสำคัญของคะแนนเสียงของผู้หญิงในการเลือกตั้งครั้งนี้ ตลอดจนประเด็นต่างๆ ที่ผู้หญิงให้ความสนใจ

ผู้เชี่ยวชาญสามคนจะแลกเปลี่ยนมุมมองเกี่ยวกับบทบาทของสื่อมวลชนในการหาเสียงเลือกตั้ง จิม ดิกคินสัน ผู้สื่อข่าวการเมืองผู้คร่ำหวอดของ วอชิงตัน โพสต์ จะเล่าว่าในแต่ละวันนั้น ผู้สื่อข่าวที่ทำข่าวเลือกตั้งนั้นทำอะไรบ้าง แอนดี คาร์วิน ปรมาจารย์ด้านอินเทอร์เน็ตจะอธิบายว่าการรายงานข่าวโดยประชาชนทั่วไป บล็อก การระดมทุนทางอินเทอร์เน็ต และกลุ่มที่จัดตั้งบนอินเทอร์เน็ตมีผลต่อกระบวนการทางการเมืองอย่างไร และเหตุใดเราจึงไม่อาจมองข้ามสิ่งเหล่านี้ได้ในการเลือกตั้งปี 2008 จอห์น ซอกบี้ จะกล่าวถึงข้อมูลที่มีประโยชน์ที่ได้จากการสำรวจความเห็นประชาชน

ในตอนท้าย เราจะพิจารณากระบวนการเลือกตั้ง ระบบการเลือกตั้งของสหรัฐฯ สมบูรณ์ไว้ที่ใดหรือไม่? แน่นหนาว่าไม่ ไม่มีระบบใดที่สมบูรณ์แบบ แจน วิโกลด์ บาร์น กล่าวถึงกฎหมายที่ออกมาเพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับเงินที่บริจาคเพื่อหาเสียง คณะผู้เลือกตั้ง ซึ่งเป็นระบบที่ใช้เลือกประธานาธิบดีสหรัฐฯ เป็นหัวข้อของการถกเถียงมาโดยตลอดประวัติศาสตร์ของสหรัฐฯ รอส เค. เบเกอร์ และเจมี รัสกิน ให้เหตุผลสนับสนุนและคัดค้านประโยชน์ของระบบคณะผู้เลือกตั้ง พอล เอส. เดเกอร์อริโอ อดีตประธานคณะกรรมการช่วยเหลือในการเลือกตั้ง (Election Assistance Commission) จะกล่าวถึงความพยายามในการปรับปรุงกระบวนการเลือกตั้งระดับรัฐ

แล้วการเลือกตั้งสหรัฐฯ ปี 2008 ละจะเป็นอย่างไร? การเลือกตั้งครั้งนี้จะเป็นการเริ่มต้นใหม่ เป็นโอกาสที่ผู้ออกเสียงเลือกตั้งจะได้ไปใช้สิทธิตามความเชื่อของตน ระบบการเลือกตั้งเป็นงานที่ยิ่งไม่เสร็จ แต่ชาวอเมริกันที่สนใจการเมืองก็สามารถจัดตั้งกลุ่มของตนขึ้นมาในอินเทอร์เน็ต ลงทะเบียนเลือกตั้ง บริจาคเงินแก่ผู้สมัคร จัดวงกาแฟเพื่อพบผู้สมัคร ทำหน้าที่สอดส่องหรือเป็นกรรมการการเลือกตั้งของท้องถิ่น และอะไรอื่นๆ อีกมากมายเพื่อทำให้ระบบการเลือกตั้งดีขึ้น

บรรณาธิการ

กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ
<http://usinfo.state.gov/pub/ejournalusa.html>

ฤดูกาลเสียงที่ยาวนาน การเลือกตั้งสหรัฐฯ ปี 2008

4 อินเทอร์เน็ตสร้างความเปลี่ยนแปลง ในสนามเลือกตั้งได้อย่างไร

แอนดี คาร์วิน อดีตผู้อำนวยการ Digital Divide Network ผู้สมัครรับเลือกตั้งและประชาชนทั่วไปใช้เทคโนโลยีออนไลน์ โน้มน้าวผู้ออกเสียงเลือกตั้งด้วยวิธีการที่สร้างสรรค์

8 เทคโนโลยีในการลงคะแนนเสียงแบบใหม่: ปัญหาหรือทางแก้ไข?

พอล เอส. เดเกรกอรีโอ อดีตประธานคณะกรรมการช่วยเหลือในการเลือกตั้ง ระบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เริ่มได้รับความนิยม ประเทศประชาธิปไตยต้องรับประกันสิทธิของประชาชนทุกคนในการลงคะแนนเสียงอย่างเสรี สะดวกสบาย และมั่นคงปลอดภัย

12 การใช้สิทธิเลือกตั้งครั้งแรก

รีเบ็กกา ไชฟ์แมน สำนักงานสารนิเทศ กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ เด็กสาวอเมริกันสองคนเล่าถึงการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเป็นครั้งแรก และการเลือกตั้งมีความหมายอย่างไรสำหรับพวกเขา

14 การเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรส

แอล. แชนดี เมเซด อาจารย์วิชาการปกครอง Colby College เมืองวอเตอร์วิลล์ รัฐเมน ในฐานะที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติ สภาองเกรสจึงมีอำนาจในการตัดสินใจร่วมกับประธานาธิบดี ผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรสจึงมีความสำคัญต่อการกำหนดนโยบายต่างๆ ของสหรัฐฯ

17 ความเปลี่ยนแปลงในตัวผู้ออกเสียงเลือกตั้ง

แดเนียล กอททอฟฟ์ หัวหน้าของสถาบันสำรวจความเห็น Lake Research Partners กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. การสำรวจความเห็นประชาชนเมื่อไม่นานมานี้เผยให้เห็นความกังวล ความเชื่อ และความรู้สึกของพลเมืองอเมริกัน ในขณะที่การเลือกตั้งปี 2008 คืบใกล้เข้ามา ผลการสำรวจความเห็นยังชี้ว่าชาวอเมริกันต้องการเห็นความเปลี่ยนแปลง

20 ผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่เป็นสตรีในสหรัฐอเมริกา

เคลลีแอนน์ คอนเวย์ ประธานและ CEO สำนักงานโพล™ INC. ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ผู้หญิงมีจำนวนกว่าครึ่งของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในสหรัฐฯ จึงมีอิทธิพลสำคัญต่อผลการเลือกตั้ง ผลโพลยังชี้ว่าผู้หญิงสนใจในประเด็นต่างๆ ซึ่งต่างจากที่บางคนเคยคิด

**24 การรายงานการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งเป็น
ประธานาธิบดีจากมุมมองของผู้สื่อข่าว**

จิม ดิกคินสัน ผู้สื่อข่าวการเมือง น.ส.พ.

The Washington Post

นักข่าวผู้คร่ำหวอดเล่าถึงการทำงานในแต่ละวันขณะเกาะติด
ไปกับผู้สมัครรับเลือกตั้งชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ตั้งแต่
เวลา 6 โมงเช้าไปจนถึง 5 ทุ่ม

**28 การสำรวจความคิดเห็นทางการเมือง - ทำไม
จำเป็นต้องมี**

จอห์น ซอกบี้ ประธาน Zogby International
กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

ผลการสำรวจความเห็นไม่เพียงเผยให้เราเห็นว่าใครกำลังมี
คะแนนนำในการเลือกตั้ง แต่ยังแสดงถึงค่านิยมและ
ความกังวลของผู้ออกเสียงเลือกตั้งในเรื่องต่างๆ ด้วย

31 การเริ่มต้นใหม่

บทสัมภาษณ์ชาร์ลี คูก บรรณาธิการและผู้พิมพ์

Cook Political Report และ เจอร์รี แอ็กสตรอม

นักเขียนของ *National Journal*

ผู้เชี่ยวชาญด้านการเมืองสองคนพูดถึงแง่มุมต่างๆ ของการ
เลือกตั้งประธานาธิบดีปี 2008 ที่แตกต่างไปจากครั้งอื่นๆ

36 การเลือกตั้งปี 2008 จะได้รับเงินสนับสนุนอย่างไร

แจน วิทลด์ บาร์น หุ้นส่วนในบริษัทกฎหมาย

Wiley Rein LLP ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

คณะกรรมการการเลือกตั้งของรัฐบาลกลางกำกับดูแลการ
หาทุนและการใช้เงินเพื่อการหาเสียง ผู้สมัครต้องตัดสินใจว่า
จะจัดสรรเงินที่มีอยู่อย่างไร และควรจะได้รับเงินสนับสนุนจาก
รัฐหรือไม่

40 ระบบคณะผู้เลือกตั้งไร้ประโยชน์แล้วหรือยัง?

ผู้รู้สองท่านได้วาทะเกี่ยวกับข้อดีและข้อเสียของระบบคณะ
ผู้เลือกตั้ง ซึ่งเป็นระบบที่สหรัฐฯ ใช้ในการเลือก
ประธานาธิบดี

คณะผู้เลือกตั้งยังคงมีประโยชน์ในศตวรรษที่ 21

รอธ เค. เบเกอร์ อาจารย์สาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย
Rutgers เมืองนิวบรินสวิค รัฐนิวเจอร์ซีย์

มาใช้ระบบคณะผู้เลือกตั้งเพื่อให้สหรัฐฯ

**มีประธานาธิบดีที่มาจากคะแนนเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง
ทั่วประเทศกันเถอะ**

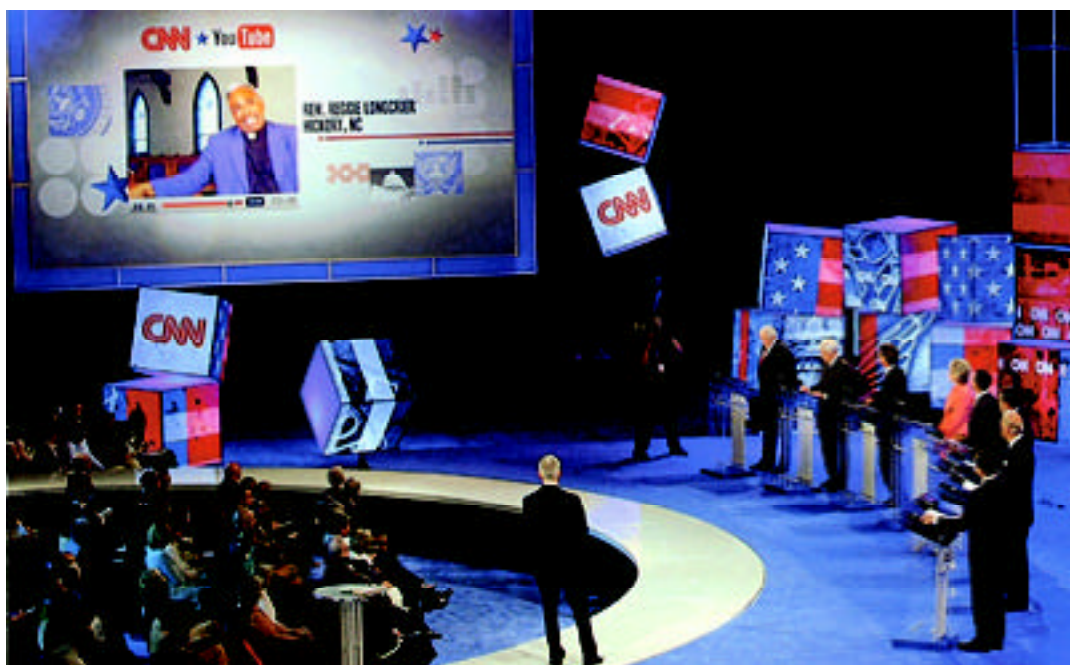
เจมี รัสกิน วุฒิสมาชิกของมลรัฐแมริแลนด์ และอาจารย์สาขา
กฎหมายรัฐธรรมนูญมหาวิทยาลัย American University
กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

46 บรรณานุกรม

47 แหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ตสร้างความเปลี่ยนแปลง ในสนามเลือกตั้งได้อย่างไร

โดย แอนดี คาร์วิน

© ภาพจากหน้าเว็บ AP Top Charles Dharapak

ตัวกิจซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดีใหม่ของสหรัฐฯ โบคั กรอส, คริส อดด, จอห์น เอ็ดเวิร์ดส์, ฮิลลารี คลินตัน, บาร์ก โอบามา, บิล ริชาร์ดสัน, โจเซฟ ไบเดิน แลสดีนนิส คูซนิค กำลังฟังคำถามจากสาธุคุณ เรจจ ลองโครเซอร์ แห่งเมืองฮัคคอร์ มลรัฐแคโรไลนา ในรายการโตวาทักที่จัดโดย CNN, YouTube และ Google ที่วิทยาลัยทหาร The Citadel ที่เมืองชาร์ลส์ตัน มลรัฐแคโรไลนา ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2007

อินเทอร์เน็ตได้ปฏิวัติโลกแห่งการสื่อสารในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา โดยนำผู้คนมารวมกันไม่ว่าจะเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ ก็ตามที่เราจะสามารถจินตนาการได้ ในบทนี้ ผู้เขียนจะกล่าวถึงนวัตกรรมทางคอมพิวเตอร์ที่เริ่มเข้ามามีบทบาทในเวทีการเมือง ในขณะที่ผู้สมัครรับเลือกตั้ง และประชาชนใช้เทคโนโลยีเพื่อโน้มน้าวผู้ออกเสียงเลือกตั้ง ผู้เขียน แอนดี คาร์วิน เคยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ Digital Divide Network (www.digitaldivide.net) และขณะนี้เป็นเจ้าของ blog ชื่อ Learning.now ของ Public Broadcasting Service (www.pbs.org)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการเลือกตั้งทั่วไปของสหรัฐฯ ในปี ค.ศ. 2008 นี้จะเป็นจุดหักเหสำคัญในประวัติศาสตร์อเมริกัน แต่อาจไม่ได้เป็นเพราะตัวผู้สมัครรับเลือกตั้งหรือนโยบายหาเสียง เช่นเดียวกับการเลือกตั้งที่ผ่านมา อินเทอร์เน็ตได้กลายเป็นเครื่องมือทางการเมืองอย่างหนึ่งที่มีศักยภาพ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการหาเสียง

การระดมทุน หรือการมีส่วนร่วมของประชาชน อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ทำให้การเลือกตั้งรอบนี้น่าสนใจคือฉันทกรรมต่างๆ ที่กำลังเกิดขึ้นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากการหาเสียงหรือนักการเมือง แต่เกิดขึ้นโดยฝีมือของสาธารณชนอเมริกันเอง

ในปัจจุบัน อินเทอร์เน็ตไม่ใช่ปรากฏการณ์ใหม่ในสหรัฐฯ แต่อย่างใด ชาวอเมริกันหลายล้านคนเริ่มมีอินเทอร์เน็ตใช้และมีทักษะด้านเทคโนโลยีมาตั้งแต่ช่วงกลางคริสต์ทศวรรษ 1990 ไม่ว่าจะเป็นการใช้งานที่บ้าน ที่ทำงาน หรือที่โรงเรียน รายงานของโครงการ Pew Internet and American Life Project เมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2007 ระบุว่าร้อยละ 71 ของชาวอเมริกันวัยผู้ใหญ่มีอินเทอร์เน็ตใช้ที่บ้าน ในขณะที่เกือบร้อยละ 50 มีอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง broadband

ในทำนองเดียวกัน โรงเรียนของรัฐและห้องสมุดส่วนใหญ่ก็มีบริการอินเทอร์เน็ต อย่างไรก็ตาม ยังคงมีช่องว่างในเรื่องการเข้าถึงและทักษะในการใช้อินเทอร์เน็ตในกลุ่มประชาชนผู้ด้อยโอกาส โดยเฉพาะผู้มีการศึกษาและรายได้ต่ำ คนชรา คนพิการ และชนกลุ่มน้อย

แต่แนวโน้มทั่วไปในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาคือมีการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตมากขึ้น

เมื่อสาธารณชนอเมริกันเริ่มใช้อินเทอร์เน็ต ข้อมูลต่างๆ ที่อยู่ในอินเทอร์เน็ตจำนวนมากจึงถูกผลิตขึ้นมาโดยมีอาชีพหรือผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี การเผยแพร่ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตจำเป็นต้องใช้ทักษะทางเทคโนโลยีเท่าๆ กับความสามารถในการผลิตข้อมูลที่ผ่านการขัดเกลามาแล้วจำนวนมาก โดยทั่วไป เสียงและภาพถือเป็นช่องทางในการเสนอข่าวของสำนักข่าวใหญ่ๆ

อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้หมายความว่าประชาชนทั่วไปไม่สามารถนำข้อมูลไปใส่ไว้ในอินเทอร์เน็ต ตั้งแต่ช่วงปลายคริสต์ทศวรรษ 1990 คนจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ได้เริ่มนำบันทึกชีวิตประจำวันของตนมาเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต หรือที่เรียกว่า “Web logs” หรือ “blogs” ปรากฏว่าสิ่งนี้ถูกใจผู้พัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์บางรายมากจนคนเหล่านี้ต้องเริ่มคิดค้นเครื่องมือที่จะทำให้คนสามารถเผยแพร่ข้อความของตนทางอินเทอร์เน็ตได้ง่ายขึ้น ปรากฏการณ์ดังกล่าวได้ทำให้เกิดคำศัพท์เฉพาะขึ้นมา เช่น “Web 2.0” และ “social media” ซึ่งเป็นคำที่อธิบายถึงปรากฏการณ์ใหม่นี้

ชุมชนออนไลน์

ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ เริ่มเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มออนไลน์ กลุ่มเหล่านี้ไม่ใช่ปรากฏการณ์ใหม่แต่อย่างใด กลุ่มผู้ส่งอีเมลล์และกลุ่มที่ร่วมถามตอบกระทู้ต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ตมีมาตั้งแต่คริสต์ทศวรรษ 1970 แล้ว แต่เมื่อการใช้อินเทอร์เน็ตเริ่มกลายเป็นกระแสหลัก กลุ่มต่างๆ ที่เกิดขึ้นบนอินเทอร์เน็ตก็กลายเป็นสิ่งปกติมากขึ้น แทนที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจะมีแต่คนที่ชอบเทคโนโลยีเป็นส่วนใหญ่ คนทั่วๆ ไปก็เริ่มรวมตัวกันเป็นกลุ่มต่างๆ อาจเป็นกลุ่มที่แบ่งตามถิ่นที่อยู่อาศัย เช่น เมืองหรือย่านที่พักอาศัย หรือกลุ่มความสนใจ เช่น กลุ่มคนที่มั่งงานอดิเรกหรืออาชีพเหมือนกัน

พอถึงต้นคริสต์ทศวรรษ 2000 การเขียน “blog” ก็เติบโตอย่างรวดเร็ว มีคนจำนวนหลายพันคนสร้าง “blog” ของตนขึ้นมา ภายในเวลาไม่กี่ปี คนหลายพันคนนี้ได้เพิ่มเป็นหลายล้าน และอีกไม่นานเท่าใดนัก ก็มีบางคนเริ่มเขียนบันทึกส่วนตัวเกี่ยวกับการเมืองลงในอินเทอร์เน็ต ในไม่ช้าคนเหล่านี้ก็เริ่มระดมสมาชิกที่มีความคิดเห็นทางการเมืองหรือสนับสนุนผู้สมัครรับเลือกตั้งคนเดียวกับตน และเริ่มใช้กลุ่มออนไลน์นี้เป็นเครื่องมือในการประสานงานระหว่างกัน

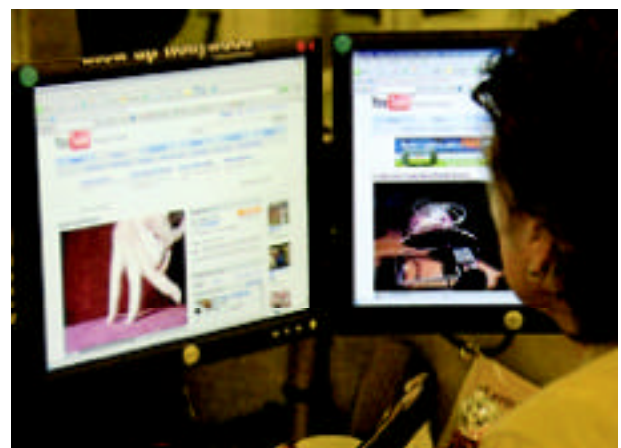
ตัวอย่างหนึ่งของกลุ่มระดับรากหญ้าในช่วงแรกๆ หรือที่เรียกกันว่า “netroots” ที่รู้จักกันดีก็คือ การหาเสียงเลือกตั้งชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของเฮาเวิร์ด ดินเมื่อปี ค.ศ. 2004 ก่อนหน้านี้ ดินเคยถูกสื่อมวลชนและผู้รอบรู้ทางการเมืองมองว่าเป็นผู้สมัครระดับสาม แต่ดินกลับได้เสียงสนับสนุนอย่างมากผ่าน “blog” การหาเสียงทางอีเมลล์ และการอภิปรายกับกลุ่มต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ต ในไม่ช้า

ดินก็ได้รับการสนับสนุนมากขึ้น รวมทั้งเงินเพื่อใช้ในการหาเสียงจากประชาชนหลายพันคนทั่วประเทศ ในขณะที่ดินโด่งดังมากขึ้นในอินเทอร์เน็ตสื่อกระแสหลักก็เริ่มรายงานเกี่ยวกับเขามากขึ้น และพูดถึงความสำเร็จของดินในการระดมทุนหาเสียงและความนิยมในตัวเขาในหมู่ “netroots” จากคนที่ไม่มีใครรู้จัก ดินกลายเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งที่น่าเกรงขาม แม้ว่าในที่สุดแล้ว เขาจะไม่ได้รับการเสนอชื่อเป็นตัวแทนพรรคเดโมแครตในการชิงตำแหน่งประธานาธิบดี แต่เทคนิคในการระดมกลุ่มคนทางอินเทอร์เน็ตของเขาได้ทำให้เกิดกลุ่มนักเคลื่อนไหวหัวเสรีนิยมที่พร้อมที่จะเคลื่อนไหวในเรื่องอื่นๆ ต่อไป

ก่อนหน้าการรณรงค์หาเสียงทางอินเทอร์เน็ตของดิน ก็เคยมีการรณรงค์ในกลุ่ม “netroots” อื่นๆ ซึ่งยังคงดำเนินต่อมาจนถึงทุกวันนี้ ตัวอย่างเช่น ในปี ค.ศ. 1997 ผู้ก่อตั้งบริษัทโปรแกรมคอมพิวเตอร์แห่งหนึ่งในนครซาน ฟรานซิสโก เริ่มส่งอีเมลล์ไปถึงเพื่อนๆ และเพื่อนร่วมงานขอให้พวกเขาช่วยขอร้องเจ้าหน้าที่ที่พวกเขาเลือกตั้งเข้าไปทำงานให้ยุติการถอดถอนประธานาธิบดี บิล คลินตัน และ “เดินหน้าต่อไป” ในเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวกับนโยบาย การส่งอีเมลล์ดังกล่าวประสบความสำเร็จอย่างมาก และเพื่อนๆ และเพื่อนร่วมงานก็ช่วยกันส่งอีเมลล์ฉบับนั้นต่อไปยังคนอื่นๆ ในที่สุด การรณรงค์ในกลุ่มเล็กๆ นี้ก็กลายเป็นองค์กรด้านนโยบายสาธารณะที่เน้นเรื่องที่เป็นนโยบายหัวก้าวหน้า โดยเฉพาะการยุติสงครามในอิรัก ในปัจจุบัน องค์กร MoveOn.org เป็นหนึ่งในคณะกรรมการกิจกรรมทางการเมืองที่ทรงอิทธิพลมากที่สุดแห่งหนึ่งในสหรัฐฯ โดยมีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตหลายล้านคนเข้าร่วมการรณรงค์ทางการเมืองผ่านการส่งและรับอีเมลล์

ข้อมูลจากผู้ใช้อินเทอร์เน็ตและเครือข่ายทางสังคม

เมื่อถึงการเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรสปี ค.ศ. 2006 ก็เกิดแนวโน้มการใช้อินเทอร์เน็ตสองอย่างที่กลายเป็นตัวอย่างของสิ่งที่จะเกิด

© ภาพจากสำนักข่าว AP โดย Cameron Bloch

YouTube ซึ่งเป็นบริษัทให้บริการแลกเปลี่ยนภาพวิดีโอทางอินเทอร์เน็ตกำลังมีบทบาทสำคัญในการเมืองของสหรัฐอเมริกา

© mwm/เอเจนซีไทม์ส AP โดย Lauren Burke

ในการประชุมใหญ่พรรคเดโมแครต มีการจัดตั้งบริเวณพิเศษสำหรับ blogger ใกล้เคียง บริเวณที่ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ และผู้สื่อข่าววิทยุโทรทัศน์ประจำอยู่ กลุ่ม blogger เหล่านี้รายงานสถานการณ์ระหว่างการประชุม เป็นครั้งแรกที่เมืองบอสตัน มลรัฐแมสซาชูเซตส์เมื่อปี ค.ศ. 2004

ขึ้นในการเลือกตั้งปี 2008 แนวโน้มแรกก็คือ เราได้เห็นการแพร่หลายของสิ่งที่มักเรียกกันว่า “ข้อมูลที่เกิดโดยผู้ใช้” (user-generated content) หรือ UGC ซึ่งหมายถึงข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตไม่ว่าจะเป็นข้อมูลประเภทใดก็ตามที่ผลิตโดยมือสมัครเล่น อาจเป็นข้อความ ภาพถ่าย เสียง ภาพวีดิทัศน์ ตัวอย่างหนึ่งของ UGC ที่รู้จักกันทั่วโลกก็คือภาพการประหารชีวิตชัคคัม ฮุสเซนที่ถ่ายโดยโทรศัพท์มือถือ แม้ว่ารัฐบาลอิรักจะนำภาพวีดิทัศน์ที่แสดงขั้นตอนก่อนการประหารมาเผยแพร่สู่สาธารณชน แต่ UGC ที่ถ่ายโดยผู้เห็นเหตุการณ์ที่อยู่ในแดนประหารคือสิ่งที่ทำให้เกิดข่าวพาดหัวไปทั่วโลก

ไม่มีวันที่อินเทอร์เน็ตจะขาดแคลน UGC ทั้งนี้เพราะมีเว็บไซต์ต่างๆ ที่ทำหน้าที่ป้อนข้อมูลลึกลับมีเดียเหล่านี้มาแบ่งปันให้ชมเว็บไซต์เหล่านี้มีอาทิ YouTube (สำหรับภาพวีดิทัศน์) และ Flickr (สำหรับภาพถ่าย) ผลการวิจัยของ Pew Internet and American Life Project ในปี 2006 ชี้ว่าชาวอเมริกันประมาณ 40 ล้านคนเคยเผยแพร่ UGC ทางอินเทอร์เน็ต ในขณะที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในอเมริกา 1 ใน 7 คนมี blog ของตนเอง

ในการเลือกตั้งปี 2006 ไม่มีเหตุการณ์ใดที่แสดงถึงอิทธิพลของ UGC ได้มากเท่ากรณีที่เราเรียกว่า “macaca moment”

ในขณะที่วุฒิสมาชิกจอร์จ อัลเลน จากมลรัฐเวอร์จิเนียอยู่ระหว่างการรณรงค์หาเสียง เขาถูกชายหนุ่มที่ชื่อ เอส. อาร์. ซีดาร์ท ซึ่งช่วยหาเสียงให้คู่แข่งของเขาคือจิม เว็บบ์ ติดตามอยู่ตลอดเวลา ซีดาร์ทมีหน้าที่บันทึกภาพวีดิทัศน์ของอัลเลนขณะที่เขาหาเสียงตามที่ต่างๆ เพื่อคว่ำเขาพูดอะไรบ้าง เพื่อว่าเว็บเบราว์เซอร์จะนำไปใช้ในการหาเสียงได้ ในการหาเสียงครั้งหนึ่งในเดือนสิงหาคมของปีนั้น อัลเลนกล่าวกับผู้ที่มาฟังเขาหาเสียงว่าเขากำลังถูกซีดาร์ทตามอยู่ และเรียก

ซีดาร์ทว่า “Macaca” (ซึ่งแปลว่าลิง) สองครั้ง ซีดาร์ทซึ่งมีเชื้อสายอินเดีย นำภาพวีดิทัศน์ของอัลเลนที่เรียกเขาเช่นนั้นขึ้นเว็บไซต์ของ YouTube และเว็บไซต์อื่นๆ และมีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตหลายแสนคนได้เห็นภาพนี้ ในไม่ช้า ภาพวีดิทัศน์นี้ก็กลายเป็นประเด็นใหญ่ในการหาเสียง และอัลเลนก็ต้องคอยแก้ต่างข้อกล่าวหาที่บอกว่าเขาใช้คำว่า “macaca” ในทำนองดูถูกเรื่องเชื้อชาติ อัลเลนกล่าวขอโทษ และยืนยันว่าคำดังกล่าวไม่ได้สื่อความหมายในเชิงดูถูกซีดาร์ท ต่อมาในเดือนพฤศจิกายน อัลเลนก็แพ้การเลือกตั้งอย่างฉิวเฉียด และนักวิเคราะห์ข่าวหลายรายก็บอกว่าภาพที่ซีดาร์ทบันทึกไว้มีส่วนทำให้จิม เว็บบ์ชนะอัลเลนในการเลือกตั้ง แต่ UGC ก็อาจไม่ได้กลายเป็นพลังสำคัญ ในการเมืองระบบออนไลน์ถ้าไม่ใช่เป็นเพราะแนวโน้มประการที่สองที่สำคัญ นั่นคือการ

เติบโตของเครือข่ายกลุ่มออนไลน์ กลุ่มออนไลน์มีมาตั้งแต่ยุคแรกๆ ของอินเทอร์เน็ต แต่ในช่วงหลายปีที่เพิ่งผ่านมา กลุ่มออนไลน์ได้เติบโตขึ้นมากทั้งในแง่จำนวนและขนาดเมื่อเทคโนโลยีพัฒนาขึ้น ทำให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถนำข้อมูลที่ตนทำขึ้นบรรจุในอินเทอร์เน็ตและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ง่ายขึ้น เว็บไซต์เช่น MySpace และ Facebook เติบโตจากกลุ่มเล็กๆ ที่มีสมาชิกเป็นเด็กวัยรุ่นและนักศึกษาวิทยาลัย กลายเป็นสมาคมออนไลน์ที่มีความสำคัญและมีสมาชิกหลายสิบล้านคน รายงานจากบริษัทสำรวจความเห็น Ipsos Inc. ฉบับเดือนกรกฎาคม 2007 ระบุว่าร้อยละ 24 ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในสหรัฐฯ เข้าร่วมกลุ่มออนไลน์ในเดือนที่ผ่านมา และหนึ่งในสามของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั้งหมดดาวน์โหลดภาพวีดิทัศน์มาชม ผู้สมัครรับเลือกตั้งในปี 2006 นำสิ่งเหล่านี้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ โดยใส่ประวัติส่วนตัวของตนไว้ในเว็บไซต์ที่เป็นของสมาคมออนไลน์ใหญ่ๆ และบางคนก็ใส่โฆษณาหาเสียงและวัสดุมีเดียอื่นๆ ไปด้วย

นวัตกรรมออนไลน์สำหรับปี 2008

การเลือกตั้งปี 2006 เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของสิ่งที่จะได้เห็นในปี 2008 นับตั้งแต่การหาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งก่อน ผู้ที่จะลงสมัครรับเลือกตั้งได้เริ่มใช้กลุ่มออนไลน์ให้เป็นประโยชน์อีกขั้นหนึ่งโดยการสร้างเครือข่ายขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อการหาเสียง ตัวอย่างเช่น บารัค โอบามาและจอห์น เอ็ดเวิร์ดส์ ผู้สมัครจากพรรคเดโมแครตมีความโดดเด่นกว่าใครๆ เนื่องจากกลุ่มออนไลน์ของพวกเขามีขนาดใหญ่ พวกเขาใช้เครื่องมือเหล่านี้ในการหาเสียงสนับสนุนและระดมทุนสำหรับการหาเสียง

เดน บาร์กลีคท์ ผู้อำนวยการฝ่ายสื่อสารของท่าเทียบเรือท่าลียงร่วมสนกออนไลน์กับประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 2003

© ภาพจากสำนักข่าว AP Tag Charles Dharapak

เพื่อจัดตั้งคณะกรรมการกิจกรรมทางการเมืองและระดมทุนเพื่อให้การสนับสนุนนักการเมืองที่เห็นด้วยกับจุดยืนของกลุ่มตน ถ้าผู้สมัครรับเลือกตั้งคนดังกล่าวยังไม่ได้รับการเลือกจากทางพรรคให้เป็นตัวแทนพรรคในการลงเลือกตั้ง เว็บไซต์ Change.org ก็จะให้บุคคลที่สามเป็นผู้ดูแลเงินที่มีผู้บริจาคมาไว้ก่อนจนกว่าพรรคการเมืองจะเสนอชื่อผู้สมัครรายนี้ และเมื่อผู้สมัครได้รับเงินบริจาคอย่างเป็นทางการจากกลุ่มนักเคลื่อนไหวแล้ว คู่แข่งของเขาก็จะได้รับจดหมายแจ้งว่าผู้สมัครรายนี้ได้รับเงินบริจาคจาก Change.org ซึ่งเป็นการเตือนผู้สมัครคู่แข่งว่าผู้ออกเสียงเลือกตั้งกำลังระดมเงินช่วยเหลืออีกฝ่ายหนึ่งอยู่ก็เพราะมีจุดยืนเดียวกัน

ผู้สมัครจากพรรคการเมืองใหญ่ทั้งสองพรรคนิยมใช้ภาพวีดิทัศน์ออนไลน์ในการปฏิสัมพันธ์กับฐานเสียงของตน บางคนอาจถึงกับประกาศการลงสมัครรับเลือกตั้งผ่านช่องทางนี้

ในขณะที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งเริ่มสร้างกลุ่มออนไลน์ของตนขึ้นมาเราก็ได้เห็นผู้ออกเสียงเลือกตั้งสร้างกลุ่มของตนขึ้นมาเช่นกันเพื่อระดมคนที่มีความคิดเห็นเหมือนกับตนในประเด็นทางการเมือง การสร้างกลุ่มออนไลน์ด้วยตัวเองนั้นเป็นเรื่องที่ไม่มีใครคิดว่าจะเป็นไปได้แม้ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงปี 2006 แต่ในช่วงเวลาสั้นๆ นับตั้งแต่นั้นมา เครื่องมือออนไลน์ต่างๆ เช่น Ning.com ทำให้ใครๆ ก็สามารถสร้างเครือข่ายเล็กๆ ขึ้นมาด้วยตัวเองได้ ขณะนี้ ประชาชนทั่วไปและผู้หาเสียงเลือกตั้งที่มีทุนจำกัดก็สามารถใช้เครื่องมือดังกล่าวสร้างฐานเสียงรากหญ้าของตนเองขึ้นมาได้

นอกจากนี้ ยังมีการพัฒนาของกลุ่มออนไลน์ที่มุ่งเน้นการระดมทุน โดยเฉพาะ หนึ่งในเว็บไซต์ที่น่าสนใจมากที่สุดคือ Change.org ซึ่งในตอนแรกนั้นก่อตั้งขึ้นเพื่อระดมเงินบริจาคเพื่อการกุศล แต่ต่อมาได้เปลี่ยนรูปแบบไปเพื่อเปิดโอกาสให้คนมารวมตัวกันเพื่อสนับสนุนแนวทางทางการเมืองหรือผู้สมัครรายใดรายหนึ่ง ตัวอย่างเช่น กลุ่มผู้เรียกร้องสิทธิในการพกพาอาวุธปืนกลุ่มหนึ่งอาจใช้เว็บไซต์นี้

กล่าวโดยย่อก็คือ แม้ว่าการหาเสียงเลือกตั้งสำหรับปี 2008 ยังไม่จบสิ้น แต่มีสิ่งหนึ่งที่แน่นอน อินเทอร์เน็ตได้เปลี่ยนแปลงวิธีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สมัครรับเลือกตั้งและผู้ออกเสียงเลือกตั้งไปแล้วอย่างถาวร ขณะนี้ ผู้สมัครคนอื่นๆ ที่ไม่ใช่ระดับแนวหน้าคนสองคนก็อาจประสบความสำเร็จในการระดมเงินช่วยเหลือเพื่อการหาเสียงได้ และผู้สมัครไม่สามารถควบคุมข้อความที่พวกเขาต้องการสื่อสารไปยังประชาชนได้อย่างสิ้นเชิงอีกต่อไป สาธารณชนตอบรับเครื่องมือ Web 2.0 ที่ช่วยให้พวกเขาสื่อสารสิ่งที่พวกเขาต้องการไปยังผู้สมัครรับเลือกตั้ง ตอนนี้ ก็ขึ้นอยู่กับว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งจะรับฟังเสียงของประชาชนได้มากน้อยเพียงใด ■

ความเห็นในบทความข้างต้นไม่จำเป็นต้องสะท้อนถึงมุมมองหรือนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ

เทคโนโลยีในการลงคะแนนเสียงแบบใหม่: ปัญหาหรือทางแก้ไข?

โดย พอล เอส. เดเกอร์กอริโอ

© ภาพถ่ายจากสำนักข่าว AP โดย Rajesh Kumar Singh

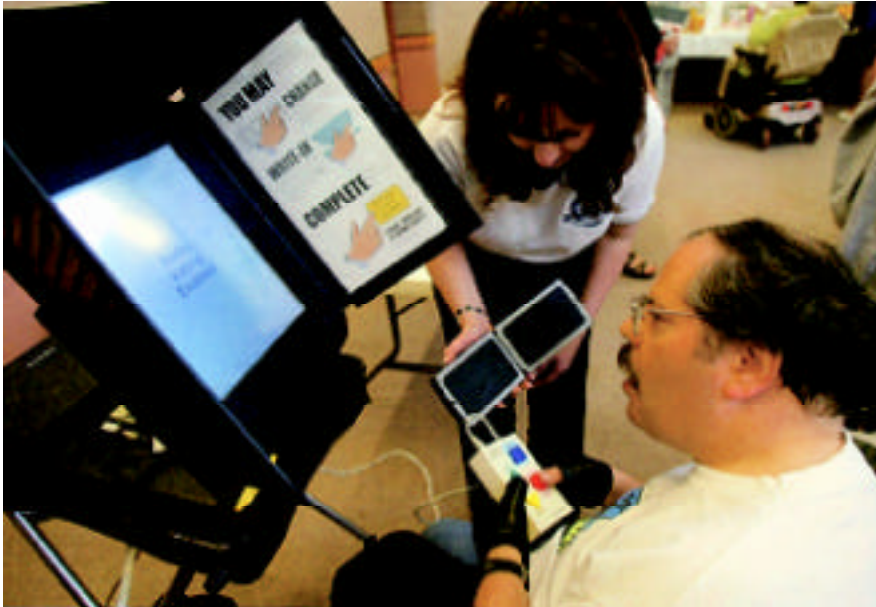
เจ้าหน้าที่ประจำคูหาเลือกตั้งในอินเดียตรวจสอบเครื่องลงคะแนนเสียงก่อนการเลือกตั้งในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2007

เช่นเดียวกับประเทศประชาธิปไตยอื่นๆ สหรัฐฯ กำลังหาทางปรับปรุงกระบวนการเลือกตั้งเพื่อให้ประชาชนทุกคนสามารถลงคะแนนได้อย่างเสรี สะดวก และปลอดภัย ผู้เชี่ยวชาญด้านการเลือกตั้งรายหนึ่งอธิบายถึงการดำเนินการต่างๆ ของรัฐบาลสหรัฐฯ เพื่ออำนวยความสะดวกในการลงคะแนนเสียงทั่วประเทศ และพูดถึงประโยชน์และข้อเสียของการลงคะแนนเสียงโดยใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ ในขณะที่เทคโนโลยีเริ่มเข้ามามีบทบาทในการดูแลการเลือกตั้ง พอล เอส. เดเกอร์กอริโอ เคยดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการช่วยเหลือนในการเลือกตั้ง (Election Assistance Commission) ของสหรัฐฯ และได้ทำงานในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการเลือกตั้งในกว่า 20 ประเทศเป็นเวลา 22 ปี

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา โลกได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับกระบวนการเลือกตั้งเป็นพิเศษ หลายประเทศ ทั้งที่รวยและยากจน พัฒนาแล้วหรือกำลังพัฒนา กำลังนำเทคโนโลยีใหม่มา

ใช้ในการเลือกผู้นำของตน อินเดีย ซึ่งเป็นประเทศประชาธิปไตยใหญ่ที่สุดในโลก ลงคะแนนเสียงโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์แบบมีปุ่มกด ในขณะที่เฮติ ซึ่งเป็นประเทศยากจนที่สุดในซีกโลกตะวันตกต้องแสดงบัตรประจำตัวประชาชนที่มีภาพติดอยู่และต้องพิมพ์นิ้วหัวแม่มือก่อนจะได้รับบัตรลงคะแนนเสียง ส่วนชาวเอสโตเนีย (หรืออี-เอสโตเนีย ตามที่ประเทศนี้ต้องการให้เรียก) ใช้บัตรสมาร์ทการ์ดเพื่อลงคะแนนเสียงทางอินเทอร์เน็ตไม่ว่าจะอยู่ที่ใดในโลก

ในสหรัฐฯ กว่าร้อยละ 90 ของคะแนนเสียงใช้การลงคะแนนและนับด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ กฎหมายกำหนดให้ทุกคูหาเลือกตั้งในสหรัฐฯ ในขณะนี้ต้องมีเครื่องมือในการลงคะแนนเสียงซึ่งช่วยให้ผู้ทุพพลภาพสามารถลงคะแนนได้อย่างเป็นส่วนตัวและไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น ดังนั้น ผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่ตาพิการก็อาจมีหูฟังและมีจอร์บบสัมผัสหรือปุ่มที่ตนสามารถกดเพื่อลงคะแนนเสียงได้อย่างเป็นส่วนตัวสหรัฐฯ เป็นประเทศเดียวในโลกที่มีกฎหมายกำหนดในเรื่องนี้

© ภาพจากสำนักข่าว AP/Home News Tribune โดย Keith Muccilli

เทคโนโลยีใหม่ช่วยอำนวยความสะดวกให้ทุกพลภาพในารลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ตามที่กฎหมาย Help America Vote Act กำหนดไว้

ส่วนผู้ออกเสียงเลือกตั้งอื่นๆ ที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ เช่น ผู้ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งก็จะได้รับความสะดวกจากเทคโนโลยีใหม่นี้เช่นกัน ในเทศมณฑลอลาสองเจสิส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย บัตรลงคะแนนจะมีถึงแปดภาษา เห็นได้ชัดว่าเทคโนโลยีใหม่ๆ เป็นตัวช่วยที่สำคัญสำหรับผู้ลงคะแนนเสียงที่ทุพพลภาพหรือมีอุปสรรคด้านภาษา

เทคโนโลยีใหม่ที่ใช้ในการเลือกตั้งเหล่านี้ส่วนใหญ่นำมาใช้ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา และในแต่ละปี ก็มีประเทศจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ที่นำวิธีการใหม่ๆ มาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกในการเลือกตั้งให้แก่คนจากทุกภาคส่วนของสังคม

เทคโนโลยีใหม่ๆ เหล่านี้ช่วยอำนวยความสะดวกให้ผู้ออกเสียงเลือกตั้งและแก้ปัญหาคนไปใช้สิทธิน้อยได้จริงหรือ? และทุกภาคส่วนของสังคมเชื่อถือในเครื่องมือเหล่านี้หรือไม่? หรือเทคโนโลยีเหล่านี้กลับสร้างปัญหาใหม่ๆ และทำให้ผู้ออกเสียงเลือกตั้งบางกลุ่มได้เปรียบอย่างไม่เป็นธรรม? ประเด็นเหล่านี้เป็นเรื่องสำคัญและกำลังเป็นที่ถกเถียงกันทั้งภายในประเทศและในเวทีสากล

การปรับปรุงกระบวนการเลือกตั้งของสหรัฐฯ

กระบวนการเลือกตั้งในสหรัฐฯ ได้รับความสนใจอย่างมากทั้งในประเทศและต่างประเทศหลังการเลือกตั้งประธานาธิบดีเมื่อปี ค.ศ. 2000 แม้ในช่วงหกสัปดาห์หลังการเลือกตั้ง ก็ยังไม่มีใครแน่ใจว่าใครคือผู้ชนะการเลือกตั้งและเป็นประธานาธิบดี คำว่า “hanging” “pregnant” และ “dimpled” กลายเป็นคำศัพท์ใหม่ที่ใช้อธิบายบัตรลงคะแนนเสียงที่ผู้ออกเสียงเลือกตั้งใช้ปากกาเจาะเพื่อทำเครื่องหมาย

แต่เจาะไม่ทะลุ หลังจากเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์สหรัฐฯ ครั้งนั้น หน่วยงานที่ดูแลการเลือกตั้งก็พยายามปรับปรุงวิธีการลงคะแนนเสียงเรื่อยมา ในปี 2002 สภาคองเกรสได้ผ่านกฎหมายชื่อ Help America Vote Act (HAVA) ซึ่งกำหนดให้รัฐบาลกลางให้ความช่วยเหลือรัฐทั้ง 50 รัฐ เขตดิสตริกตอพอิคอลัมเบีย และดินแดนของสหรัฐฯ เพื่อปรับปรุงกระบวนการเลือกตั้งเป็นครั้งแรก ความจริงแล้ว ในช่วงเจ็ดปีที่ผ่านมาในสหรัฐฯ มีการออกกฎหมายเลือกตั้งและระเบียบข้อบังคับเพิ่มมากกว่าในช่วง 200 ปีของประวัติศาสตร์ประเทศด้วยซ้ำไป

สหรัฐฯ เหมือนประเทศเนเธอร์แลนด์ อังกฤษ ญี่ปุ่น และอีกหลายๆ ประเทศตรงที่การเลือกตั้งทั้งหมดเป็นเรื่องท้องถิ่น ซึ่งหมายความว่า การเลือกตั้งดำเนินการโดย

เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นซึ่งเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะใช้วิธีการใดในการลงคะแนนเสียงภายในเขตความรับผิดชอบของตน กฎหมายHAVA ให้อำนาจเจ้าหน้าที่เลือกตั้งระดับรัฐมีอำนาจมากขึ้นในการกำกับดูแลหน่วยงานท้องถิ่น ในรัฐส่วนใหญ่ ผู้ช่วยผู้ว่าการรัฐฝ่ายบริหาร ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการเลือกตั้งและสังกัดพรรคการเมือง คือผู้มีอำนาจสูงสุดในการเลือกตั้ง มีอยู่ไม่กี่รัฐ รวมทั้งนิวเจอร์ซีย์และอิลลินอยส์ ที่มีคณะกรรมการการเลือกตั้งที่มาจากทั้งสองพรรคคอยดูแลการเลือกตั้ง สหรัฐฯ แตกต่างจากประเทศอื่นๆ อยู่อย่างหนึ่งคือ เจ้าหน้าที่ที่ดูแลการเลือกตั้งกว่าร้อยละ 70 มาจากการเลือกตั้งและสังกัดพรรคการเมือง คนเหล่านี้มีตำแหน่งเช่น เสมียนเทศมณฑล ผู้ตรวจบัญชีเทศมณฑล และหัวหน้าดูแลการเลือกตั้ง เจ้าหน้าที่เหล่านี้จะได้รับการเลือกตั้งใหม่ทุกสี่ปี

กฎหมาย HAVA ยังจัดตั้งหน่วยงานรัฐบาลกลางขึ้นมาใหม่คือ คณะกรรมาธิการช่วยเหลือในการเลือกตั้ง (Election Assistance Commission) เพื่อเน้นหนักเรื่องการบริหารการเลือกตั้งทั่วประเทศ และเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์สหรัฐฯ ที่มีการอนุมัติงบประมาณจากส่วนกลางกว่า 3,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพื่อใช้ปรับปรุงกระบวนการเลือกตั้ง EAC (<http://www.eac.gov>) ซึ่งเริ่มดำเนินงานในปลายปี 2003 ประกอบด้วยสมาชิกสี่คน มาจากพรรคเดโมแครตและรีพับลิกันพรรคละสองคน และได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดีและรับรองโดยวุฒิสภา ผมเคยเป็นสมาชิกของ EAC ในยุคแรกๆ และเป็นประธานในปี 2006

นอกจากการช่วยเหลือด้านงบประมาณแล้ว EAC ยังกำหนดมาตรฐานใหม่ในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเลือกตั้ง และมีหลายประเทศที่ยึดตามมาตรฐานเหล่านี้ ด้วยการทำงานกับสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (National Institute of Science and

Technology) (<http://www.vote.nist.gov>) EAC ได้จัดทำแนวทางสำหรับระบบการลงคะแนนเสียงแบบใหม่ที่เน้นเรื่องความเชื่อถือได้ และปัจจัยเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง แนวทางเหล่านี้ทำให้รัฐต่างๆ สามารถรับรองความเที่ยงตรงและความสะดวกในการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้ออกเสียงเลือกตั้งหลายล้านคนกำลังใช้ในการเลือกตั้ง นอกจากนี้ EAC ยังเน้นด้านการจัดการเทคโนโลยีที่ใช้ในการเลือกตั้ง และกำลังจัดทำเอกสารสำคัญหลายฉบับเพื่อช่วยเจ้าหน้าที่เลือกตั้งในการบริหารจัดการองค์ประกอบสำคัญในการลงคะแนนเสียงแบบอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งทดสอบว่าเครื่องมือมีความเที่ยงตรงและเข้าใจได้ง่ายเพียงใด ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา สภายุโรป (Council of Europe) (<http://www.coe.int>) ยังดำเนินโครงการเพื่อกำหนดมาตรฐานคล้ายๆ กันนี้สำหรับระบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง เนื่องจากหลายประเทศในยุโรปกำลังเดินหน้าสู่การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการลงคะแนนเสียง

บางทีหนึ่งในความท้าทายใหญ่ที่สุดสำหรับเจ้าหน้าที่เลือกตั้งทุกคนก็คือการสอนเจ้าหน้าที่ประจำคูหาเลือกตั้งและผู้ออกเสียงเลือกตั้งเกี่ยวกับการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้ ในสหรัฐฯ ซึ่งเจ้าหน้าที่ประจำคูหาเลือกตั้งมีอายุโดยเฉลี่ยประมาณ 72 ปี การนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ซึ่งมีแผ่นความจำคอมพิวเตอร์ที่ต้องตรวจสอบและถอดออกมาหลังการเลือกตั้งทำให้สหรัฐฯ ต้องการเจ้าหน้าที่มาทำงาน

ที่คูหาเลือกตั้งเพิ่มอีก 1.3 ล้านคนทั่วประเทศ บางทีสหรัฐฯ น่าจะทำตามเบลเยียม คือเกณฑ์เด็กอายุ 18 ปีมาประจำคูหาเลือกตั้ง

ในอนาคต เราจะลงคะแนนเสียงทางอินเทอร์เน็ตอย่างนั้นหรือ?

เมื่อทั่วโลกมีการใช้อินเทอร์เน็ตมากขึ้นเรื่อยๆ แนวคิดเกี่ยวกับ “ประชาธิปไตยระบบอิเล็กทรอนิกส์” (e-democracy) ก็เริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นและแพร่หลายอย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกับภาคเอกชน ผู้สมัครรับเลือกตั้ง พรรคการเมือง และรัฐบาลต่างก็ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการสื่อสารนโยบายของตนไปยังสาธารณชน และให้สาธารณชนตอบกลับมา ในขณะนี้ หลายประเทศ เช่น เอสโตเนีย เนเธอร์แลนด์ สวิตเซอร์แลนด์ และอังกฤษอนุญาตให้ประชาชนลงคะแนนเสียงทางอินเทอร์เน็ต ในการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นที่เมืองสวินดอน ประเทศอังกฤษในเดือนพฤษภาคม 2007 มีการนำเทคโนโลยีใหม่ที่พัฒนาโดยบริษัท Everyone Counts (<http://www.everyonecounts.com>) มาใช้ ซึ่งทำให้ประชาชนสามารถลงคะแนนทางโทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต หรือที่ห้องสมุด ทางไปรษณีย์ ทางบัตรลงคะแนนเสียง หรือทางคอมพิวเตอร์พกพา 300 เครื่องที่จัดไว้ให้ 65 แห่งทั่วเมือง การลงคะแนนเสียงครั้งนี้ถือเป็นโครงการนำร่องด้านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่ก้าวหน้าและประสบความสำเร็จมากที่สุดโครงการหนึ่งที่รัฐบาลอังกฤษสนับสนุน

© ภาพจากสำนักข่าว AP โดย Paul Sakuma

ป้ายประจำคูหาเลือกตั้งที่เมืองซาน โฮเซ่ มลรัฐแคลิฟอร์เนียมีทั้งภาษาอังกฤษ สเปน จีน และเวียดนาม ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามกฎหมาย Voting Rights Act ของรัฐบาลกลาง

ในสังคมยุคโลกาภิวัตน์ที่ซึ่งคนเดินทางกันตลอดเวลา ประชาชนที่อยู่ต่างแดนจะมีปัญหาในการใช้สิทธิเลือกตั้ง เพื่อแก้ปัญหา ผู้ออกเสียงเลือกตั้งชาวออสเตรเลียที่เป็นทหารประจำการในต่างประเทศ จะเริ่มลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาทางอินเทอร์เน็ตเป็นครั้งแรกในปีนี้ สำหรับคนอเมริกันประมาณหกล้านคนที่อยู่ต่างประเทศก็ประสบปัญหาในการใช้สิทธิเลือกตั้งเช่นกัน โดยส่วนใหญ่จะต้องการลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์ซึ่งยุ่งยาก มูลนิธิ Overseas Vote Foundation (<http://www.overseasvotefoundation.org>) และ EAC ประมาณว่าในจำนวนชาวอเมริกันที่อยู่ในต่างประเทศเหล่านี้ กว่าหนึ่งในสี่คนได้ใช้สิทธิเลือกตั้ง แต่ไม่มีการนับบัตรลงคะแนนของพวกเขา ความพยายามของโครงการรัฐบาลกลางในการให้ความช่วยเหลือในการออกเสียงเลือกตั้ง (U.S. Federal Voting Assistance Program) (<http://www.fvap.gov>) มีส่วนช่วยอยู่บ้าง แต่รายงานจากสำนักงานตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล (Government Accountability Office) (<http://www.gao.gov>) เมื่อเร็วๆ นี้ระบุว่ายังมีอีกหลายเรื่องที่ต้องทำ

จากการที่มีผู้ลงคะแนนเสียงในรายการโทรทัศน์ยอดนิยม American Idol ถึง 73 ล้านเสียง ในช่วงเวลาเพียงสี่ชั่วโมง ซึ่งมากกว่าจำนวนผู้ลงคะแนนเสียงให้กับผู้ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี 2004 ที่มีจำนวน 62 ล้านเสียง เราจึงทราบว่าผู้ลงคะแนนเสียงในรายการ American Idol ซึ่งเป็นกลุ่มคนอายุน้อย จะต้องการเทคโนโลยีเคลื่อนที่ชนิดใดชนิดหนึ่งในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีเมื่อพวกเขามีอายุมากพอที่จะมีสิทธิเลือกตั้ง

เมื่อมีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเลือกตั้งมากขึ้น ก็ย่อมมีการจับตามองและตั้งข้อกังขาเกี่ยวกับการลงคะแนนเสียงด้วยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์เพิ่มมากขึ้นด้วย แม้ว่าชาวอเมริกันจะใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในการเลือกตั้งมาตั้งแต่ปลายคริสต์ทศวรรษ 1980 แต่เพิ่งจะมีกลุ่มต่างๆ เริ่มตั้งข้อกังขาหรือต่อต้านเครื่องมือลงคะแนนเสียงแบบอิเล็กทรอนิกส์เมื่อมีการผ่านกฎหมาย HAVA และการลงคะแนนเสียงแบบอิเล็กทรอนิกส์เริ่มแพร่หลายไปทั่วสหรัฐฯ และทั่วโลกนี้เอง โดยเฉพาะเครื่องมือที่ไม่มีหลักฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษร (<http://www.verifiedvoting.com>) ในระบบการเลือกตั้งของไอร์แลนด์ ผู้ลงคะแนนต้องเลือกผู้สมัครตามลำดับที่ตนเองชอบ

(preferential ballots) และการนับคะแนนด้วยมืออาจใช้เวลาถึงหนึ่งสัปดาห์ แต่ความพยายามที่จะนำระบบการลงคะแนนเสียงทางอิเล็กทรอนิกส์มาใช้กลับประสบความล้มเหลว

สถาบันระหว่างประเทศและองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการสอดส่องและประเมินผลการเลือกตั้ง เช่น สำนักงานโครงการด้านประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน (Office of Democratic Initiatives and Human Rights) ขององค์การความร่วมมือและความร่วมมือในยุโรป (Organization for Security and Cooperation in Europe) (<http://www.osce.org>), IFES (<http://www.ifes.org>), Carter Center (<http://www.cartercenter.org>) และ Electionline (<http://www.electionline.org>) ต้องพัฒนาระเบียบวิธีใหม่ๆ เพื่อตัดสินว่าการเลือกตั้งที่เกี่ยวข้องกับเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นั้นมีความเสรีและยุติธรรมหรือไม่ การตรวจสอบขั้นตอนการนับคะแนนเสียงที่เป็นแผนกระดาษนั้นแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากการตรวจสอบการนับคะแนนเสียงที่เป็นอิเล็กทรอนิกส์

แอนนิตา โพรสส์ ภริยาผู้ว่าการรัฐเท็กซัส ลงคะแนนเสียงที่ศาลากลางเทศมณฑลทรากัล เมืองออสติน ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2006

© ภาพจากสำนักข่าว AP โดย Harry Cabluck

เทคโนโลยีแบบใหม่ที่น่าสนใจใช้ในการเลือกตั้งทั่วประเทศ ประชาธิปไตยทั้งหลายทำให้มีผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้งมากขึ้น และในหลายกรณีได้ช่วยเพิ่มความโปร่งใสด้วย โดยทำให้สามารถรายงานผลการเลือกตั้งได้ก่อนที่ผลจะถูกเปลี่ยนแปลง แต่คำถามก็คือ เทคโนโลยีดังกล่าวทำให้คนเชื่อถือผลการเลือกตั้งมากขึ้นหรือไม่? ที่คือคำถามที่ยังรอคำตอบอยู่ ในขณะที่ทั่วโลกยังคงถกเถียงเรื่อง การปฏิรูปการเลือกตั้งและ

การนำเทคโนโลยีใหม่มาใช้ต่อไป อย่างไรก็ตามเทคโนโลยีจะช่วยปรับปรุงวิธีการลงคะแนนเสียงของเราต่อไปเช่นเดียวกับที่จะช่วยปรับปรุงการใช้ชีวิตประจำวันของเราต่อไป ■

ความเห็นในบทความข้างต้นไม่จำเป็นต้องสะท้อนถึงมุมมองหรือนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ

การใช้สิทธิเลือกตั้งครั้งแรก

โดย รีเบ็กกา ไชฟ์แมน

ในบทความนี้ หญิงสาวอเมริกันสองคนอธิบายว่า การลงคะแนนเสียงมีความสำคัญกับพวกเธออย่างไร และความตื่นเต้นที่ได้ออกเสียงเลือกตั้งเป็นครั้งแรก รีเบ็กกา ไชฟ์แมน เป็นนักเขียนประจำสำนักงานสารสนเทศ กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ

สิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งเป็นสิทธิพิเศษพื้นฐานที่สุดข้อหนึ่งในประเทศประชาธิปไตย ในสหรัฐฯ บุคคลสัญชาติอเมริกันอายุ 18 ปีขึ้นไปมีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง สำหรับผู้ที่เพิ่งมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งเป็นครั้งแรก การลงคะแนนเสียงเป็นครั้งแรกคือช่วงเวลาสำคัญ ครั้งนี้เป็นโอกาสที่พวกเขาจะได้ใช้สิทธิที่ได้รับการคุ้มครองภายใต้รัฐธรรมนูญ และมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการเมือง

ต่อจากนี้ ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งสองคนจะมาเล่าถึงการไปใช้สิทธิเลือกตั้งครั้งแรกของพวกเธอ คนหนึ่งเป็นนักศึกษาและเพิ่งมีอายุครบ 18 ปี ส่วนอีกคนเพิ่งโอนสัญชาติเป็นอเมริกัน

โจแอนนา ฟิชเชอร์ เป็นนักศึกษาวิทยาลัยวัย 20 ปี จากเมืองชาร์ลอตต์ นอร์ทแคโรไลนา เธอต้องใช้ชีวิตอยู่ในวิทยาลัยที่เมืองวอเทอร์วิลล์ มลรัฐเมน ปีละเก้าเดือน เธอเพิ่งมีสิทธิเลือกตั้งเป็นครั้งแรกในปี 2005 และไปลงคะแนนในการเลือกตั้งของรัฐเมน

สำหรับฟิชเชอร์แล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเธอจะต้องไปลงคะแนนทันทีที่มีโอกาส เธอกล่าวว่า “หนูตั้งใจอยู่แล้วว่าเมื่อไรมีการเลือกตั้งและหนูโตพอที่จะมีสิทธิออกเสียง หนูจะรีบไปลงทะเบียนเพื่อใช้สิทธิทันที อาจเป็นเพราะหนูเติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่สนใจการเมือง”

ฟิชเชอร์เข้าร่วมกระบวนการทางการเมืองมาก่อนที่จะเธอจะมีสิทธิเลือกตั้งด้วยซ้ำ ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี 2004 เธอมีอายุเพียง 17 ปี ซึ่งต่ำกว่าอายุขั้นต่ำของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 1 ปี แทนการเลือกตั้ง ฟิชเชอร์ทำงานเป็นเด็กแจกแผ่นโฆษณาหาเสียงตามบ้านในเมืองชาร์ลอตต์ที่เธออยู่ ให้เออร์สกิน โบวล์ ผู้สมัครสมาชิกวุฒิสภา เธอยังอาสาช่วยเพื่อนๆ ที่โรงเรียนที่อายุมากกว่าเธอในการลงทะเบียนเพื่อใช้สิทธิเลือกตั้งด้วย เธอกล่าวว่า “การเลือกตั้งครั้งนั้นสำคัญจริงๆ สำหรับหนู แม้ว่าหนูยังไม่สิทธิลงคะแนนเสียง แต่หนูก็ช่วยหลายอย่าง”

เมื่อฟิชเชอร์อายุได้ 18 ปี เธอก็ไปลงทะเบียนด้วยตนเอง เธอกล่าวว่า “พ่อแม่ไม่ได้บอกหนูว่า ‘ลูกต้องไปลงทะเบียนเพื่อเลือกตั้งนะ’ หนูคิดเองว่าเป็นสิ่งที่หนูต้องทำ”

โจแอนนา ฟิชเชอร์ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเป็นครั้งแรกจากเมืองชาร์ลอตต์ มลรัฐนอร์ทแคโรไลนา ภาพถ่ายนอกหอพักนักศึกษาในวิทยาลัย

ภาพโดยฟิลาโรเตอเน ฟิชเชอร์

ดังนั้น ในวันที่ 8 พฤศจิกายน ค.ศ. 2005 โจแอนนา ฟิชเชอร์ก็ไปลงทะเบียนเลือกตั้งและอีกครู่หนึ่งต่อมา เธอก็ไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งเป็นครั้งแรก เธออธิบายว่า “การเลือกตั้งปีนั้นเป็นเพียงการเลือกตั้งของเมืองวอเทอร์วิลล์ เป็นการเลือกตั้งนายกเทศมนตรี ปลัดเทศบาล และเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นทั้งนั้น หนูแสดงใบขับขีของรัฐนอร์ทแคโรไลนาให้เจ้าหน้าที่ดู ใช้เวลาทั้งหมดสามนาที แล้วหนูก็ลงคะแนน”

ตั้งแต่การเลือกตั้งครั้งแรกนั้น ฟิชเชอร์ก็ไต่ไปลงคะแนนอีกครั้ง ครั้งนี้เป็นการลงคะแนนเลือกตั้งผู้ว่าการรัฐในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2006 ขณะนี้ ฟิชเชอร์ตั้งตารอการเลือกตั้งปี 2008 เธอบอกว่า “หนูตื่นเต้นมากที่จะได้ใช้สิทธิ เพราะจะเป็นการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งแรกของหนู การเลือกตั้งนี้สี่ปีจึงจะมีครั้ง มันเป็นภาพลักษณ์ของประเทศ ทั้งสำหรับเราและประเทศต่างๆ”

มาลาวิกา จากันเนธาน วัย 23 ปี รู้สึกตื่นเต้นเช่นเดียวกันที่จะได้ลงคะแนนเสียงเป็นครั้งแรก ในฐานะผู้สื่อข่าวของ Green Bay Press-Gazette ที่เมืองกรีนเบย์ มลรัฐวิสคอนซิน เธอรู้สึกอึดอัดที่ต้องทำข่าวการเลือกตั้งแต่กลับไม่มีสิทธิเลือกตั้ง

ภาพข้อพิพาทโดยมาลาวิก จากอินเทอร์เน็ต

มาลาวิก จากอินเทอร์เน็ต นักข่าวของ Green Bay Press-Gazette เพิ่งได้รับสัญชาติอเมริกันและเพิ่งมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งเป็นครั้งแรก ภาพนี้ถ่ายขณะทำงาน

จากกันเนธานมาจากเมืองบั๊กกาลอร์ ประเทศอินเดีย เธอและครอบครัวโยกย้ายถิ่นฐานมาสหรัฐอเมริกา ในปี 1995 และตั้งรกรากที่เมืองคอลเลจ สเตชั่น มลรัฐเท็กซัส ครอบครัวของจากันเนธานเน้นความสำคัญของการมีส่วนร่วมทางการเมืองตั้งแต่ที่เธอยังเป็นเด็ก เธอเล่าว่า “แม่ของดิฉันพูดอยู่เสมอว่าแม้ว่าหนังสือเดินทางของเราจะระบุว่าเรามาจากประเทศอื่น แต่เราก็ต้องมีส่วนร่วมในสังคมที่เราอาศัยอยู่”

เช่นเดียวกับฟิชเชอร์ จากันเนธานมีส่วนร่วมทางการเมืองก่อนที่เธอจะมีสิทธิเลือกตั้งด้วยซ้ำ สมัยอยู่โรงเรียนมัธยมปลาย เธออาสาแจกใบปลิวให้พรรคเดโมแครตและพรรคกรีน และรณรงค์ให้นักเรียนมาลงทะเบียนเลือกตั้ง เธอกล่าวว่า “ดิฉันตั้งเบื้อเล็กๆ ขึ้นมาที่โรงเรียน แต่ไม่สามารถลงทะเบียนให้นักเรียนคนอื่นๆ ได้ เพราะตัวดิฉันไม่มีสิทธิเลือกตั้ง”

จากันเนธานเล่าว่าการที่เธอไม่ใช่พลเมืองสหรัฐฯ คือแรงบันดาลใจที่ทำให้เธอเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้น “ดิฉันรู้ตัวว่าไม่มีสิทธิเลือกตั้ง แต่ก็คิดว่าน่าจะมีส่วนร่วมในเรื่องอื่นๆ ได้ นอกเหนือจากการเลือกตั้ง ดิฉันคิดว่านี่คือส่วนหนึ่งที่ทำให้ดิฉันเข้ามามีส่วนร่วมการเมือง”

จากันเนธานได้รับสัญชาติอเมริกัน ในวันที่ 14 ธันวาคม ค.ศ. 2006 วันรุ่งขึ้น เธอไปที่ศาลากลางเมืองกรีนเบย์ และเขียนคำว่า “ใช่” ลงในช่องที่ถามว่า “ท่านเป็นพลเมืองสหรัฐอเมริกาใช่หรือไม่?” ในแบบฟอร์มลงทะเบียนเลือกตั้ง

แม้ว่าการเลือกตั้งครั้งต่อไปจะห่างออกไปอีกเกือบสองเดือน แต่จากันเนธานก็กระตือรือร้นที่จะลงทะเบียนตั้งแต่เดี๋ยวนี้

เธอกล่าวว่า “ดิฉันคิดว่าไหนๆ ก็คุยเรื่องเลือกตั้งมาตั้งนานแล้ว เพราะฉะนั้นสิ่งแรกที่น่าจะทำก็คือลงทะเบียนเลือกตั้ง”

อีกสองเดือนต่อมา จากันเนธานได้ไปลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งขั้นต้นในท้องถิ่น (primary) ซึ่งมีโครงการสองสามอย่างในบัตรลงคะแนนให้ผู้เลือกตั้งเลือก เธอเล่าว่า “ดิฉันตื่นเต้นมาก คุณหาเลือกตั้งของดิฉันอยู่ที่โบสถ์ตรงมุมถนนที่ดิฉันอยู่ และดูแลโดยผู้หญิงสูงอายุหลายคน ดิฉันบอกพวกเขาว่าเป็นการใช้สิทธิเลือกตั้งครั้งแรกของดิฉัน พวกเขาก็ตื่นเต้นไปกับดิฉันด้วย”

หลังจากทำข่าวเลือกตั้งมาหลายครั้งและเคยเป็นอาสาสมัครให้พรรคการเมืองหนึ่ง จากันเนธานก็ตั้งใจที่ได้เลือกตั้งเสียที่ เธอบอกว่า “ดิฉันคงเก็บกดมานาน โดยเฉพาะหลังการเลือกตั้งเมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2006 ดิฉันก็อดอยากที่ต้องมาทำข่าวการเลือกตั้ง แต่ตัวเองกลับไม่มีสิทธิเลือกตั้ง ตอนนั้นดิฉันก็สมหวังแล้ว”

นักศึกษาฝึกเขียนโปสเตอร์สนับสนุนพรรครีพับลิกันที่มหาวิทยาลัยเวสต์เวอร์จิเนีย เมืองบอร์โกแนวอน

© ภาพถ่ายจากสำนักข่าว AP Joel Lingbing Hong

แม้ว่าผู้สมัครที่เธอชื่นชอบจะไม่ได้ชนะการเลือกตั้งทุกคน แต่จากันเนธานก็ปฏิบัติตามกับเพื่อนๆ และครอบครัวว่าเธอจะพยายามไปลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งทุกครั้งหลังจากนั้น เธออธิบายว่า “ดิฉันรู้สึกว่าได้มีส่วนร่วม การที่ดิฉันไม่มีสิทธิเลือกตั้งมาเป็นเวลานาน ก็เลยรู้สึกว่าการนี้สำคัญทีเดียว”

จากันเนธานบอกว่าคนที่เพิ่งได้รับสัญชาติอเมริกันจะเห็นคุณค่าของการมีสิทธิเลือกตั้งมากกว่าคนที่เป็อเมริกันแต่กำเนิด เธอบอกว่า “ดิฉันคิดว่าเมื่อเราเกิดมาพร้อมกับสิทธิเหล่านี้ เราก็อาจไม่ค่อยเห็นความสำคัญของมันเท่าไร แต่เมื่อคุณไม่มีสิทธินี้ แล้วได้รับสิทธิมาก็เลยเป็นสิ่งสำคัญสำหรับคุณมาก” ■

การเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรส

โดย แอล. แซนดี เมเซล

© ภาพถ่ายจากสำนักข่าว AP โดย Lawrence Jackson

หลังจากกลับจากอิรักเมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2006 สมาชิกสภาองเกรสเหล่านี้ก็ออกมาแถลงข่าว หลังเข้าพบประธานาธิบดีบุชที่ท่าเทียบขา

สำหรับชาวอเมริกันแล้ว การเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรสเป็นเรื่องสำคัญเท่าๆ กับการเลือกตั้งประธานาธิบดี บทความนี้เล่าถึงองค์ประกอบของสภาองเกรส ปัจจัยสำคัญต่างๆ ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรส และผลจากการเลือกตั้งปี 2008 ที่อาจมีต่อนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ แอล. แซนดี เมเซลเป็นอาจารย์สอนวิชาการปกครองที่ Colby College เมืองวอเตอร์วิลล์รัฐเมน

เมื่อประชาชนทั่วสหรัฐฯ ไปลงคะแนนเสียงในวันที่ 4 พฤศจิกายน ค.ศ. 2008 พวกเขาไม่ได้ไปเลือกตั้งประธานาธิบดีเท่านั้น แต่ยังไปเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวน 435 คน และเลือกสมาชิกวุฒิสภาจำนวนหนึ่งในสามด้วย แม้ว่าความสนใจจะมุ่งไปที่การเลือกตั้งประธานาธิบดี แต่การเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรสก็มีความสำคัญไม่แพ้กัน

ในระบบการปกครองตามรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ อำนาจบริหารและอำนาจนิติบัญญัติจะตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ร่วมกัน การแบ่งแยกอำนาจจะไม่มีผลสำคัญถ้าพรรคการเมืองพรรคเดียวได้ครองทั้งตำแหน่งประธานาธิบดีและมีเสียงข้างมากในสภาองเกรส และ

สมาชิกพรรคก็อยู่ในวินัยและปฏิบัติตามคำสั่งของผู้นำ แต่ความจริงแล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น อำนาจในการปกครองประเทศถูกแบ่งแยกไม่เพียงแต่เฉพาะอำนาจบริหารและอำนาจนิติบัญญัติซึ่งสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งต้องเป็นคนละคนเท่านั้น เช่น วุฒิสมาชิกหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่สามารถทำหน้าที่ในฝ่ายบริหารได้ แต่คนเหล่านี้ยังมาจากการเลือกตั้งแยกกันต่างหาก (แม้การเลือกตั้งจะจัดขึ้นในวันเดียวกัน) ประชาชนมีสิทธิเลือกประธานาธิบดีที่มาจากพรรคการเมืองหนึ่ง เลือกวุฒิสมาชิกจากอีกพรรคหนึ่ง และเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) จากหนึ่งในพรรคที่กล่าวมาแล้วหรือพรรคที่สามก็ได้ เราเรียกสถานการณ์เช่นนี้ว่า “การปกครองแบบแบ่งแยก” (divided government) ยิ่งไปกว่านั้น สมาชิกสภาองเกรสและวุฒิสมาชิกก็ไม่ต้องพึ่งหัวหน้าพรรคเพื่อที่จะได้รับการเลือกตั้งอีกครั้ง และมักแสดงถึงการไม่ขึ้นต่อพรรคด้วยการออกเสียงเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนในเขตของตน แม้จะต่างจากจุดยืนของพรรคก็ตาม

องค์ประกอบของสภาองเกรส

สภาองเกรสประกอบด้วยสองสภาคือ สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา จุดประสงค์ของการมีสภาผู้แทนราษฎรคือจะได้ใกล้ชิดกับประชาชน สมาชิก (ส.ส.) มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนที่อยู่ในเขตต่างๆ ในการเลือกตั้งทุกสองปี ในปัจจุบัน แคลิฟอร์เนีย ซึ่งเป็นรัฐที่มีประชากรมากที่สุด มี ส.ส. 53 คน ส่วนรัฐที่มีประชากรน้อยที่สุด เจ็ดรัฐมี ส.ส. รัฐละหนึ่งคน

สำหรับจุดประสงค์ของวุฒิสภาคือเป็นตัวแทนผลประโยชน์ของรัฐต่างๆ แต่ละรัฐจะมีจำนวนสมาชิกวุฒิสภา (ส.ว.) สองคน ไม่สำคัญว่ามีประชากรเท่าใด ส.ว. จะอยู่ในตำแหน่งคราวละหกปี ทุกสองปีจะมี ส.ว. จำนวนหนึ่งในสามที่ครบวาระ และต้องมีการเลือกตั้งใหม่ แต่เดิมนั้น สภานิติบัญญัติของแต่ละรัฐจะเป็นผู้เลือก ส.ว. แต่ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1913 เป็นต้นมา ส.ว. เริ่มมาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน ผู้ก่อตั้งประเทศคิดว่า ส.ว. ไม่ต้องคอยห่วงว่าจะเป็นที่นิยมของประชาชนหรือไม่ เพราะพวกเขาไม่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนโดยตรง และได้อยู่ในตำแหน่งเป็นเวลานาน แต่มีหลายคนที่ยังกังขาว่าในปัจจุบันยังเป็นเช่นนี้อยู่หรือไม่

แม้ว่าวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจเท่าๆ กัน แต่โดยทั่วไป ตำแหน่ง ส.ว. ถือเป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติกว่าตำแหน่ง ส.ส. พื้นที่ความรับผิดชอบของ ส.ว. ก็ใหญ่กว่าพื้นที่ของ ส.ส. (ยกเว้นรัฐที่มีขนาดเล็กที่สุดเจ็ดรัฐ) และวาระการดำรงตำแหน่งของ ส.ว. ก็นานกว่า นอกจากนี้ ส.ว. มักเป็นจุดสนใจของประชาชนทั่วประเทศมากกว่าเพราะมีจำนวนน้อยกว่า ส.ส.

การเลือกตั้ง ส.ส. และ ส.ว. ใช้กฎเกณฑ์เหมือนกัน อาจมีแตกต่างกันบ้างเล็กน้อยตามรัฐ พรรคเดโมแครต พรรครีพับลิกัน และพรรคการเมืองอื่นๆ ในรัฐจะเสนอชื่อผู้สมัครที่จะลงเลือกตั้งในการเลือกตั้งขั้นต้น (primary elections) ส่วนผู้สมัครอิสระที่ต้องการลงเลือกตั้ง จะสามารถมีชื่อในบัตรลงคะแนนได้ก็ต่อเมื่อยื่นคำร้อง (petition) ผู้ชนะการเลือกตั้งทั่วไปในเดือนพฤศจิกายนคือผู้สมัครที่ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุด และไม่จำเป็นต้องเป็นคะแนนเสียงข้างมาก

ปัจจัยในการเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรส

การเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรสจะมีผลอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานสามข้อ ได้แก่เขตนั้นๆ นิยมพรรคการเมืองใด ส.ส. หรือ ส.ว. ที่อยู่ในตำแหน่งจะลงเลือกตั้งอีกสมัยหรือไม่ และเรื่องที่เป็นประเด็นร้อนในขณะนั้นคืออะไร ระบบการเมืองในสหรัฐฯ ได้ชื่อว่าเป็นระบบสองพรรคที่แข่งขันกัน กล่าวคือ พรรคเดโมแครตและ

แคธี่ โรเบิร์ต ชาวเมืองซีแอตเติล มารัฐวอชิงตันรวบรวมใบคำร้องที่สนับสนุนให้ทำโครงการด้านการศึกษา USSJUV ในบัตรลงคะแนนใบนี้ประชาชนเลือกด้วย

© ภาพจากสำนักข่าว AP โดย Elaine Thompson

พรรครีพับลิกันได้ครองการเมืองสหรัฐฯ มาตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 19 และกว่าร้อยละ 99 ของ ส.ส. และ ส.ว. ที่ได้รับการเลือกตั้งในช่วงหลายปีที่ผ่านมาไม่สังกัดพรรคเดโมแครตก็สังกัดพรรครีพับลิกัน ระบบเลือกตั้งแบบหนึ่งเขตหนึ่งคน และผู้สมัครที่ได้เสียงข้างมากคือผู้ชนะ จะนิยมระบบสองพรรคมากกว่า ผู้สมัครที่มาจากพรรคที่สามหรือผู้สมัครอิสระ ซึ่งจะได้เปรียบจากระบบการเลือกตั้งแบบสัดส่วน จะไม่ได้รับประโยชน์จากการเลือกตั้งที่ผลคะแนนสูงสู้กันมาก

ในช่วงหลายทศวรรษที่เพิ่งผ่านมา การแข่งขันเพื่อชิงเสียงข้างมากในสภาองเกรสมีความดุเดือดเท่าๆ กับการแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดี อย่างไรก็ตามไม่ได้ดุเดือดในทุกเขตหรือทุกรัฐ เพราะบางเขตหรือบางรัฐก็โอนเอียงไปทางพรรคใดพรรคหนึ่งอย่างมาก ตัวอย่างเช่น พรรคเดโมแครตมักชนะการเลือกตั้งในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ ในขณะที่พรรค รีพับลิกันมักชนะในมลรัฐไวโอมิง อาจมีข้อยกเว้นอยู่บ้าง แต่ที่แน่ๆ คือไม่มีนักการเมืองรายใดที่จะลงเลือกตั้งสภาองเกรสในปี 2008 นี้โดยไม่ทราบว่าจะออกเสียงเลือกตั้งในเขตหรือรัฐของตนนั้นโอนเอียงไปทางพรรคใด

ผลการเลือกตั้งอาจขึ้นอยู่กับว่า ส.ส. หรือ ส.ว. ที่อยู่ในตำแหน่งจะลงเลือกตั้งอีกสมัยหรือไม่ ในช่วงกว่าสามทศวรรษที่ผ่านมา ส.ส. ที่ลงเลือกตั้งอีกสมัย ชนะการเลือกตั้งกว่าร้อยละ 95 ส.ว. ก็เช่นเดียวกัน แม้ในการเลือกตั้งที่ที่นั่งจำนวนมากในวุฒิสภาและสภาผู้แทนฯ เปลี่ยนเป็นของอีกพรรคหนึ่ง ก็จะมีพบว่าถ้า ส.ส. หรือ ส.ว. ที่ครบวาระไม่ได้ลงสมัครต่ออีกสมัย ที่นั่งมักจะถูกเปลี่ยนไป พรรคหนึ่งไป ผลจากปัจจัยเหล่านี้เห็นได้เมื่อเราดูตัวผู้สมัครที่ต้องการให้พรรคเสนอชื่อลงเลือกตั้ง ส.ส. หรือ ส.ว. ในการเลือกตั้งที่มีท่าทีว่าจะเข้มข้น เช่น ในเขตเลือกตั้งที่ ส.ว. หรือ ส.ส. คนเดิมไม่ลงสมัครรับเลือกตั้งต่อ และคะแนนนิยมสำหรับพรรคเดโมแครตและพรรค

© ภาพจากสำนักข่าว AP โดย H. Rumph, Jr.

ที่เมืองฟิลาเดลเฟีย มลรัฐเพนซิลเวเนีย 11 พาร์ก มอร์ฟีย์ ทหารผ่านศึกสหรัฐฯกำลังหาเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาของรัฐในการเลือกตั้งวันอังคารที่ 2006

รีพับลิกันนั้นเขตนั่นคู่กันมาก ถ้าเป็นเช่นนั้น เป็นไปได้มากที่จะมีผู้สมัครหลายคนจากแต่ละพรรคลงสมัครในการเลือกตั้งขั้นต้น (primary) ถ้ามีที่นั่ง ส.ส. หรือ ส.ว. ว่างเพียงหนึ่งที่นั่ง แต่ในเขตนั้นมีพรรคการเมืองเดียวที่มีคะแนนนิยมสูง การเลือกตั้งขั้นต้นของพรรคนั้นมักจะมีการแข่งขันอย่างดุเดือด แต่จะไม่มีหรือแทบไม่มีการแข่งขันจากอีกพรรคหนึ่งเลย และถ้า ส.ว. หรือ ส.ส. คนเดิมลงสมัครรับเลือกตั้งต่ออีกสมัย อาจจะไม่ต้องแข่งขันมากไฉนนัก แถมนักหน้าพรรคฝ่ายตรงข้ามอาจต้องควานหาตัวผู้สมัครเพื่อลงแข่งขันในการเลือกตั้งด้วยซ้ำ ข้อสังเกตเหล่านี้ใช้กับการเลือกตั้ง ส.ส. มากกว่า ส.ว. เพราะคนมองว่าที่นั่ง ส.ว. มีค่ามากกว่า และเรามักไม่สามารถคาดเดาผลการเลือกตั้ง ส.ว. ได้มากเท่าการเลือกตั้ง ส.ส.

ในปี 2008 จะมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีคนใหม่ และเรื่องที่เป็นประเด็นระดับประเทศ เช่น สงครามอิรัก การก่อการร้าย นโยบายคนเข้าเมือง การพึ่งพาพลังงาน จะมีอิทธิพลต่อการเลือกตั้งมาก ถ้าคะแนนนิยมของประธานาธิบดีบุชยังคงต่ำอยู่เช่นนี้ต่อไป และปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นยังไม่ได้ข้อสรุปจนถึงวันเลือกตั้งในเดือนพฤศจิกายน พรรคเดโมแครตอาจได้เปรียบในการแข่งขันที่คะแนนนิยมของพรรคทั้งสองสูสีกันมาก

ผลกระทบต่อกรปกครอง

หลังการเลือกตั้งสภาองเกรสในปี 2006 สหรัฐฯ ก็ได้ชื่อว่ามีกรปกครองแบบแบ่งแยก (divided government) กล่าวคือ พรรครีพับลิกันครองทำเนียบขาวและฝ่ายบริหาร ในขณะที่พรรคเดโมแครตครองเสียงข้างมากทั้งในสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา แม้ว่าในวุฒิสภา จะมีเสียงมากกว่าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ในขณะที่ พรรครีพับลิกันครอง 22 ที่นั่งจากจำนวน 34 ที่นั่งในวุฒิสภาที่จะว่างลงในปี 2008 แม้พรรคเดโมแครตจะชนะที่นั่งเพิ่มขึ้นเล็กน้อย แต่ก็คงไม่ได้ครองเสียงข้างมากในวุฒิสภาอยู่ดี กฎของวุฒิสภามีอยู่ว่าในการดำเนินการเรื่องใหญ่ๆ อย่างใดอย่างหนึ่งนั้น ต้องได้รับความเห็นชอบ 60 เสียงขึ้นไป ซึ่งโอกาสที่พรรคเดโมแครตจะได้ที่นั่งมากกว่านั้นคงมีน้อย

พรรคเดโมแครตครองที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎรมากกว่าพรรครีพับลิกัน 30 ที่นั่ง แม้ว่า ส.ส. ที่อยู่ ณ ตำแหน่งในขณะนี้นี้ยังไม่มีแผนการแน่นอน แต่คาดว่าอาจมีประมาณ 25 คนที่จะไม่ลงเลือกตั้งต่อหลังจากสมัยนี้ ส่วนใหญ่ในจำนวนนี้และอาจมีอีก 25 ที่นั่ง เป็นของพรรคเดโมแครตที่นั่งมาจากพรรครีพับลิกันในปี 2006 การแข่งขันชิงที่นั่งเหล่านี้ในปี 2008 จะมีความเข้มข้น พรรคเดโมแครตจะได้เปรียบเล็กน้อยในการแข่งขันนี้ และอาจได้ที่นั่ง ส.ส. เพิ่มขึ้นเล็กน้อย แต่ก็คงไม่มากพอที่จะทำให้พรรคมีอำนาจปกครองอย่างเสรีได้

จากผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาองเกรสที่กำลังจะมีขึ้น ถ้าผู้สมัครจากพรรครีพับลิกันได้เป็นประธานาธิบดีในปี 2008 เขาจะต้องเผชิญกับฝ่ายค้านที่มุ่งมั่น ซึ่งครองเสียงข้างมากทั้งในสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา แต่ถ้าผู้สมัครจากพรรคเดโมแครตได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี เขาก็จะปกครองประเทศโดยมีพรรคของเขาครองเสียงข้างมากในสภาองเกรส และมีพรรครีพับลิกันที่ยังมีเสียงมากพอในสภาที่จะขัดขวางนโยบายสำคัญๆ ได้

ระบบการปกครองที่มีการแยกอำนาจ ระบบถ่วงดุลอำนาจ และการที่ประสิทธิภาพของ ส.ว. หรือ ส.ส. ที่อยู่ในตำแหน่งเป็นตัวตัดสินผลการเลือกตั้งส่วนใหญ่ ทำให้การเปลี่ยนแปลงนโยบายของประเทศเป็นไปอย่างช้าๆ และนี่คือเจตนารมณ์ของผู้ร่างรัฐธรรมนูญ เรื่องที่เป็นประเด็นสำคัญๆ ของประเทศจะมีความสำคัญในการเลือกตั้งปี 2008 นี้ แม้ว่าประธานาธิบดีคนใหม่จะสามารถดำเนินการบางเรื่องได้โดยไม่ต้องได้รับความเห็นชอบจากสภาองเกรส แต่จะมีหลายเรื่องกว่า เช่น นโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเท่านั้น ■

ความเห็นในบทความข้างต้นไม่จำเป็นต้องสะท้อนถึงมุมมองหรือนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ

ความเปลี่ยนแปลงในตัวผู้ออกเสียงเลือกตั้ง

โดย แดเนี่ยล กอททอฟฟ์

ผลการสำรวจความเห็นเมื่อไม่นานมานี้เกี่ยวกับการเลือกตั้งแสดงให้เห็นถึงความกังวล ความเชื่อ และความรู้สึกของพลเมืองอเมริกันในขณะที่พวกเขาเตรียมตัวไปใช้สิทธิเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี 2008 ผู้ออกเสียงเลือกตั้งแสดงความวิตกกังวลเกี่ยวกับภัยก่อการร้าย ความรู้สึกในทางลบเกี่ยวกับปัญหาในประเทศ และแสดงความสนใจต่อการปฏิรูปรัฐบาล นักสำรวจความเห็นจากพรรคเดโมแครตสรุปว่า “ผู้ออกเสียงเลือกตั้งของสหรัฐฯ ซึ่งมักสงวนท่าทีเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสำคัญๆ กลับรู้สึกกังวลมากขึ้นกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในขณะนี้” แดเนี่ยล กอททอฟฟ์ เป็นหุ้นส่วนของสถาบันสำรวจความเห็น Lake Research Partners ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

นักเคลื่อนไหวทางการเมืองรายนี้กำลังระดมทุนเพื่อการรณรงค์ให้ชาวอเมริกันเชื้อสาย Hispanic (กลุ่มเชื้อสายสเปนหรือลัตติน) ออกมาใช้สิทธิเลือกตั้งมากขึ้นในมลรัฐโคโลราโด

ในขณะที่การเลือกตั้งประธานาธิบดีปี 2008 กำลังคืบใกล้เข้ามา ผู้ออกเสียงเลือกตั้งของสหรัฐฯ ก็พบว่าตัวเองอยู่ในสถานการณ์แปลกๆ และสับสน ผลการสำรวจความเห็นชี้ว่าสหรัฐฯ กำลังทำสงครามซึ่งคนส่วนใหญ่ของประเทศในขณะนี้ไม่เห็นด้วย เกือบหกปีหลังเหตุการณ์ 11 กันยายน 2001 ความกลัวว่าจะเกิดการก่อการร้ายซ้ำอีกยังคงค้างอยู่ในใจของสาธารณชน และมุมมองของผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่มีต่อปัญหาภายในประเทศก็เจ็บปวดด้วยความกังวลมากขึ้นเรื่อยๆ กระแสความไม่พอใจของประชาชนเกิดขึ้นท่ามกลางความรู้สึกในทางลบที่ขยายวงกว้างมากขึ้นต่อผู้นำที่มาจากกาเลือกตั้ง แต่ในขณะเดียวกันประชาชนก็รู้สึกว่สถาบันที่ทรงอำนาจ เช่น รัฐบาลสหรัฐฯ เท่านั้นที่จะนำพาประเทศให้พ้นอุปสรรคที่ขวางหน้าอยู่ กระแสการเมืองที่เปลี่ยนไปในช่วงหลายปีที่ผ่านมาคือสิ่งที่ย้ำว่าไม่มีพรรคการเมืองใหญ่พรรคใดที่จะไต่อดได้ว่าตนมีเสียงข้างมากในการปกครองประเทศ นอกจากนี้ การเลือกตั้งปี 2008 นี้จะเป็นครั้งแรกในหลายทศวรรษที่ทั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีจะไม่ลงเลือกตั้งชิงตำแหน่งที่สูงสุดของประเทศ

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายนี้ ผู้ออกเสียงเลือกตั้งชาวอเมริกันซึ่งมักลังเลที่จะเห็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญๆ กลับรู้สึกกังวลกับสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ผลการสำรวจความเห็นชี้ว่าชาวอเมริกันเพียงร้อยละ 19 เท่านั้นที่เชื่อว่าประเทศกำลังเดินไปทิศทางที่ถูกต้อง ซึ่งนับเป็นจำนวนที่น้อยที่สุดในทศวรรษ (ในเดือนกรกฎาคมปี 1997 ชาวอเมริกันร้อยละ 44 รู้สึกว่าประเทศกำลังเดินไปในทิศทางที่ถูกต้อง และมีเพียงร้อยละ 40 ที่เห็นว่าประเทศกำลังเดินไปผิดทาง)

ขณะนี้ ชาวอเมริกันร้อยละ 68 เชื่อว่าประเทศกำลังเดินทางไปในทิศทางที่ผิด

ความไม่พอใจของผู้ออกเสียงเลือกตั้งในวงกว้างทำให้เกิดความต้องการที่จะเห็นความเปลี่ยนแปลงในประเทศในเรื่องสำคัญสามเรื่องคือ การเพิ่มความปลอดภัยแก่ประชาชนทั้งในต่างประเทศและในประเทศ การกระจายความเจริญทางเศรษฐกิจในประเทศ และความล้มเลิกกับผิดชอบที่มากขึ้นของรัฐบาลต่อประชาชนที่ตนรับใช้

ความกังวลของสาธารณชนในเรื่องการก่อการร้ายและความมั่นคงปลอดภัย

แม้ว่าความรู้สึกของผู้ออกเสียงเลือกตั้งจะเปลี่ยนไปในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา แต่ความเป็นจริงทางการเมืองบางเรื่องจะยังเป็นจริงอยู่ในการเลือกตั้งปี 2008 เรื่องที่เด่นที่สุดอาจเป็นเรื่องเหตุการณ์ 11 กันยายน 2001 และเหตุการณ์หลังจากนั้น ซึ่งจะยังเป็นตัวกำหนดช่วงเวลาในประวัติศาสตร์และการเมืองส่วนใหญ่ของเราต่อไป ความกังวลของผู้ออกเสียงเลือกตั้งหมายความว่า การเลือกตั้งระดับชาติสามครั้งหลังเหตุการณ์ 11 กันยายน ขึ้นอยู่กับเรื่องของความมั่นคงเป็นส่วนใหญ่ แม้จะไม่ใช่ทั้งหมด

จากผลการสำรวจความเห็นจากผู้ไปออกเสียงเลือกตั้งในการเลือกตั้งสองครั้งที่ผ่านมา ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการก่อการร้ายเป็นเรื่อง

ที่พวกเขาให้ความสำคัญที่สุด ในปี 2004 ผู้ออกเสียงเลือกตั้งร้อยละ 19 บอกว่าการก่อการร้ายเป็นเรื่องที่พวกเขาวิตกกังวลมากที่สุด (รองจากเรื่องเศรษฐกิจซึ่งมีร้อยละ 20) และในการสำรวจความเห็นจากผู้ออกเสียงเลือกตั้งในปี 2006 ผู้ออกเสียงร้อยละ 72 เห็นว่าการก่อการร้ายเป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจลงคะแนนของพวกเขา และในเดือนกันยายนปีเดียวกัน ซึ่งเป็นครั้งล่าสุดที่สถานีโทรทัศน์เอ็นบีซีถามคำถามนี้ ชาวอเมริกันเกือบสามในสี่ (ร้อยละ 74) บอกว่าพวกเขากลัวว่าอาจมีการก่อการร้ายใหญ่ๆ ขึ้นในอเมริกาอีก ในจำนวนนี้ ร้อยละ 29 บอกว่าตนมีความกังวลในเรื่องนี้มาก แม้ว่าความกลัวเหล่านี้จะลดลงบ้างในช่วงปีหลังเหตุการณ์ 11 กันยายน แต่ระดับความกังวลโดยทั่วไปแทบไม่ได้ลดลงเลย ในเดือนตุลาคม ปี 2001 หลังเหตุการณ์ 11 กันยายนไม่ถึงเดือน ชาวอเมริกันร้อยละ 81 กังวลว่าอาจมีการโจมตีโดยผู้ก่อการร้ายซ้ำอีกในแผ่นดินอเมริกา (ร้อยละ 41 บอกว่าตนกลัวมาก)

นับตั้งแต่การบุกอิรักและเกิดกระแสด้านสงครามจากสาธารณชนมากขึ้นเรื่อยๆ เรื่องความมั่นคงและการก่อการร้ายก็ยิ่งซับซ้อนและเป็นเรื่องที่ทำนายทางการเมือง ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2002 ชาวอเมริกันมองว่าพรรครีพับลิกันสามารถรับมือกับปัญหาการก่อการร้ายได้ดีกว่าพรรคเดโมแครต โดยพรรครีพับลิกันมีคะแนนเหนือพรรคเดโมแครต 23 จุด (ร้อยละ 47 กับร้อยละ 24) อย่างไรก็ดี เมื่อถึงเดือนตุลาคม ค.ศ. 2006 สถานการณ์กลับเปลี่ยนไป ประชาชนกลับชอบพรรคเดโมแครตมากกว่า โดยให้คะแนนร้อยละ 44 ในขณะที่ให้พรรครีพับลิกันได้คะแนนร้อยละ 37

ในปี 2008 ผู้ออกเสียงเลือกตั้งของสหรัฐฯ จะเลือกผู้สมัครที่ตนเชื่อว่าจะสามารถรักษาสถานภาพของสหรัฐอเมริกาบนโลกใบนี้ไว้ได้

ทัศนคติในเชิงลบที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับปัญหภายในประเทศ

แม้ว่าสงครามอิรักและการก่อการร้ายมักเป็นข่าวพาดหัวอยู่บ่อยๆ แต่ความกังวลของผู้ออกเสียงเลือกตั้งเกี่ยวกับปัญหภายในประเทศก็มีอยู่มากไม่แพ้กัน ในปี 2006 การสำรวจความเห็นจากผู้ไปออกเสียงเลือกตั้งชี้ว่าประชาชนกังวลเรื่องเศรษฐกิจเท่าๆ กับความมั่นคง อิรักและจริยธรรม เมื่อคนเหล่านี้ถูกถามว่าเรื่องใดที่เป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจลงคะแนนเลือกสมาชิกสภาของเกรสของพวกเขา ร้อยละ 82 บอกว่าเรื่องเศรษฐกิจมีความสำคัญที่สุด (ร้อยละ 39) หรือสำคัญมาก (ร้อยละ 43) ในขณะที่ร้อยละ 74 บอกว่าการทุจริตคอร์รัปชันและจริยธรรมมีความสำคัญ (ร้อยละ 41) บอกว่า “สำคัญมาก”) ร้อยละ 67 บอกว่าปัญหาอิรักมีความสำคัญ (ร้อยละ 35) บอกว่า “สำคัญมาก”) และร้อยละ 72 บอกว่าปัญหาการก่อการร้ายมีความสำคัญ (ร้อยละ 39) บอกว่า “สำคัญมาก”)

ตั้งแต่การเลือกตั้งปี 2006 เป็นต้นมา ความกังวลของผู้ออกเสียงเลือกตั้งในเรื่องเศรษฐกิจก็ยิ่งเด่นชัดขึ้น ชาวอเมริกันถึงสองในสาม (ร้อยละ 66) ระบุว่าเศรษฐกิจของประเทศอยู่ในระดับ “พอใช้”

© ภาพยนตร์จากสำนักข่าว AP โดย Mike Carlson

ประธานาธิบดีบุชกล่าวเกี่ยวกับการทำสงครามกับการก่อการร้ายทั่วโลก ณ ทำเนียบขาว ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม ค.ศ. 2006

(ร้อยละ 43) หรือ “แย่” (ร้อยละ 23) มีเพียงร้อยละ 5 ที่บอกว่าเศรษฐกิจดีเยี่ยม และร้อยละ 29 บอกว่าเศรษฐกิจดี ยิ่งไปกว่านั้น ชาวอเมริกันร้อยละ 55 เชื่อว่าเศรษฐกิจของประเทศโดยรวมกำลังเลวลง ในขณะที่ร้อยละ 28 บอกว่าเศรษฐกิจอยู่ในระดับเดิม ซึ่งก็ไม่ใช่มุมมองในเชิงบวก ร้อยละ 16 บอกว่าเศรษฐกิจกำลังเริ่มจะดีขึ้น

ความกังวลของชาวอเมริกันเกี่ยวกับเรื่องเศรษฐกิจเปลี่ยนไปตามกาลเวลา งานมั่นคงที่รายได้ดียังเป็นเรื่องสำคัญที่ทุกคนต้องการ แต่ในสภาพการณ์ที่คนงานอเมริกันต้องตะเกียกตะกายหาเงินให้มากพอกับค่าครองชีพที่สูงขึ้น การมีระบบรักษาพยาบาลที่มีค่าใช้จ่ายไม่มากนักได้กลายเป็นประเด็นเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดในใจของผู้ออกเสียงเลือกตั้ง เมื่อถูกถามว่าประเด็นทางเศรษฐกิจอะไรที่พวกเขากังวลมากที่สุด ร้อยละ 29 ของผู้ถูกสำรวจความเห็นบอกว่าค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลที่สูงขึ้น ร้อยละ 24 บอกว่าภาษีที่สูงขึ้น ร้อยละ 16 บอกว่าความมั่นคงในวัยเกษียณ ร้อยละ 11 บอกว่าการตกงาน และร้อยละ 10 บอกว่าค่าใช้จ่ายในการดูแลลูกและค่าเล่าเรียนลูก ชาวอเมริกันที่บอกว่าการมีระบบรักษาพยาบาลที่มีค่าใช้จ่ายไม่มากนักคือสาเหตุที่ช่วยค้ำยันความฝันของชาวอเมริกัน บอกว่าค่ารักษาพยาบาลที่แพงขึ้นทำให้ครอบครัวของพวกเขาไม่สามารถอยู่อย่างคนอเมริกันชั้นกลางและไล่ล่าความฝันได้ ผู้ออกเสียงเลือกตั้งยังเชื่อว่าค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลคืออุปสรรคสำคัญในการก่อร่างสร้างตัวของพวกเขา ซึ่งนับเป็นข้อมูลสำคัญสำหรับสังคมแห่งการเป็นเจ้าของกิจการ เพราะชาวอเมริกันถึงร้อยละ 48 ต้องการมีกิจการของตนเอง

นอกจากนี้ ในขณะที่โลกาภิวัตน์ทำให้คนงานอเมริกันต้องแข่งขันกับคนงานในประเทศอื่นที่มีค่าแรงต่ำและอาจไม่ได้รับความคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน พวกเขาจึงตั้งข้อกังขาในประโยชน์ของโลกาภิวัตน์ ชาวอเมริกันร้อยละ 65 มองว่าการค้าที่เพิ่มขึ้นระหว่างสหรัฐฯ กับประเทศอื่นๆ กำลังทำให้นางงานสหรัฐฯ เดือดร้อน ในช่วงปลายทศวรรษที่แล้ว ชาวอเมริกันร้อยละ 56 เคยมองว่าการค้าที่เพิ่มขึ้นเป็นผลดีต่อบริษัทของสหรัฐฯ แต่ในปัจจุบันชาวอเมริกันร้อยละ 50

กลับมองว่าปริมาณการค้าที่เพิ่มขึ้นกลับส่งผลเสียต่อบริษัทสหรัฐฯ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงทัศนคติที่เปลี่ยนไปของชาวอเมริกัน

ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ประชาชนรู้สึกมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าชนชั้นกลาง ไม่ได้ได้รับส่วนแบ่งจากความเจริญของประเทศอีกต่อไป แต่กลับตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบในขณะที่ชนชั้นสูงจำนวนไม่เท่าไรกลับได้รับประโยชน์มหาศาล มีการสำรวจความเห็นจากผู้ไปออกเสียงเลือกตั้งเกี่ยวกับความรู้สึกสิ้นหวังในการไล่ล่าความฝันแบบอเมริกันในศตวรรษที่ 21 ครั้งหนึ่งของผู้ตอบแบบสอบถามกล่าวว่าพวกเขาไม่มีเงินพอใช้เพียงวันๆ ในขณะที่ร้อยละ 17 บอกว่าหาเงินได้ไม่พอใช้ และน้อยกว่า 1 ใน 3 (ร้อยละ 31) บอกว่าพวกเขามีความก้าวหน้าทางการเงินที่นั่นตกใจก็คือ ชาวอเมริกันเริ่มสิ้นหวังในอนาคตของลูกๆ ของตน ชาวอเมริกันร้อยละ 40 บอกว่าพวกเขาคิดว่าชีวิตของคนรุ่นลูกจะเลวร้ายลงกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ร้อยละ 28 บอกว่าอาจจะเหมือนปัจจุบัน และร้อยละ 30 คิดว่าชีวิตของคนรุ่นลูกจะดีกว่าในปัจจุบัน ในปี 2008 ชาวอเมริกันผู้ออกเสียงเลือกตั้งจะไปเลือกผู้สมัครที่พวกเขาเชื่อมั่นว่าจะทำให้ความฝันแบบอเมริกันเป็นความจริงได้ นั่นคือ การกระจายความร่ำรวยเรื่องทางเศรษฐกิจอย่างเท่าเทียม และโอกาสที่คนทำงานจะสร้างโอกาสที่ดีขึ้นให้ลูกๆ ของตน

ความต้องการที่เพิ่มมากขึ้นที่จะเห็นความเปลี่ยนแปลง และรัฐบาลที่มีความสำคัญรับผิดชอบ

กระแสความกังวลของอเมริกันชนที่มีต่อปัญหาในประเทศและต่างประเทศคือสิ่งที่ทำให้คนต้องการเห็นการปฏิรูปรัฐบาล การเลือกตั้งปี 2006 แสดงถึงเสียงเรียกร้องจากประชาชนที่ต้องการเห็นรัฐบาลมีความรับผิดชอบมากขึ้น ผู้ออกเสียงเลือกตั้งสามในสี่ระบุว่าปัญหาทุจริตคอร์รัปชันและจริยธรรมมีความสำคัญต่อการตัดสินใจของตน

© ภาพถ่ายจากสำนักข่าว AP โดย Mark Humphrey

เว็บกลิตเชียนเวทมิทหารผ่านศึกไปออกเสียงเลือกตั้ง ถูกวางไว้ที่การประชุมผู้นำทหารผ่านศึกเวียดนามแห่งอเมริกา (Vietnam Veterans of America) ที่เมืองแวนเวอร์ส แคลิฟอร์เนีย

ในการเลือกผู้สมัครสมาชิกสภาของเกรส (ร้อยละ 41 บอกว่า “มีความสำคัญมาก”)

แม้ว่าสงครามอิรักอาจเป็นคำตอบว่าทำไมประธานาธิบดีบุชจึงมีคะแนนนิยมต่ำในขณะนี้ แต่ก็ไม่ได้อธิบายว่าทำไมสภาของเกรสซึ่งพรรคฝ่ายค้านครองเสียงข้างมากอยู่จึงมีคะแนนนิยมต่ำเช่นกัน แม้ว่าประธานาธิบดีจะมีคะแนนนิยมร้อยละ 30 แต่การที่สภาของเกรสมีคะแนนนิยมต่ำถึงร้อยละ 21 นั้นเป็นเรื่องสำคัญกว่า สรูปก็คือ สาธารณชนกำลังเรียกร้องให้เกิดความเปลี่ยนแปลง และต้องการให้คนที่ตัวเองเลือกเข้ามา สร้างความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ในขณะที่ชาวอเมริกันร้อยละ 56 เห็นว่า “ต้องมีการปฏิรูปรัฐบาลกลาง หรืออย่างน้อยหนึ่ง พวกเขาต้องการเห็นความเปลี่ยนแปลงสำคัญๆ” ชาวอเมริกันเพียงร้อยละ 34 เชื่อว่า “รัฐบาลกลางต้องมีการเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ แต่ไม่จำเป็นต้องมีการปฏิรูป” และมีคนเพียงร้อยละ 3 ที่เชื่อว่า “รัฐบาลกลางไม่ต้องเปลี่ยนแปลงอะไรทั้งนั้น”

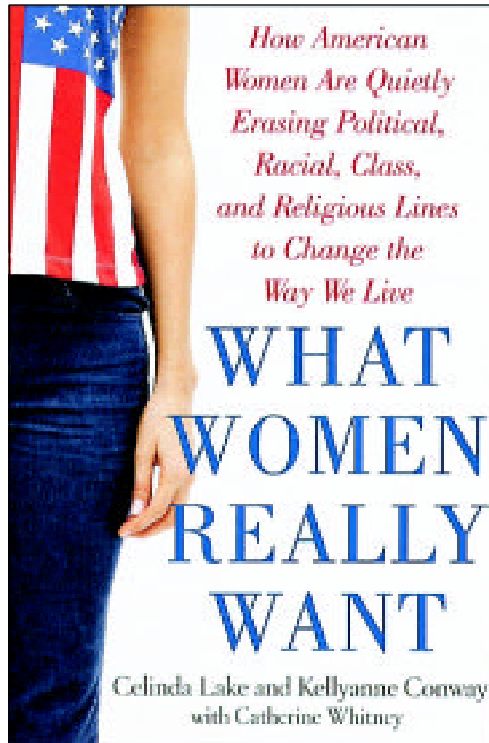
แม้ประชาชนจะมีความไว้วางใจรัฐบาลน้อยลง แต่ชาวอเมริกันกว่าครึ่งก็ต้องการเห็นรัฐบาลมีบทบาทมากขึ้นในการแก้ปัญหาของประเทศ ชาวอเมริกันร้อยละ 52 เห็นว่า “รัฐบาลต้องทำงานมากขึ้น เพื่อแก้ปัญหาและสนองตอบความต้องการของประชาชน” ร้อยละ 40 เชื่อว่า “รัฐบาลควรจะแบ่งภาระหน้าที่บางส่วนให้บริษัทธุรกิจและประชาชนรับผิดชอบแทนดีกว่า” สิ่งที่น่าสังเกตก็คือตัวเลขเหล่านี้ตรงกันข้ามกับกระแสความรู้สึกของสาธารณชนที่เคยบันทึกไว้เมื่อทศวรรษที่แล้ว (ร้อยละ 41 บอกว่า “รัฐบาลต้องทำงานมากขึ้น” และร้อยละ 51 บอกว่า “รัฐบาลทำงานมากเกินไป”)

กล่าวโดยสรุปก็คือ ผู้ออกเสียงเลือกตั้งในสหรัฐฯ มีทัศนคติที่เปลี่ยนไปจริงๆ พวกเขามองโลกในแง่ร้ายมากขึ้น กังวลมากขึ้น และรู้สึกมั่นคงน้อยลง แต่ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็ยังมีความหวังเกี่ยวกับอนาคต ผู้ออกเสียงเลือกตั้งกำลังมองหาผู้นำที่แสดงความสามารถในการตระหนักถึงปัญหาที่ประเทศกำลังเผชิญอยู่ในศตวรรษที่ 21 และแก้ปัญหาเหล่านั้นได้ และด้วยความสามารถดังกล่าว สหรัฐฯ ก็จะสามารถรักษาสถานภาพของตนบนโลกใบนี้ไว้ได้ แต่ในขณะที่ชาวอเมริกันต้องการผู้นำที่มีประสิทธิภาพ พวกเขาก็ต้องการผู้นำที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้วย ดังนั้นผู้สมัครที่มีคุณสมบัติทั้งสองอย่างที่ดูเหมือนจะขัดกันนั้นจะเป็นผู้ชนะในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี 2008 และด้วยความสามารถนี้เองที่เขาจะเปลี่ยนโฉมหน้าของประเทศ ทั้งในสายตาของประชาชนชาวอเมริกัน และในสายตาของชาวโลก ■

ความเห็นในบทความข้างต้นไม่จำเป็นต้องสะท้อนถึงมุมมองหรือนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ

ผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่เป็นสตรีในสหรัฐอเมริกา

โดย เคลลีแอนน์ คอนเวย์

ปกหนังสือโดย Eric Fuentecilla
ภาพโดย © Stockbyte/Getty Images

ปกหนังสือชื่อ What Women Really Want ผลงานของเคลลีแอนน์ คอนเวย์ ปี 2005

ผู้หญิงมีจำนวนกว่าครึ่งหนึ่งของผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งทั้งหมดในสหรัฐอเมริกา และมีอิทธิพลต่อผลการเลือกตั้งมานานกว่า 40 ปี เคลลีแอนน์ คอนเวย์ ประธานและ CEO สำนักโพลสังกัดพรรครีพับลิกันชื่อ *TM inc.* ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ซึ่งมีแผนกหนึ่งชื่อ *Woman Trend*. พูดถึงรูปแบบการลงคะแนนเสียงของผู้หญิง และประเด็นที่มีความสำคัญสำหรับผู้หญิง รวมทั้งพูดถึงผู้หญิงกลุ่มต่างๆ ที่เราควรจับตาในการเลือกตั้งปี 2008

สตรีอเมริกันในสหรัฐฯ จะตื่นขึ้นมาในตอนเช้าเพื่อพบกับภาระหน้าที่ ความอยากรู้อยากเห็น และความกังวลต่างๆ นานา ที่กล่าวมานี้ ไม่มีเรื่องใดที่เป็นเรื่องของการเมือง แต่ทุกเรื่องล้วนได้รับผลกระทบจากการเมืองและการกระทำของรัฐบาล สิ่งที่ทำให้ผู้หญิงสนใจและเป็นห่วง เช่น ลูกของฉันเรียนรู้อะไรจากโรงเรียนนี้บ้าง? ย่านที่ฉันอยู่นี้ปลอดภัยหรือเปล่า? ถ้าฉันเปลี่ยนงาน ฉันจะเสียประกันสุขภาพไปหรือไม่? รายได้จากประกันสังคมเพียงพอที่พ่อแม่ของฉันจะเก็บรักษาบ้านไว้ได้โดยไม่ต้องใช้เงินที่สะสมมาจนหมดหรือเปล่า?

มองย้อนไปในอดีต

ตั้งแต่ปี 1964 เป็นต้นมา ผู้หญิงคือคนส่วนใหญ่ของผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งในอเมริกา แต่จำนวนเปอร์เซ็นต์ของผู้หญิงที่ออกมาใช้สิทธิเพียงจะนำหน้าผู้ชายในปี 1980 นี้เองดังที่แสดงในตารางที่ 1 แม้ว่าบางคนอาจบอกว่ามีผู้หญิงจำนวนน้อยนิดเท่านั้นที่ลงเลือกตั้งหรือได้รับการเลือกตั้งเข้าดำรงตำแหน่งในประเทศนี้ (แต่ไม่เคยได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี) ผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่เป็นผู้หญิงก็ยังมีอิทธิพลต่อผลการเลือกตั้งมานานกว่าแปดทศวรรษ และมีส่วนตัดสินใจว่าใครจะได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี

ผู้หญิงมักเลือกผู้สมัครที่อยู่ในตำแหน่งอยู่แล้ว โดยเฉพาะตำแหน่งประธานาธิบดี เพราะมักยึดติดกับยี่ห้อสินค้าที่ตนเชื่อถือมากกว่าจะลองใช้สินค้านี้ยี่ห้อใหม่ที่ตนไม่รู้จัก ความจริงแล้วประธานาธิบดีสามคนที่แล้วที่ชนะการเลือกตั้งเป็นสมัยที่สอง ได้รับเสียงสนับสนุนจากผู้หญิงมากขึ้นในสมัยที่สอง นอกจากนี้ ผู้หญิงยังชอบเลือกสมาชิกสภาองเกรสคนเดิมที่ลงสมัครอีกสมัยมากกว่าเลือกคนใหม่ เห็นได้จากรูปแบบการลงคะแนนที่สม่ำเสมอว่าผู้ชาย

ตารางที่ 1 การลงคะแนนเสียงของผู้หญิง

ปี	จำนวนผู้หญิง ที่ไปใช้สิทธิ เลือกตั้ง	จำนวนผู้ชาย ที่ไปใช้สิทธิ เลือกตั้ง
ปี 1980	59.4%	59.1%
ปี 1992	62.3%	60.2%
ปี 1996	55.5%	52.8%
ปี 2000	56.2%	53.1%
ปี 2004	60.1%	56.3%

ที่แปลกแต่จริงก็คือ การที่ผู้หญิงนิยมเลือกผู้สมัครที่อยู่ในตำแหน่งอยู่แล้วคือเหตุผลที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่เป็นหญิงหลายคนต้องพ่ายแพ้ให้กับผู้สมัครที่อยู่ในตำแหน่ง

สำหรับผู้หญิงที่ไม่ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งนั้นจะไม่ได้ได้รับความสนใจจากนักการเมือง พรรคการเมือง ผู้รู้ทางการเมืองและที่ปรึกษาทางการเมือง ซึ่งดูจะพุ่งความสนใจไปที่ผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่ “อาจจะไปใช้สิทธิเลือกตั้ง” หรือ “ผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่ยังไม่ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะเลือกพรรคใด” ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี 2004 กว่าครึ่ง (ร้อยละ 54.5) ของกลุ่มผู้หญิงวัย 18-24 ปีไม่ได้ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง แต่ผู้หญิงในกลุ่มอายุดังกล่าวก็ยังไม่ใช้สิทธิมากกว่าผู้ชายในกลุ่มอายุเดียวกันซึ่งไปใช้สิทธิเพียงร้อยละ 40 เท่านั้น สำหรับผู้หญิงกลุ่มอายุ 65-74 ปีนั้น มีเพียงร้อยละ 29 ที่ไม่ได้ไปใช้สิทธิ ในขณะที่ผู้ชายในกลุ่มอายุเดียวกัน มีร้อยละ 26.1 ที่ไม่ได้ไปใช้สิทธิ เหตุผลหลักๆ ที่ผู้หญิงอ้างสำหรับการไม่ไปใช้สิทธิเลือกตั้งก็คือ “ไม่สบาย/ท้อพลาภาพ” (ร้อยละ 19.8) “ไม่ว่าง” (ร้อยละ 17.4) “ไม่สนใจ” (ร้อยละ 10.7) และ “ไม่ชอบตัวผู้สมัครหรือประเด็นหาเสียง” (ร้อยละ 9.7) สิ่งที่น่าสนใจก็คือ ถ้าเราตัดเหตุผลสองข้อหลังทิ้งไป เราจะเห็นว่าผู้หญิงเกือบ 9 ใน 10 คน ไม่ได้ไปใช้สิทธิเพราะเหตุผลอื่นๆ ไม่ใช่เพราะขาดความรู้สึกมีส่วนร่วม

ผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่เป็นผู้หญิงต้องการอะไรกันแน่?

ตามปกติ ผู้หญิงมักถูกมองว่าเป็นกลุ่มที่สนใจ “เรื่องผู้หญิงๆ” เช่น เรื่องประกันสังคม การรักษาพยาบาล และการศึกษา ในขณะที่ผู้ชายจะสนใจ “เรื่องของส่วนรวม” เช่น เรื่องสงครามและเศรษฐกิจ แต่ในการเลือกตั้งทั่วประเทศสามครั้งที่ผ่านมา (ปี 2002, 2004 และ 2006) ซึ่งให้เห็นว่ามุมมองเช่นนั้นใช้ไม่ได้อีกต่อไป

ในการเลือกตั้งปี 2004 และ 2006 ผู้หญิงบอกสำนักโพลทั้งหลายว่าประเด็นที่ทำให้พวกเธอตัดสินใจเลือกผู้สมัครคนใดคนหนึ่งนั้นเป็น “เรื่องผู้หญิงๆ” ที่แตกต่างออกไปจากเดิม ในแบบสอบถามที่มีตัวเลือกให้ 10 ข้อ ผู้หญิงตอบว่าสถานการณ์ในอิรักคือสิ่งที่พวกเธอพิจารณาในการตัดสินใจเลือกผู้สมัครมากที่สุด (ร้อยละ 22) ตามด้วยสงครามกับการก่อการร้าย (ร้อยละ 15) ส่วนเรื่องศีลธรรม/ครอบครัวและงานเศรษฐกิจต่างได้รับคะแนนร้อยละ 11 ในขณะที่ข้อเลือกที่เหลืออีก 6 ข้อได้รับคะแนนเพียงเล็กน้อยเป็นเลขหลักเดียว ดังที่แสดงในตารางที่ 2

ตามทีเซลินดา เลค จากสำนักโพลสังกัดพรรคเดโมแครตและดิฉันได้เขียนไว้ในหนังสือ *What Women Really Want: How American Women Are Quietly Erasing Political, Racial, Class, and Religious*

ตารางที่ 2 การหยั่งเสียงหลังการเลือกตั้งปี 2004 และ 2006 โดยสำนักโพล™ inc.

เมื่อท่านไปใช้สิทธิเลือกตั้งวันนี้
เรื่องใดต่อไปนี้สำคัญที่สุดสำหรับท่าน
ในการตัดสินใจเลือกผู้สมัคร

การหยั่งเสียงจากผู้หญิงที่ใช้สิทธิ

2006	2004	
22%	16%	สถานการณ์ในอิรัก
15%	23%	สงครามกับการก่อการร้าย
11%	17%	ค่านิยมเกี่ยวกับศีลธรรม/ครอบครัว
11%	16%	งานเศรษฐกิจ
6%	3%	การศึกษา
6%	7%	การรักษาพยาบาล/โครงการ Medicare/ค่ายาตามใบสั่งแพทย์
5%	3%	ภาษีอากร
5%	-	นโยบายการทำแท้ง
4%	-	นโยบายคนเข้าเมือง
2%	2%	สิ่งแวดล้อม

Lines to Change the Way We Live (Free Press, 2005) ผู้หญิงไม่ใช่ผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่ตัดสินใจเลือกผู้สมัครโดยดูจากสิ่งใดสิ่งเดียว แต่มักจะดูความคิดเห็น ตัวผู้สมัคร ความรู้สึกส่วนตัวของตนที่มีต่อผู้สมัคร และแนวอุดมการณ์ของผู้สมัครก่อนที่จะตัดสินใจ การที่สื่อเน้นถามผู้หญิงเกี่ยวกับประเด็นร้อนต่างๆ ทำให้ดูเหมือนว่าผู้หญิงสนใจเพียงเรื่องเดียวในวันเลือกตั้ง และสื่อก็จะพุ่งความสนใจไปที่ประเด็นนั้นๆ เพื่อให้ผู้หญิงออกมาใช้สิทธิเลือกตั้ง แต่ในความเป็นจริง รูปแบบการลงคะแนนเสียงของผู้หญิงนั้นเป็นตรงกันข้าม

ผู้หญิงไม่ได้เป็นกลุ่มผู้ลงคะแนนเสียงที่มีลักษณะเฉพาะตัว

ผู้หญิงไม่ได้มีจุดยืนหรือลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในรูปแบบเดียวกันหมด เมื่อพูดถึงการลงคะแนนเสียง ผู้หญิงคนหนึ่งอาจลงคะแนนให้พรรคเดโมแครตทั้งหมด ในขณะที่อีกคนหนึ่งอาจเลือกพรรครีพับลิกันทั้งหมด และอีกคนหนึ่งเลือกแบบคละกัน ท้ายที่สุดแล้ว มีอยู่สองคำถามที่ผู้หญิงถามตัวเองเมื่อไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี นั่นคือ “ฉันชอบผู้สมัครคนนี้หรือไม่?” และ “ผู้สมัครคนนี้เหมือนฉันไหม?” คำถามแรกเป็นคำถามพื้นฐาน คุณต้องถามตัวเองว่าคุณอยากเห็นผู้สมัครนี้ในจอโทรทัศน์ตลอดสี่ปีหรือแปดปีข้างหน้าหรือไม่? ส่วนคำถามที่สองซับซ้อนกว่า เพราะผู้หญิงต้องพิจารณาว่าผู้สมัครสนใจ มองเห็นคุณค่า และกังวลในสิ่งเดียวกันกับเธอหรือไม่

เป็นไปได้ที่เราจะแบ่งกลุ่มผู้หญิงออกเป็นพวกที่พิถีพิถันและเดโมแครต โดยดูจากประสบการณ์ชีวิตและจุดยืนเท่านั้น เมื่อผู้หญิงไม่ได้ไปลงคะแนนเสียงเลือกผู้สมัครเพียงเพราะอุดมการณ์ทางการเมืองเท่านั้น นักการเมืองจึงต้องตระหนักในชีวิตช่วงต่างๆ ของผู้หญิง รวมทั้งกลุ่มประชากรผู้หญิงด้วย แนวคิดอย่างหนึ่งที่เรามักนำมาใช้กันที่สำนักโพลของผมคือ *TM inc./Woman Trend* ก็คือ “โฉมหน้าสามอย่างของอีฟ” (*Three Faces of Eve*) ซึ่งเป็นการแสดงภาพชีวิตสามอย่างซึ่งผู้หญิงวัย 48 ปีในประเทศนี้อาจเป็นอยู่ เธออาจจะเป็นผู้ใช้

นักเรียนวัย 12 ปีช่วยกันขนกล่องบรรจุใบคำร้องขึ้นรถโรงเรียน พวกเขาขอให้ศาลลงคะแนนเลือกตั้งมีช่องสำหรับลงประชามติว่าควรจะมีการอนุมัติงบประมาณเพิ่มเติมเพื่อการศึกษาในเมืองซีแอตเติล บางรัฐอาจขึ้นหรือไป

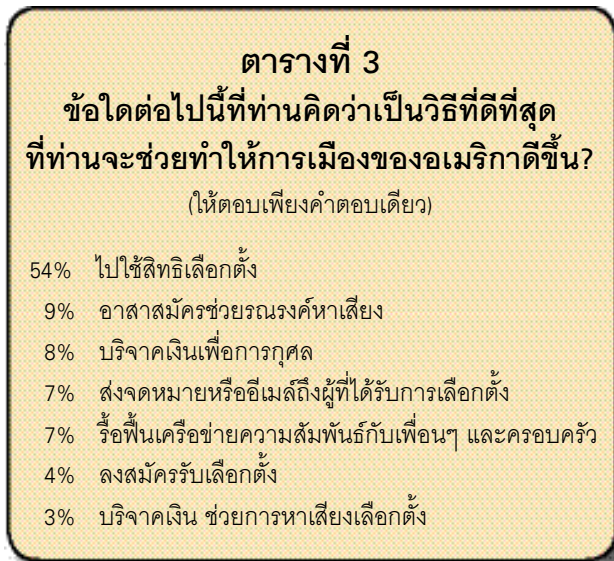
แรงงานและเป็นคุณยายแล้ว หรือเป็นผู้หญิงทำงานเก่งและโสด หรือเป็นคุณแม่ที่มีลูกเล็กๆ สองคน คนทั้งสามนี้จะอยู่ในกลุ่มประชากรกลุ่มเดียวกัน แต่ประสบการณ์ชีวิตของพวกเธอแตกต่างกันอย่างมาก ซึ่งส่งผลให้พวกเธอมีมุมมองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ไม่เหมือนกัน สำหรับผู้หญิง การเมืองไม่ใช่เรื่องที่อยู่แยกต่างหากจากเรื่องอื่นๆ ตรงกันข้ามการเมืองเป็นเรื่องที่ผู้หญิงจะนำเอาประสบการณ์ชีวิต ความต้องการ และความคาดหวังไปผูกติดอยู่

กลุ่มผู้หญิงที่เราควรจับตามองในปี 2008 ได้แก่

- เจ้าของกิจการ บริษัทประมาณ 10.4 ล้านแห่งในสหรัฐฯ มีเจ้าของเป็นผู้หญิงและบริษัทเหล่านี้ว่าจ้างพนักงานกว่า 12.8 ล้านคน ในขณะที่ร้อยละ 75 ของบริษัทในสหรัฐฯ ไม่มีพนักงานร้อยละ 81 ของกิจการที่มีผู้หญิงเป็นเจ้าของเป็นกิจการที่ใช้ผู้ดูแลเพียงคนเดียว บริษัทที่มีผู้หญิงเป็นเจ้าของมีอัตราการเติบโตเป็นสองเท่าของบริษัททั้งหมด
- ผู้หญิงโสด ผู้หญิงอเมริกันแต่งงานช้า ไม่ใช่เพราะไม่มีทางเลือก แต่เพราะเลือกที่จะเป็นเช่นนั้น ในปัจจุบัน ร้อยละ 49 ของผู้หญิงอายุมากกว่า 15 ปีมีสถานภาพโสด และกว่าครึ่ง (ร้อยละ 54) ของจำนวนนี้มีอายุระหว่าง 25-64 ปี
- ผู้หญิงแต่งงานแล้วแต่ยังไม่มียุติ เนื่องจากมีผู้หญิงจำนวนมากขึ้นที่ทำงาน และมีลูกในขณะที่อายุเฉลี่ยวัยเจริญพันธุ์ ผู้หญิงในช่วงอายุ 20 ปลายๆ และ 30 ต้นๆ จำนวนที่อยู่ในกลุ่ม “แต่งงานและมีลูก” จึงมีจำนวนน้อยลง
- ผู้หญิงวัย 50-64 ปี ในกลุ่มนี้ มีหลายคนที่ยังอาศัยอยู่ที่บ้าน กลุ่มนี้ต้องการสวัสดิการและต้องการมีอายุยืน พวกเขาจะแสวงวิธีแก้ไขปัญหาและการมีชีวิตที่ทันสมัย
- ผู้หญิงชนกลุ่มน้อย ชนกลุ่มน้อยมีจำนวนหนึ่งในสามของประชากรสหรัฐฯ ในขณะนี้ และมีอยู่สี่รัฐที่ชนกลุ่มน้อยกลายเป็นประชากรส่วนใหญ่ของรัฐ คาดว่าจะมีอีกห้ารัฐที่จะเป็นเช่นนั้นในปี 2025 ประชากรเชื้อสาย Hispanic (กลุ่มเชื้อสายสเปนหรือลาติน) กำลังจะมีผลกระทบสำคัญต่อประชากรสหรัฐฯ แต่จำนวนผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่มีเชื้อสายเอเชียก็เป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่จะมีผลกระทบในอนาคต
- ผู้หญิงกลุ่ม “Gen Y” ดังที่ตารางที่ 3 แสดงให้เห็น ผลการสำรวจที่ *TM inc* และ *Lake Research Partners* ทำให้บริษัท *Lifetime Television* เชื่อว่าคนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 54) ของผู้หญิงกลุ่ม “Gen Y” (เกิดปี 1979 หรือหลังจากนั้น) เชื่อว่าวิธีที่ดีที่สุดที่จะทำให้การเมืองของอเมริกาดีขึ้น ก็คือการไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง นอกจากเรื่องการเมือง เกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 42) ของผู้หญิงกลุ่ม “Gen Y” ระบุว่าวิธีที่ดีที่สุดที่จะทำให้โลกดีขึ้นคือ “ช่วยคนที่โชคไม่ดีเหมือนเรา อาจเป็นการสละเวลาหรือเงินทองเพื่อช่วยเหลือพวกเขา” และในจำนวนคำตอบที่เลือกให้เลือก ร้อยละ 2 เท่านั้นที่ตอบว่า “การมีบทบาทอย่างแข็งขันทางการเมือง” เป็นวิธีที่ดีที่สุด ร้อยละ 16

ตอบว่า “เป็นคนดี” ร้อยละ 9 ตอบว่า “ช่วยกันยุติการใช้ความรุนแรง และการทำร้ายทางเพศต่อผู้หญิง” ร้อยละ 8 ตอบว่า “ช่วยกันรักษาสันติภาพ” และร้อยละ 4 ตอบว่า “ช่วยกันป้องกันประเทศโดยการสมัครเป็นทหาร”

ถ้ามีผู้หญิงคนหนึ่งพูดอย่างจำเพาะว่า “ฉันเกลียดการเมือง” ก็เท่ากับว่าเธอกำลังบอกว่าเธอไม่สนใจว่าใครจะเป็นผู้บริหารโรงเรียนของรัฐและโรงเรียนสอนอะไรบ้าง เธอไม่สนใจว่าการเข้ารับการรักษาพยาบาลต้องทำอะไร และใครเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย เธอไม่สนใจว่า

ประเทศจะปลอดภัย เจริญรุ่งเรือง และสามารถแข่งขันกับประเทศอื่นๆ ในโลกได้หรือไม่ แต่จริงๆ แล้วผู้หญิงไม่ได้หมายความว่าความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและธรรมาภิบาลเป็นพาหนะที่นำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงในเรื่องเหล่านี้ แต่อาจไม่ใช่สิ่งที่ผู้หญิงใช้ในการปฏิสัมพันธ์ในเรื่องเหล่านี้

มองสู่ปี 2008

ผู้ลงเลือกตั้งชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในปี 2008 คาดหวังอะไรจากผู้ออกเสียงเลือกตั้งที่เป็นผู้หญิง? ตัวแปรอย่างหนึ่งในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งนี้อาจเป็นผู้สมัครลงเลือกตั้งที่เป็นหญิง คำถามไม่ได้อยู่ที่คำว่า “ถ้า” อีกต่อไปแต่อยู่ที่ว่า “เมื่อไร” หัวข้อการอภิปรายได้เปลี่ยนไปจากการสมมติ กลายเป็นความจริงที่ว่าเรากำลังมีผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีที่เป็นผู้หญิงชื่อ ฮิลลารี รอดดัม คลินตัน

อย่างไรก็ตาม อดีตที่ผ่านมาได้แสดงให้เห็นแล้วว่าผู้หญิงไม่จำเป็นต้องลงคะแนนเลือกผู้หญิงด้วยกันเสมอไป ถ้าเป็นเช่นนั้น วุฒิสมาชิกอลิซาเบธ โดล หรือ วุฒิสมาชิกแคโรล โมสลิเย่-บรอน ก็ต้องได้รับการเสนอชื่อให้เป็นตัวแทนพรรคชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในปี 2000 และ 2004 แล้ว เพราะผู้หญิงเป็นคนส่วนใหญ่ในจำนวน

ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง การเลือกตั้งในปี 2008 ต่างจากครั้งก่อนๆ เพราะเป็นการลงเลือกตั้งครั้งแรกสำหรับหลายๆ คน ครั้งนี้ ผู้สมัครมีทั้งที่เป็นผู้หญิง ชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกัน ผู้นับถือลัทธิมอรมอน และชาวอเมริกันเชื้อสาย Hispanic ทุกคนล้วนมีโอกาสได้รับการเสนอชื่อเป็นตัวแทนพรรคในการเลือกตั้งชิงตำแหน่งประธานาธิบดีทั้งนั้น

การสำรวจของนิตยสาร Newsweek เมื่อเดือนกรกฎาคม 2007 ชี้ว่าความจงรักภักดีต่อพรรคมีมากกว่าความจงรักภักดีต่อเพศของตน ผลการสำรวจระบุว่าผู้ชายร้อยละ 88 และผู้หญิงร้อยละ 85 บอกว่า ถ้าพรรคของตนเสนอชื่อผู้สมัครที่เป็นผู้หญิงเพื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ตนก็จะเลือกผู้สมัครคนนั้นถ้าผู้สมัครมีคุณสมบัติครบสำหรับตำแหน่ง อย่างไรก็ตาม ชาวอเมริกันไม่ค่อยตื่นเต้นเกี่ยวกับ

“เพศของผู้สมัคร” เท่าใดนัก มีผู้ชายเพียงร้อยละ 60 และผู้หญิงเพียงร้อยละ 56 เท่านั้นที่เชื่อว่าประเทศพร้อมที่จะมีประธานาธิบดีหญิงสำหรับเรื่องเชื้อชาติ ผู้ลงคะแนนเสียงลงคะแนนลงที่จะเลือกผู้สมัครเชื้อสายแอฟริกันอเมริกันจากพรรคของตน โดยชาวอเมริกันผิวขาวร้อยละ 92 และชาวอเมริกันที่ไม่ใช่ผิวขาวร้อยละ 93 บอกว่าตนจะสนับสนุนผู้สมัครรายนี้ เช่นเดียวกับเรื่องเพศของผู้สมัคร มีผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งจำนวนน้อยกว่าที่เชื่อว่าประเทศพร้อมที่จะมีประธานาธิบดีเชื้อสายแอฟริกันอเมริกัน โดยผู้ลงคะแนนเสียงผิวขาวเพียงร้อยละ 59 และผู้ลงคะแนนเสียงที่ไม่ใช่ผิวขาวเพียงร้อยละ 58 เท่านั้นที่เชื่อว่าผู้สมัครเชื้อสายแอฟริกันอเมริกันจะได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี เมื่อถูกถามคำถาม บางครั้งผู้ถูกสำรวจความเห็นอาจให้ความเห็นและจุดยืนของตนแต่อ้างว่าเป็นความเห็นและจุดยืนของเพื่อน สมาชิกในครอบครัวและชุมชนแทน ทั้งนี้เพื่อเพิ่มน้ำหนักให้ความเห็นและจุดยืนของตน และในขณะเดียวกันก็เป็นการซ่อนความเห็นหรือจุดยืนที่ “ไม่เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป” หรือ “ไม่ใช่จุดยืนของคนส่วนใหญ่” ข้อพึงระวังอย่างหนึ่งก็คือ การที่มีผู้สมัครที่เป็นคนเชื้อสายแอฟริกันอเมริกันและผู้สมัครที่เป็นผู้หญิงในปี 2008 นี้ อาจมีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็นของผู้ลงคะแนนเสียง การที่พวกเขาคัดค้านผู้สมัคร “เชื้อสายแอฟริกันอเมริกัน” หรือผู้สมัคร “หญิง” อาจเป็นเพราะพวกเขาไม่ชอบตัวบุคคลก็ได้

แม้ว่าการเลือกตั้งชิงตำแหน่งประธานาธิบดีครั้งนี้จะเป็นการแข่งขันที่เปิดกว้างที่สุดในหลายทศวรรษ (เพราะเป็นครั้งแรกในรอบ 80 ปีที่ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีไม่ได้ลงสมัครรับเลือกตั้งอีกสมัย) แต่มีสิ่งหนึ่งที่แน่นอน นั่นคือ ผู้หญิงจะเป็นเสียงส่วนใหญ่ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมด และจะเป็นผู้ตัดสินว่าใครจะได้ครองทำเนียบขาวต่อไป ■

ความเห็นในบทความข้างต้นไม่จำเป็นต้องสะท้อนถึงมุมมองหรือนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ

การรายงานข่าวการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง เป็นประธานาธิบดี จากมุมมองของผู้สื่อข่าว

โดย จิม ดิกคินสัน

© ภาพถ่ายจากสำนักข่าว Reuters โดย Jim Bourg

ผู้สื่อข่าวถ่ายภาพยนตร์ บันทึกภาพและสัมภาษณ์ผู้สมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีบนรถของผู้สื่อข่าวในช่วงการรณรงค์หาเสียงทางรถไฟในรัฐโอไฮโอเมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2004

ผู้สื่อข่าวการเมืองผู้คร่ำหวอดคนหนึ่งได้บอกเล่าเบื้องหลังชีวิตในช่วงการเดินทางไปกับผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีของสหรัฐฯ ในการรณรงค์หาเสียง และอภิปรายบทบาทของผู้สื่อข่าวในการนำเสนอสารจากผู้สมัครรับเลือกตั้งไปยังประชาชนชาวอเมริกัน ในแต่ละวัน จะมีเหตุการณ์ต่างๆ มากมายตลอดวัน คณะทำงานและที่ปรึกษาการรณรงค์หาเสียงเป็นแหล่งข้อมูลที่มีค่ามากหากไม่มีที่ติดต่อกัน และในขณะที่การรณรงค์หาเสียงในแต่ละจุดจะมีขั้นตอนที่ปฏิบัติประจำเป็นแบบแผน แต่ผู้สื่อข่าวมืออาชีพจะต้องเตรียมพร้อมเผชิญเหตุการณ์ไม่คาดฝันและข่าวด่วนอยู่เสมอ จิม ดิกคินสันเป็นผู้สื่อข่าวการเมืองที่เกษียณอายุแล้วของหนังสือพิมพ์ Washington Post

งานชิ้นสุดท้ายที่ต้องทำในแต่ละวันอันยาวนานของการตระเวนรณรงค์หาเสียงคือ การแจกจ่ายกำหนดการวันต่อไปที่มีรายการยาวเหยียดพอๆ กัน ซึ่งในหมู่ผู้สื่อข่าวจะเรียกกันว่า “คัมภีร์ไบเบิล” (bible) โดยอาจแจกให้ขณะที่ผู้สื่อข่าว ลงจากเครื่องบินหรือสอดไว้ใต้ประตูห้องพักที่โรงแรม โดยปกติ กำหนดการในวันหนึ่งๆ จะเป็นดังนี้

- 6.15 น. สัมภาษณ์พร้อมที่ล็อบบี้ของโรงแรม
- 7.15 น. ผู้สมัครรับเลือกตั้งและคณะตัวแทนร่วมทำข่าวเดินทางออกจากโรงแรมไปยังสถานี KXYZ-TV
- 7.30 น. คณะทำงานและคณะผู้สื่อข่าวขึ้นรถเพื่อไปรับประทานอาหารเช้า กับหอการค้าและสโมสรโรตารีที่ร้านอาหาร Palm Restaurant ในเวลา 8.00 น.
- 7.45 น. รายการสัมภาษณ์ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นเวลา 5 นาที โดย โจ สมิธ ผู้ดำเนินรายการยามเช้าของ KXYZ
- 7.50 น. เดินทางออกจาก KXYZ ไปร้านอาหาร Palm Restaurant
- 9.00 น. เดินทางออกจากร้านอาหาร Palm Restaurant ไปสนามบิน Avery Houston

กำหนดการก็จะมีลักษณะเช่นนี้ คือ ในวันหนึ่งๆ จะมีรายการกิจกรรมที่ต้องทำและการเดินทางมากมาย อย่างน้อย การพบปะกับหอการค้าและสโมสรโรตารีหมายความว่าเราไม่ต้องกังวลว่าจะมีเวลารับประทานอาหารเช้าที่ร้านอาหารที่โรงแรมหรือเปล่า (กฎเหล็กข้อหนึ่งเกี่ยวกับการรณรงค์หาเสียงคือ พยายามหาอะไรรับประทานทุกครั้งที่มีโอกาส เพราะกำหนดการอาจทำให้เราต้องอดอาหาร

บางมือได้) และการจัดตัวแทนร่วมทำข่าวสำหรับรายการสัมภาษณ์ที่ KXYZ ทำให้เรามีรายงานเป็นลายลักษณ์อักษรว่ามีใครพูดและทำอะไรบ้างในช่วงการสัมภาษณ์ เราจะจัดตัวแทนร่วมทำข่าวสำหรับงานที่เวลา สถานที่และปัจจัยอื่นๆ ไม่เอื้อต่อการให้คณะสื่อมวลชนทั้งคณะไปทำข่าว โดยทั่วไปคณะตัวแทนร่วมทำข่าวจะประกอบไปด้วยผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน ผู้สื่อข่าวสถานีโทรทัศน์ ผู้สื่อข่าววิทยุสารข่าว และผู้สื่อข่าวจากสำนักข่าว (AP หรือ Reuters) อย่างละหนึ่งคน และพวกเราทุกคนจะจัดคิวเวียนกันไปเป็นตัวแทนร่วมทำข่าว

กำหนดการหรือ “คัมภีร์ไบเบิล” เป็นเอกสารที่มีรายละเอียดชัดเจนจัดทำโดยคณะทำงานการรณรงค์หาเสียง ซึ่งเป็นการช่วยให้ทุกคนสามารถวางแผนปฏิบัติงานของตนเองในแต่ละวัน ผู้สื่อข่าวแต่ละคนจะจัดลำดับความสำคัญของประเด็นต่างๆ และโครงการงานที่ทำอยู่แตกต่างกัน อะไรคือเหตุการณ์สำคัญที่จะเป็นข่าวใหญ่หน้าแรกของวันนี้ มีการระบุช่วงเวลาเขียนและส่งข่าวไว้ในกำหนดการหรือไม่และเป็นช่วงที่เหมาะสมหรือไม่ ผู้สื่อข่าวแต่ละคนจะมีกำหนดส่งต้นฉบับต่างกันตามภูมิศาสตร์และกำหนดการผลิตขององค์กรแต่ละแห่ง ผู้สื่อข่าวจะพิจารณาว่ามีรายการใดที่พอจะข้ามไปได้เพื่อหาเวลาคุยกับเจ้าหน้าที่คณะทำงานของผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ตนต้องการจะสัมภาษณ์เพื่อวิเคราะห์ข่าวที่ตนกำลังทำอยู่

การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีเป็นงานละเอียดซับซ้อนที่มีหลายฝ่ายเกี่ยวข้อง สำหรับทุกคนที่เกี่ยวข้อง การรณรงค์หาเสียงเป็นกระบวนการวิพากษ์ยาวนานและหนักแน่นสำหรับบางคนมากกว่าคนอื่น ๆ อาทิเช่น ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่อยู่อันดับที่ 3 ที่ 4 หรือที่ 5 ในการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้น (Primary) จะพยายามบรรจุรายการกิจกรรมในแต่ละวันให้มากกว่าปกติ โดยเฉพาะในรัฐไอโอวาที่เล็กแต่มีความสำคัญ (เนื่องจากเป็นรัฐแรกของประเทศที่มีการประชุมเพื่อคัดเลือกผู้แทนพรรคเข้าชิงตำแหน่งหรือ Caucus) และรัฐนิวแฮมป์เชียร์ (รัฐแรกที่จัดการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้นหรือ Primary) ซึ่งในสองรัฐนี้ “การเมืองรายย่อย” หรือการพบปะกับผู้มีสิทธิเลือกตั้งตัวต่อตัวไม่เพียงแต่จะเป็นสิ่งสำคัญ ทว่ายังเป็นสิ่งที่ผู้คนคาดหวังด้วย

การเตรียมตัวสำหรับการรณรงค์หาเสียง

ก่อนที่ผมจะขึ้นเครื่องบินของคณะรณรงค์หาเสียง ผมค้นข้อมูลเกี่ยวกับคณะทำงานการรณรงค์หาเสียงทุกคน ใครเป็นที่ปรึกษาที่ว่างมา ใครเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อมวลชน และใครเป็นนักหยั่งเสียง ใครเป็นที่ปรึกษาอย่างไม่เป็นทางการและไม่ได้รับค่าจ้างที่มีอิทธิพลสูงเนื่องจากเคยดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่สำคัญ เป็นนักเคลื่อนไหวหรือผู้เชี่ยวชาญการเมือง

ช่างภาพนักโทรทัศน์ถ่ายภาพรณรงค์หาเสียงที่มาถึงเมืองเดอวอนพอร์ต รัฐไอโอวา เมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. 2004

© ภาพยนตร์จากสำนักข่าว AP โดย Robert F. Bukaty

นอกจากนี้ ผมยังวิเคราะห์ยุทธศาสตร์การหาเสียง เช่น มีความพยายามทุ่มเทหาเสียงมากน้อยเพียงใดในรัฐที่ตามประเพณีนิยมแล้วจะจัดการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้น (Primary) ก่อนรัฐอื่น เช่น ไอโอวา นิวแฮมป์เชียร์และเซาธ์ แคโรไลนา และวิเคราะห์ว่าการหาเสียงนี้จะดำเนินการอย่างไรเกี่ยวกับ “super primary” แบบใหม่ที่จะจัดขึ้นในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2008 พร้อมกันในหลายๆ รัฐ รวมถึงรัฐสำคัญๆ เช่น นิวเจอร์ซีย์ แคลิฟอร์เนียและฟลอริดา และวันนั้น อาจเป็นวันตัดสินว่าใครจะเป็นผู้ได้รับเสนอชื่อเข้าแข่งขันเลือกตั้งประธานาธิบดี ซึ่งเป็นเวลา 9 เดือนก่อนการเลือกตั้งทั่วไป ตลอดทั้งวิเคราะห์ว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งมีเสียงสนับสนุนมากในรัฐใด และมีเสียงสนับสนุนน้อยในรัฐใด ตลอดทั้งในเขตใดของแต่ละรัฐที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งแต่ละคนมีเสียงสนับสนุนมากและน้อย รายละเอียดเหล่านี้เป็นองค์ประกอบสำคัญในการตัดสินใจทางการเมืองที่สำคัญที่สุดของชาวอเมริกัน นั่นคือ การเลือกประธานาธิบดี

พวกเราในคณะผู้สื่อข่าวเป็นปัจจัยที่สำคัญในกระบวนการเลือกตั้งนี้ เนื่องจากความเชื่อมโยงของพรรคการเมือง พร้อมกับความสำคัญที่เพิ่มขึ้นของการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้น (primary) สื่อมวลชนจึงกลายเป็นผู้กลั่นกรองผู้สมัครรับเลือกตั้งในช่วงแรกหน้าที่ของเราคือ ประเมินนโยบายของผู้สมัครรับเลือกตั้ง ตลอดทั้งคุณลักษณะต่างๆ เช่น ความเป็นปัญญา นิสัยใจคอ ความซื่อสัตย์ วิจารณ์ถ้อยแถลง ความสามารถในการจัดระเบียบ ทักษะการเจรจา ห้วนล้อมโน้มน้าวจิตใจ และความเหมาะสมที่จะดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ทั้งนี้ เพื่อช่วยผู้มีสิทธิเลือกตั้งตัดสินใจโดยมีข้อมูลเพียงพอในเรื่องที่สำคัญยิ่งนี้ พวกเราสื่อมวลชนได้ปฏิบัติหน้าที่นี้อย่างจริงจังนับตั้งแต่มีการตีพิมพ์หนังสือขายดีที่โด่งดังของ Theodore White เรื่อง *The Making of the President 1960* ซึ่งเกี่ยวกับการรณรงค์หาเสียงที่นำชัยชนะมาให้ จอห์น เอฟ. เคนเนดี ในการแข่งขันกับริชาร์ด นิกสัน

© ภาพจากสำนักข่าว AP โดย Stephan Savoia

หลังประกาศลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี วุฒิสมาชิก จอห์น แมคเคนได้เดินทางรณรงค์หาเสียงทางรถพริบกรรยาและคนทำงานของเขาจากเมืองพอร์ตแลนด์ถึงเมืองคองคอร์ด มลรัฐนิวแฮมป์เชียร์ เมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 2007

การทำงานกับแหล่งข่าว

การสร้างไมตรีกับคณะทำงานและที่ปรึกษาซึ่งอาจเป็นแหล่งข่าวที่ดีนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของผู้สื่อข่าวการเมือง การสร้างไมตรีเป็นการทำงานอย่างต่อเนื่อง ทั้งด้านการประเมินลักษณะนิสัย การเข้าผูกมิตรและคิดปะการทูต กุญแจสำคัญคือ การหาแหล่งข่าวที่ทราบรายละเอียดการหาเสียงอย่างแท้จริงและยินดีที่จะให้ข้อมูลแก่เรา ซึ่งการจะหาบุคคลที่มีคุณสมบัติทั้งสองประการนี้หาได้ยากทั้งในการหาเสียงและในห้อง Oval Office ทำเนียบขาว สำหรับจุดมุ่งหมายนี้ ที่ปรึกษามี้อาชีพจากภายนอกมักจะเป็นแหล่งข่าวที่ดีกว่าคนสนิทที่จงรักภักดีกับผู้สมัครรับเลือกตั้งมานาน เพราะที่ปรึกษามี้อาชีพจากภายนอกจะทราบว่าพวกเขาเหมือนผม คือ จะมีโอกาสกลับมาทำงานเกี่ยวกับการรณรงค์หาเสียงอีกในอนาคต และเราทั้งสองฝ่ายต้องพึ่งพากัน

นอกจากนี้ ผมยังพิจารณาที่ปรึกษาที่ไม่ได้รับเงินค่าจ้าง ซึ่งคนกลุ่มนี้สนใจการเมืองมากกว่าจะสนใจผลประโยชน์ทางอาชีพหรือผลประโยชน์ส่วนตัวในการรณรงค์หาเสียง ในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีของผู้สมัครพรรคเดโมแครตคนหนึ่ง ผมสนิทสนมกับนักเคลื่อนไหวทางการเมืองที่มีนิสัยร่าเริงคนหนึ่ง เขาเคยทำงานในการแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีของเคนเนดี เราได้รับประทาน

อาหารค่ำระหว่างการเดินทางสองสามครั้งและดื่มสังสรรค์ที่บาร์ด้วยกันอีกหลายครั้ง ครั้งหนึ่ง เขาบอกว่า เขาไม่สามารถทนกับความผิดพลาดและการคาดคะเนผิดๆ ของแผนการหาเสียงต่อไปอีกได้แล้ว เนื่องจากเขาเชื่อว่าเขาไว้ใจผมได้ว่าผมจะรายงานข่าวตามจริงและจะไม่เปิดเผยชื่อเขา เขาจึงเล่าเบื้องหลังการรณรงค์หาเสียงครั้งนั้นอย่างละเอียด ซึ่งหมายความว่า ผมสามารถใช้ข้อมูลที่เขาให้มาได้ แต่จะอ้างชื่อเขาและเปิดเผยชื่อเขาไม่ได้ ผลที่ได้คือ บทความวิเคราะห์การรณรงค์หาเสียงที่ดีที่สุดที่ผมเคยเขียนมา

ในปีค.ศ. 1988 ผมทำงานกับหนังสือพิมพ์ Washington Post และตามเขียนข่าวเกี่ยวกับ อัล กอร์ ซึ่งขณะนั้นเป็นวุฒิสมาชิกในการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้น (primary) ที่เรียกกันว่า Super Tuesday ซึ่งมีหลายรัฐทางใต้จัดให้มีการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้นในวันเดียวกันเพื่อเพิ่มอิทธิพลของภูมิภาคในการเสนอชื่อผู้สมัครแข่งขันเป็นประธานาธิบดี (อัล กอร์ สามารถได้คะแนนดีในภูมิภาคนี้ แต่เขาไม่มีทรัพยากรสำหรับการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้นในรัฐทางเหนือ) อัล กอร์แหวะหาเสียงที่รัฐบาลเกิดของเขาที่เทนเนสซี โดยแวะที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งที่เพิ่งเปิดอาคารผู้ป่วยเด็กแห่งใหม่ที่ทันสมัยมาก บิล คลินตัน ซึ่งขณะนั้นเป็นผู้ว่าการรัฐอาร์คันซอสให้การต้อนรับเรา และผมก็ตัดสินใจไม่ไปทำข่าวเยี่ยมชมที่โรงพยาบาลเพื่อจะได้สัมภาษณ์ บิล คลินตัน ผมเคยทราบมาก่อนจากการพูดคุยกับคน

ภาพสื่อถ่ายโดย จิม ดักกินสัน

จิม ดักกินสัน พู้อัย (ซ้าย) กับบรรณาธิการ Lionel Linder ที่ National Observer เมื่อปีค.ศ. 1972

อื่นๆ ว่า บิล คลินตันเป็นนักวิเคราะห์การเมืองที่เก่งมากและไม่ถือตัว การสัมภาษณ์ครั้งนั้นนับว่าคุ้มค่าเวลาที่เสียไปจริงๆ ผมตกลงกับเพื่อนสายอาชีพเดียวกันที่ทำงานให้กับหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งในแถบมิดเวสต์ที่ไม่ใช่คู่แข่งของ Washington Post โดยผมจะให้ข้อมูลเขาเกี่ยวกับ บิล คลินตัน และเขาให้ข้อมูลผมเกี่ยวกับการหาเสียงที่โรงพยาบาล

จงเตรียมพร้อมไปกับสิ่งที่คาดไม่ถึง

กำหนดการหรือ bible จะบอกว่า มีแผนทำอะไรบ้าง แต่กำหนดการนั้นไม่สามารถพยากรณ์เหตุการณ์ร้อยแปดที่คาดไม่ถึงที่เกิดขึ้นได้เสมอ ผมต้องพร้อมเสมอที่จะรับมือกับเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึงเหล่านี้ ซึ่งก็คือนิยามของการทำข่าวนั่นเอง เหตุการณ์ใหม่ๆ ในอริก ทำที่ใหม่ๆ ในรัฐสภาเกี่ยวกับการเข้าเมืองหรือการสาธารณสุข ผู้สมัครรับเลือกตั้งถอนตัวจากการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้น (primary) ภายในพรรคเพราะมีปัญหาการระดมทุน เป็นต้น

บ่อยครั้ง เราจะรู้สึกยินดีที่เกิดสถานการณ์พลิกผันเหล่านี้ เพราะทั้งผู้สื่อข่าวและบรรณาธิการเริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายกับคำปราศรัยหาเสียงของผู้สมัครรับเลือกตั้ง ด้วยคำปราศรัยนั้นจะถูกกล่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่ว่าจะไปที่ใด คนฟังก็ชื่นชม แต่ทำให้พวกเรานักข่าวต้องคอยมองหาประเด็นข่าวใหม่ๆ หรือประเด็นเขียนบทความและบทความวิเคราะห์ กระนั้น ในการหาเสียงครั้งหนึ่ง ผมได้เขียนบทความที่ผมคิดว่าเยี่ยมมากเกี่ยวกับการปราศรัยที่สำคัญของวันนั้น ซึ่งสะท้อนจุดยืนของผู้สมัครรับเลือกตั้งในประเด็นที่สำคัญสามประเด็น ผมภูมิใจกับบทความของผมมากและส่งต้นฉบับก่อนกำหนดเวลา อย่างไรก็ตาม ในการปราศรัยครั้งถัดมา ผู้สมัครรับเลือกตั้งบอกว่าคู่แข่งของเขาเริ่มการหาเสียงโดยเปิดประเด็นที่น่าสงสัยว่า ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่ดันไม้ปล่อยอกมานั้นเป็นสาเหตุของหมอกควันในแถบเทือกเขาฝั่งตะวันออกของสหรัฐฯ ประเด็นดังกล่าว

เป็นการจุดชนวนการอภิปรายนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมของเขา วันต่อๆ มา พวกเราจึงทุ่มเทเวลาทำรายงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ และผลงานวรรณกรรมที่ผมบรรจงทำเมื่อวันก่อนก็ถูกลบเลือนไปด้วยเรื่องที่ผมคิดว่าไม่มีสาระ เมื่อมีเทคโนโลยีสมัยใหม่ต่างๆ เช่น คอมพิวเตอร์พกพา BlackBerry และโทรศัพท์เคลื่อนที่ ฯลฯ เราก็มีความสามารถมากขึ้นที่จะคาดคะเนเหตุการณ์ต่างๆ ได้แม้ว่าจะกำลังเดินทางอยู่เราสามารถติดตามสถานการณ์ต่างๆ ได้ทางเว็บไซต์ของสำนักข่าวและองค์การสื่ออื่นๆ เราไม่จำเป็นต้องตามล่าตัวคณะทำงานและที่ปรึกษาการหาเสียงว่าจะมีปฏิกิริยาต่อเหตุการณ์ล่าสุดอย่างไรเพราะคนเหล่านี้ก็จะบอกทางอีเมลก่อนพวกเราจะรายงานเสียอีก การส่งต้นฉบับให้ทันในขณะที่เดินทางทำข่าวอยู่นั้นอาจจะลำบากในสมัย

ที่ยังไม่มีคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต แต่ปัจจุบันนี้ การติดต่อสื่อสารกับโต๊ะข่าวที่สำนักงานทำได้ตลอดเวลาและทันท่วงทีด้วยการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ อินเทอร์เน็ตไร้สาย และโมเด็มความเร็วสูงและคุณภาพบรรดแบนด์ในการรับส่งข่าว บันทึกข้อความและเอกสารภูมิหลังผ่านคอมพิวเตอร์พกพาของเรา นอกจากนี้ เทคโนโลยีสมัยใหม่ซึ่งรวมถึงดาวเทียมยังช่วยให้ทีมงานโทรทัศน์มีชีวิตสบายขึ้น เพราะสมัยก่อน การส่งฟิล์มและเทปบันทึกภาพกลับไปยังสำนักงานใหญ่ให้ทันเวลากระจายข่าวช่วงเย็นคือฝันร้ายประจำวันทีเดียว

ทว่า ในขณะเดียวกัน เทคโนโลยีสมัยใหม่หมายถึงมีงานมากขึ้น ผู้สื่อข่าวของสำนักข่าวที่มีเว็บไซต์และสถานีวิทยุจะต้องรายงานข่าวด่วนเข้าสำนักงานตลอดวัน และไม่ทราบว่าจะด้วยเหตุผลทางเทคนิคประการใดที่พวกเราเองไม่มีวันจะเข้าใจ หนังสือพิมพ์ยักษ์ทั้งสองฉบับที่ผมทำงานให้ คือ Washington Star และ Washington Post นั้นกำหนดเวลาส่งต้นฉบับเลื่อนขึ้นมาหนึ่งชั่วโมงเป็น 19.00 น. จากเดิม 20.00 น. หลังจากห้องข่าวเปลี่ยนมาใช้ระบบคอมพิวเตอร์ นั้นหมายความว่า โต๊ะข่าวสามารถติดต่อพวกเราได้งายดายเพื่อให้ไปทำข่าวเรื่องที่ฟังดูเหลวไหลในบางครั้ง

ชีวิตที่เล้ามาก็สนุกดีถ้าคุณไม่อ่อนแรงลงเสียก่อน เป็นชีวิตที่เหมาะสมกับหนุ่มสาวและคนที่สุขภาพแข็งแรงที่สามารถทำงานได้วันละ 16 ชั่วโมงและเลื่อนไปรับประทานอาหารเย็นตอน 23.00 น. ได้ ช่วงที่ผมยังเป็นหนุ่มก่าอายุ (จนถึงอายุประมาณ 50) ผมรู้สึกว่าการทำทนายแบบนี้เสริมพลังดีมาก

คำปรารถนาที่ผมมักจะได้ยินบ่อยๆ เวลาคนทราบว่าผมอยู่ในวงการข่าวก็คือ “น่าสนใจดีนะ คุณคงเรียนรู้อะไรใหม่ๆ ทุกวันสินะ” “ครับ” ผมตอบ แล้วก็พูดกับตัวเองว่า “พวกคุณนี่ไม่ถึงแก่” ■

ความเห็นที่แสดงไว้ในบทความนี้ไม่ได้สะท้อนความคิดหรือนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ แต่อย่างใด

การสำรวจความคิดเห็นทางการเมือง ทำไมจำเป็นต้องมี

โดย จอห์น ซอกบี้

นับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 การสำรวจความคิดเห็นทางการเมืองได้เพิ่มขึ้นอย่างมาก ในบทความนี้ จอห์น ซอกบี้ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสำรวจความคิดเห็นทางการเมืองได้เขียนอภิปรายความสำคัญของการทำแบบสำรวจ ซึ่งไม่เพียงแต่การวัดทัศนคติของประชาชนที่มีต่อนักการเมืองที่สมัครรับเลือกตั้ง แต่เป็นการเปิดเผยค่านิยมและความรู้สึกของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ในปัจจุบันด้วย ผู้เขียนเป็นประธานของ Zogby International ที่มีสำนักงานใหญ่อยู่ในเมือง Utica รัฐนิวยอร์กและมีสำนักงานย่อยในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ไมอามี และดูไบ องค์การนี้ได้สำรวจความคิดเห็นของประชาชนตั้งแต่ปี ค.ศ. 1984 ในทวีปอเมริกาเหนือ ภูมิภาคลาตินอเมริกา ตะวันออกกลาง เอเชียและยุโรป

อัลฟอนโซ บาร์ตัสซิง ลงทะเบียนเลือกตั้งขณะเติมน้ำมันรถที่เมืองซานตา ฟิ รัฐนิวเจอร์ซีย์

© ภาพถ่ายจากสำนักข่าว AP โดย Jeff Geissler

พมเลียงชีพด้วยการถามคำถาม ตัวอย่างเช่น การสำรวจความคิดเห็นที่ทำช่วงแรกๆ มีความหมายอย่างไรในช่วงหลายเดือนก่อนการเลือกตั้ง? ผลการสำรวจนั้นเป็นการพยากรณ์หรือเป็นเพียงการอ่านมาตรวัดเท่านั้น? ขณะนี้มีการพูดถึงภาวะโลกร้อนมาก คนอเมริกัน (และคนที่ติดตามข่าวการเลือกตั้งของอเมริกา) ตกเป็นเหยื่อของมลพิษทางการเมืองการสำรวจความคิดเห็นหรือไม่? เช่น มีการสำรวจความคิดเห็นสาธารณชนมากขึ้นหรือไม่? เราไม่จำเป็นต้องมีการสำรวจความคิดเห็นสาธารณชนได้หรือไม่? ผมจะพยายามตอบแต่ละคำถามครับ

การสำรวจความคิดเห็นที่ทำช่วงแรกๆ มีความหมายอย่างไรในช่วงหลายเดือนก่อนการเลือกตั้ง ผลการสำรวจนั้นเป็นการพยากรณ์หรือเป็นเพียงการอ่านมาตรวัดเท่านั้น?

อุปมาเปรียบเทียบที่ดีที่สุดสำหรับประโยชน์ของการสำรวจความคิดเห็นที่ผมนึกออกคือ การที่บุคคลหนึ่งตั้งเป้าหมายจะลดน้ำหนักภายในเดือนพฤศจิกายน 2008 คนๆ นั้นควรหลีกเลี่ยงเครื่องซึ่งน้ำหนักเป็นเวลาหลายๆ เดือน หรือพยายามวัดระดับความก้าวหน้าเป็นระยะๆ คนส่วนใหญ่ที่พยายามจะลดน้ำหนักก็เหมือนนักการเมืองอาชีพหรือพวกที่สนใจการเมือง คนเหล่านี้ต้องการข้อมูลสม่ำเสมอแน่นอนว่า ผู้ที่ก้ำกึ่งลดน้ำหนักย่อมไม่คอยจะมั่นใจว่าตนเองจะทำได้ตามเป้าหมายในเวลาที่กำหนดไว้หรือไม่ แต่รายงานความคืบหน้าที่ได้จากผลสำรวจความคิดเห็นจะเป็นเหตุผลให้เขาพยายามมากขึ้นหรือสามารถรับประทานครึกซอกรโกลดสักชิ้นได้เป็นครั้งคราว

การสำรวจความคิดเห็นที่ทำช่วงแรกๆ จะให้ข้อมูลต่างๆ ได้มหาศาลเกินกว่าเพียงแค่บ่งชี้ว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งคนไหนกำลังได้

คะแนนนำอยู่ อะไรเป็นประเด็นสำคัญในช่วงเวลานี้ ประเด็นสำคัญเหล่านี้จะเปลี่ยนไปหรือไม่หรือต้องมีกราน่ากลับมาพูดใหม่อีก นอกจากนี้ การสำรวจความคิดเห็นที่ทำช่วงแรกๆ ของการรณรงค์หาเสียงยังสะท้อนถึงพื้นอารมณ์โดยทั่วไปของประชาชนอีกว่า ประชาชนพอใจกับทิศทางที่ประเทศกำลังมุ่งหน้าไปหรือไม่ หรือ อย่างที่เราพูดกันว่า “กำลังเดินผิดทาง” สิ่งเหล่านี้เป็นข้อมูลที่สำคัญมาก การสำรวจความคิดเห็นเป็นเพียงการนำวิทยาศาสตร์เข้ามาเสริมสิ่งที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งมองเห็นและสิ่งที่ประชาชนรู้สึก ความพอใจ ความไม่พอใจ ความโกรธ ความคับข้องใจ ความมั่นใจ หรือกระทั่งความท้อแท้

สิ่งสำคัญที่ต้องเข้าใจคือ พวกเราที่ทำการสำรวจความคิดเห็นต้องสำรวจมากกว่าความรู้สึกด้านเดียวหรือความคิดเห็นชั่วแล่นเกี่ยวกับประเด็นที่แม้แต่ตัวผู้มีสิทธิออกเสียงเองก็อาจไม่เข้าใจ แบบสำรวจความคิดเห็นที่ดีจะพยายามกำหนดค่านิยมของผู้มีสิทธิออกเสียงที่เกี่ยวกับประเด็นแต่ละประเด็น ค่านิยมไม่ใช่ความรู้สึกชั่วแล่น แต่เป็นสิ่งที่ฝังลึกติดตัวและยากที่จะเปลี่ยนแปลง และบ่อยครั้งที่คนเราก็อาจรู้สึกขัดแย้งในใจเกี่ยวกับค่านิยมของตนเอง เช่น ผู้มีสิทธิออกเสียงคนหนึ่งอาจรู้สึกว่าจะสงครามในอิรักไม่ได้ดำเนินไปด้วยดีเพราะเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิตและสร้างความเสียหายโดยไม่มีเหตุผลอันควร แต่ในขณะเดียวกันก็หวังโยเป็นอย่างมากว่าศักดิ์ศรีและบูรณภาพของอเมริกาอยู่ในภาวะที่เสี่ยง จึงขึ้นอยู่กับผู้สมัครรับเลือกตั้งและคณะทำงานของพวกเขาว่าจะจัดการสื่อสัญลักษณ์และสื่อสารที่เหมาะสมออกไปให้ผู้มีสิทธิออกเสียงสลายความขัดแย้งในใจตนเอง ดังนั้น การสำรวจความคิดเห็นจึงมีค่ามากที่จะช่วยระบุว่าควรเน้นสื่อสารอะไรในเรื่องอะไรที่จะได้ผลเลิศที่สุด

ในการทำงานเดียวกัน ผมก็ได้เรียนรู้จากประสบการณ์สามทศวรรษของการทำงานสำรวจความคิดเห็นว่า คะแนนเสียงส่วนใหญ่อาจไม่มีความสำคัญต่อการรณรงค์หาเสียงมากเท่าระดับความรุนแรงของความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่สำคัญๆ หากจะพิจารณาประเด็นสำคัญในปัจจุบันในการแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีปี 2008 ประเด็นสำคัญลำดับแรกคือสงครามในอิรัก สามในห้าของผู้มีสิทธิออกเสียงระบุว่า เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด ในขณะที่ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับสงครามนี้ส่วนใหญ่เป็นพวกเดโมแครต (มากกว่าร้อยละ 80) และผู้ไม่สังกัดพรรคใด (มากกว่าร้อยละ 60) ในปี 2004 แรงสนับสนุนจากฝ่ายรีพับลิกันก็เข้มแข็งพอๆ กับแรงคัดค้านจากฝ่ายเดโมแครต ดังนั้นประธานาธิบดีบุชจึงเห็นว่า สงครามนี้ไม่ได้สร้างผลเสียให้กับเขาแต่อย่างใดเนื่องจากเขาได้นำสงครามในอิรักไปโยงกับสงครามต่อต้านการก่อการร้าย ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้มีสิทธิออกเสียงส่วนใหญ่คิดว่าเขาสามารถทำได้ดีกว่าวุฒิสมาชิกจอห์น แครี่ คู่แข่งจากพรรคเดโมแครต อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงปี 2005 แรงสนับสนุนจากพรรครีพับลิกันที่เป็นอนุรักษ์นิยมในการทำสงครามไม่เพียงแต่จะอ่อนแอลงลง ทว่าสมาชิกเสียงข้างน้อยในพรรค Libertarian และสมาชิกพรรครีพับลิกันสายกลางเริ่มไม่เห็นด้วยกับประธานาธิบดีบุช

สงครามต่อต้านการก่อการร้ายเป็นประเด็นสำคัญอันดับสองและทำให้เราเห็นพลังผลักดันความคิดเห็นของประชาชน เมื่อบุชได้รับเลือกตั้งให้เป็นประธานาธิบดีอีกครั้งในปี 2004 เขาได้รับความนิยมมากกว่าในฐานะที่เป็นผู้ที่สามารถจัดการปัญหานี้ได้ดีกว่า โดยมีเสียงสนับสนุนร้อยละ 67 เมื่อเทียบกับร้อยละ 24 ที่แครี่ได้รับ เมื่อถึงปี 2005 พรรคเดโมแครต

เกือบจะได้รับคะแนนนิยมจากสาธารณชนเท่ากับพรรครีพับลิกันในแง่ความสามารถในการต่อต้านการก่อการร้าย แต่ขณะนั้นเมื่อเรากำลังจะเข้าปี 2008 พรรคเดโมแครตก็ยังไม่พร้อมที่จะทำคะแนนให้ทันพรรครีพับลิกันในปีนี้ เพราะแรงสนับสนุนพรรคเดโมแครตจากผู้มีสิทธิออกเสียงไม่มากพอที่จะผลักดันให้พรรคเดโมแครตมีชัยชนะได้ อย่างน้อยก็ยังไม่ชนะในตอนนี

ในช่วงการเลือกตั้งสองสามครั้งที่ผ่านมา ประเด็นร้อนคือ “พระเจ้า อาวุธปืน และรักร่วมเพศ” อย่างไรก็ตาม พรรครีพับลิกันอาจจะกำลังสูญเสียความเป็นต่อเพราะผู้มีสิทธิออกเสียงหันไปสนใจเรื่องอื่น เช่น อิรักและการสาธารณสุข ซึ่งเป็นประเด็นที่ก่อให้เกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย ความชุ่นเคืองและความคับข้องใจ อันเป็นปฏิกิริยาที่สะท้อนความรู้สึกที่รุนแรง

เรื่องที่สำคัญว่าจะเป็นประเด็นร้อนสำหรับการรณรงค์หาเสียงปี 2008 คือ คนเข้าเมือง และการหยั่งเสียงในประเด็นนี้จะบอกอะไรเราได้มาก คนอเมริกันคัดค้านการเข้าเมืองผิดกฎหมายแต่ขณะเดียวกัน

ก็เห็นว่าเป็นการยุติธรรมที่จะเปิดทางให้ผู้ที่อยู่ในสหรัฐอเมริกาอยู่แล้วได้รับสัญชาติ คนอเมริกันต้องการให้มีการควบคุมด้านชายแดนที่เข้มงวดกว่านี้ แต่ก็ไม่เห็นด้วยที่จะให้ใช้เงินหลายล้านเหรียญไปสร้างรั้วกันระหว่างสหรัฐฯ กับเม็กซิโก อย่างไรก็ตาม เมื่อเทียบกับสงครามในอิรักนั้น ประเด็นนี้ไม่ได้รับอิทธิพลมากนักจากคนส่วนใหญ่ที่สนับสนุนหรือคัดค้านมาตรการต่างๆ แต่เป็นเรื่องของคนกลุ่มน้อยที่สนับสนุนหรือคัดค้านรุนแรง และพรรครีพับลิกันก็ต้องตกอยู่ในฐานะลำบากอีกครั้งเมื่อต้องเผชิญกับประเด็นนี้

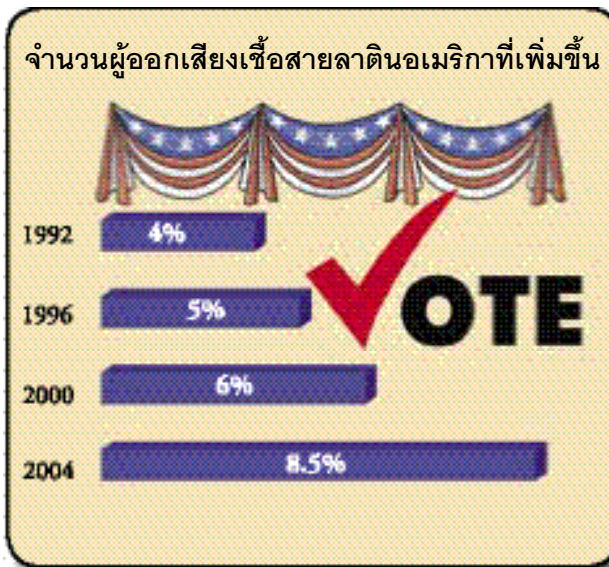
ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สังกัดพรรครีพับลิกันจะตกอยู่ในฐานะกะลืนไม่เข้าคายนอกออกเพราะมีสมาชิกพรรคที่เสียงดังและหัวอนุรักษ์นิยมคัดค้านการทำให้พวกที่อยู่ในประเทศอย่างผิดกฎหมายกลายเป็นคนเข้าเมืองถูกกฎหมาย แต่ในขณะเดียวกัน ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเชื้อสายลาตินอเมริกา (Hispanic) ที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นตลอดเวลา ก็รู้สึกโกรธที่มีควมพยายามจะสร้างกำแพงตามแนวชายแดนทางตอนใต้ ขอให้ท่าน

พิจารณาตัวเลขเหล่านี้ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเชื้อสายลาตินอเมริกามีจำนวนร้อยละ 4 ของ 92 ล้านคนในการเลือกตั้งปี 1992 จำนวนร้อยละ 5 ของ 95 ล้านคนในการเลือกตั้งปี 1996 จำนวนร้อยละ 6 ของ 105 ล้านคนในการเลือกตั้งปี 2000 และจำนวนร้อยละ 8.5 ของ 122 ล้านคน ในการเลือกตั้งปี 2004 และจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งเชื้อสายลาตินอเมริกายังคงเพิ่มขึ้นในอัตราที่เร็วกว่าอัตราการเพิ่มของจำนวนประชากรทั้งหมด เมื่อประธานาธิบดีบุชได้รับเสียงสนับสนุนร้อยละ 40 ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเชื้อสายลาตินอเมริกาในปี 2004 (ขึ้นมา 5 จุดจากปี 2000) นั้น

เท่ากับว่าบุชได้ส่วนที่ใหญ่ขึ้นของชนชั้นที่ใหญ่ขึ้นมาก ด้วยประเด็นปัญหาการย้ายถิ่นเข้าประเทศ (รวมถึงเรื่องอิรักและเศรษฐกิจ) นี้เอง พรรครีพับลิกันจึงได้รับเสียงสนับสนุนน้อยลงเหลือร้อยละ 28 ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรปี 2006 พรรครีพับลิกันประสบความสำเร็จอย่างใหญ่หลวง เมื่อการสำรวจความคิดเห็นช่วงแรกสำหรับการเลือกตั้งปี 2008 ชี้ว่าพรรครีพับลิกันกำลังได้รับเสียงสนับสนุนน้อยลงจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งเชื้อสายลาตินอเมริกา พรรครีพับลิกันจึงเผชิญการตัดสินใจที่ลำบากเกี่ยวกับปัญหาคนเข้าเมือง

มีผลพิษทางการสำรวจความคิดเห็นหรือไม่

ในช่วงทศวรรษที่ 1960 มีองค์กรสำรวจความคิดเห็นสององค์กรคือ Gallup และ Harris เมื่อถึงช่วงทศวรรษที่ 1970 เครือข่ายสถานีโทรทัศน์ร่วมมือกับหนังสือพิมพ์ใหญ่เพื่อหยั่งเสียงประชาชน และเมื่อถึงปี 1992 ก็ยังคงมีองค์กรสำรวจความเห็นที่สำคัญๆ ไม่กี่แห่ง

© ภาพโดยสำนักข่าว AP

จอห์น ชอบรี่ ผู้สำรวจความคิดเห็นระดับนานาชาติ ได้อธิบายให้แก่มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย รัฐนิวยอร์ก ถึงบทบาทสำคัญที่เพิ่มขึ้นของผู้สำรวจความคิดเห็นโดยสายอัตโนมัติในการเลือกตั้งปี 2008

เหตุผลสำหรับสื่อมวลชนและองค์กรสำรวจความคิดเห็นอิสระนั้นชัดเจนมาก พวกเขาทำหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบไม่ให้มีการกระทำมิชอบด้วยการรู้เห็นเป็นใจกับผู้สมัครรับเลือกตั้งที่อ้างว่าตนเองได้คะแนนนิยมดีกว่าด้วยการแพร่ผลการสำรวจที่กำเริบเพื่อหลอกลวงประชาชนและบุคคลที่อาจเป็นผู้บริจาคเงินสนับสนุน การป้องกันการกระทำมิชอบนี้ทำโดยจัดทำบันทึกผลสำรวจสาธารณะซึ่งดำเนินการโดยแหล่งสำรวจความคิดเห็นอิสระที่น่าเชื่อถือ

ด้วยจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นของเครือข่ายสถานีโทรทัศน์ระบบบอกรับเป็นสมาชิก (เคเบิล) และสื่อที่เสนอข่าวประเภทอื่นๆ การสำรวจความคิดเห็นก็เพิ่มมากขึ้น เมื่อถึงปี 2006 มีองค์กรสำรวจความคิดเห็นอิสระในวงการสาธารณะอย่างน้อย 24 แห่ง และจำนวนนั้นก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ฉะนั้น คำถามที่แท้จริงก็คือ มีสำนักข่าวและการสำรวจความคิดเห็นมากเกินไปหรือไม่ในขณะนี้ ดูเหมือนว่าชาวอเมริกันชอบที่จะมีแหล่งข้อมูลข่าวเพิ่มขึ้นและให้มีการสำรวจความคิดเห็นมากๆ คนอเมริกันชอบที่จะรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มและอยาการู้ว่าความคิดเห็นของตนเหมือนกับคนส่วนใหญ่หรือคนส่วนน้อย และอยากทราบว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ตนสนับสนุนนั้นมีคะแนนนิยมมากน้อยเพียงใดในสังคมภายนอกที่นอกเหนือจากในแวดวงเพื่อนฝูงข้างท่าผม ร้านค้าเบ็ดเตล็ด ครอบครัวและเพื่อนบ้านของตนเอง ทว่าจำนวนการสำรวจความคิดเห็นที่เพิ่มมากขึ้นย่อมหมายความว่าองค์กรสำรวจความคิดเห็น สาธารณชนและสื่อมวลชนต้องมีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้น พวกเราที่มีอาชีพสำรวจความคิดเห็นมีหน้าที่เตือนคนอเมริกันว่า การสำรวจความคิดเห็นมีความหมายอย่างไรบ้าง พวกเราจะได้ยินเสมอว่า พวกเรา “พยากรณ์” ทุกครั้งที่เราตีพิมพ์ผลสำรวจ ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ว เราเพียงแค่นับที่ข้อเท็จจริง ณ ช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น ด้วยการอ่านมาตรวัดและลงตำแหน่งความคืบหน้าบนมาตรวัด ช่วงเวลาระหว่างเวลาที่เรทำการสำรวจและวันเลือกตั้ง อะไรก็เกิดขึ้นได้เสมอแม้ว่าเราจะทำการสำรวจความคิดเห็นในวันก่อนวันเลือกตั้งก็ตาม

นอกจากนี้ การสำรวจความคิดเห็นก็เชื่อว่าจะสมบูรณ์ เราไม่ได้คุยกับทุกคนในกลุ่มประชากรที่ทำการสำรวจ เราเพียงสุ่มตัวอย่างเท่านั้น ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างเองก็เป็นเหตุผลที่ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ (แม้ว่าจะมีเหตุอื่นๆ อีกที่ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนคลาดได้เช่นกัน) พวกเราส่วนใหญ่เพื่อความคลาดเคลื่อนในการสำรวจระดับประเทศ “ประมาณบวกลบสามจุด” ฉะนั้น ค่าจึงอาจคลาดเคลื่อนได้ถึงหกจุด เช่น ถ้าผู้สมัครรับเลือกตั้งชื่อ นาย ก. ได้รับคะแนนเลือกตั้งร้อยละ 53 ตามผลสำรวจ และ ผู้สมัครรับเลือกตั้งชื่อ นาย ข. ได้รับคะแนนเลือกตั้งร้อยละ 47 จะหมายความว่า ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ชื่อ นาย ก. อาจได้คะแนนสูงถึงร้อยละ 56 หรืออาจต่ำถึงร้อยละ 50 ส่วนผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ชื่อ นาย ข. อาจได้คะแนนสูงถึงร้อยละ 50 หรืออาจต่ำถึงร้อยละ 44 กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คะแนนของผู้สมัครรับเลือกตั้งทั้งสองคนนี้อาจเสมอกันได้ เราสามารถบอกได้ว่าการแข่งขันรับเลือกตั้งครั้งนั้นๆ สูสีกันหรือไม่ แต่เราไม่คาดคะเนผลยกเว้นแต่เราจะใช้ความสังหรณ์ใจของเราเองหรือวิเคราะห์ตัวเลขที่เรามี และการคาดคะเนผลก็เพื่อความบันเทิง มิใช่การพยากรณ์

เกี่ยวกับผลสำรวจความคิดเห็นนี้ ประชาชนจะต้องรู้จักฟังไว้หู การสำรวจความคิดเห็นเป็นเครื่องมือที่เป็นประโยชน์ที่จะช่วยให้เราเข้าใจความเป็นไปของการเลือกตั้งแต่ละครั้ง ฉะนั้น ก็ไม่ควรละเลยการสำรวจความคิดเห็น และโดยทั่วไปแล้ว ผลการสำรวจของพวกเราที่ค่อนข้างจะถูกต้องแน่นอน แต่ในปี 2000 เมื่อผลสำรวจของผม (และของสำนักข่าว CBS) ชื่อว่า อัล กอร์ ซึ่งเป็นรองประธานาธิบดีในขณะนั้นจะชนะอย่างฉิวเฉียดเมื่อพิจารณาคะแนนเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง แต่ผลสำรวจขององค์กรอื่นๆ ชื่อว่า จอร์จ ดับเบิลยู. บุช ซึ่งเป็นผู้ว่าการรัฐในขณะนั้นจะมีคะแนนนำอยู่ 2-3 จุด องค์กรสำรวจความคิดเห็นของเราทั้งสองฝ่ายต่างพูดในสิ่งเดียวกันนั่นเอง

ในที่สุด สื่อมวลชนโดยเฉพาะสื่อวิทยุโทรทัศน์มีหน้าที่ต้องอธิบายให้ดีกว่านี้เกี่ยวกับความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่าง การใช้ถ้อยคำในคำถาม และประเด็นอื่นๆ อันเป็นข้อดีของการสำรวจความคิดเห็น ในขณะเดียวกัน สื่อก็รายงานผลของการสำรวจภายในบริบทอันควร เช่น เหตุการณ์ต่างๆ คำปราศรัยและปัจจัยอื่นๆ ที่อาจมีผลต่อการสำรวจในขณะที่ยังดำเนินการสำรวจครั้งนั้นๆ

เราไม่ต้องมีการสำรวจความคิดเห็นได้ไหม?

สำหรับผมนะ คงไม่ได้แน่ๆ และดูเหมือนว่านักการเมืองอาชีพและผู้สังเกตการณ์การเมืองก็คงตอบว่าไม่ได้เหมือนกัน การสำรวจความคิดเห็นมีบทบาทสำคัญในการบ่งบอกความรู้สึกนึกคิดภายในอดีต ค่านิยมและพฤติกรรมของบุคคลต่างๆ ที่มีหน้าที่ทางการเมืองหลังจากทำงานมาหลายปี ผมได้เรียนรู้ว่าคนอเมริกันบางคนอาจขาดความรู้ความเข้าใจ บางทีก็ไม่แยแสการเมืองและอาจมีความคิดเห็นผิดๆ แต่หากพิจารณาเป็นภาพรวมแล้ว คนอเมริกันโดยทั่วไปมีความรู้ความเข้าใจพอควร และเวลาตอบคำถามแบบสำรวจความคิดเห็นก็มักไม่ค่อยผิด และลงคะแนนเสียงได้อย่างถูกต้อง ■

ความเห็นที่แสดงไว้ในบทความนี้ไม่ได้สะท้อนความคิดเห็นหรือนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ แต่อย่างใด

การเริ่มต้นใหม่

บทสัมภาษณ์ชาร์ลี คูก และ เจอร์รี แฮกสตรอม

© mwoai Corbis/epa/Shawn Thew

ผู้สักริเสกตังเข้าแถวเพื่อลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งกัองวาระปี 2006 ที่เมือง อลิกซานเดรีย มลรัฐเวอร์จิเนีย เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน ค.ศ. 2006

การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาปี ค.ศ. 2008 เป็นปรากฏการณ์ที่ผิดปกติ เนื่องจากทั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีที่กำลังดำรงตำแหน่งอยู่ไม่ได้ลงสมัครรับเลือกตั้งตำแหน่งที่สูงที่สุดในการปกครองประเทศ ในการให้สัมภาษณ์กับ มิเชลล์ ฮอสไตน์ นักเขียนประจำกองบรรณาธิการของสำนักงานสารนิเทศ ผู้เชี่ยวชาญสองท่านอภิปรายปรากฏการณ์นี้และพิจารณาว่ามีอะไรอื่นอีกที่น่าสนใจในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2008 ชาร์ลี คูก เป็นบรรณาธิการและผู้พิมพ์ของ Cook Political Report และ เจอร์รี แฮกสตรอม เป็นบรรณาธิการรับเชิญของ National Journal

คำถาม : คุณพอจะอธิบายได้ไหมว่า ทำไมคนอเมริกันและผู้อ่านทั่วโลกถึงได้ให้ความสนใจการแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาปี 2006 ตั้งแต่เดี๋ยวนี และทำไมการแข่งขันครั้งนี้จึงต่างจากการเลือกตั้งของสหรัฐฯ ครั้งที่ผ่านๆ มา?

คูก : นับเป็นครั้งแรกในรอบ 80 ปีที่เราไม่มีประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีที่กำลังดำรงตำแหน่งอยู่ลงแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี การที่มีการแข่งขันอย่างเปิดกว้างเช่นนี้จึงนับว่า

เป็นเหตุการณ์พิเศษจริงๆ ปกติ เราจะมีประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดีอยู่ฝ่ายหนึ่งซึ่งมักจะเป็นผู้ชนะ (ในการเสนอชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรค) อย่างง่ายดาย หรือ บางทีก็อาจมีสองคนลงแข่งขัน และก็จะจะมีผู้สมัครรับเลือกตั้งจำนวนมากอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง ทว่าครั้งนี้ เรามีผู้สมัครรับเลือกตั้งจำนวนมากอยู่ทั้งสองฝ่าย นับว่าเป็นวงจรการเลือกตั้งที่น่าทึ่งมาก พวกเราไม่เคยเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน

แฮกสตรอม : ผมคิดว่าการแข่งขันครั้งนี้ทั้งน่าชมและมีความสำคัญสำหรับผู้คนในประเทศอื่น และเราควรต้องเริ่มจับตามองแต่เนิ่นๆ เพราะไม่ว่าใครจะได้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งและทำยสุด ใครจะเป็นผู้ชนะการเลือกตั้ง

คำถาม : ผู้สมัครรับเลือกตั้งเริ่มระดมเงินเร็วกว่าที่เคยทำกันในการเลือกตั้งที่ผ่านมา เหตุผลหนึ่งก็คือ ผู้ที่ดำรงตำแหน่งในปัจจุบันไม่ได้ลงสมัครแข่งขัน นอกจากนี้แล้ว มีเหตุผลอื่นอีกไหมครับ?

คูก : ปัจจุบัน การเข้าถึงผู้มีสิทธิเลือกตั้งยากกว่าสมัยก่อนมากขึ้น ทุกที่ๆ 20-30 ปีที่แล้ว เรามีเครือข่ายสถานีโทรทัศน์แค่สามค่าย และ

© ภาพถ่ายจากสำนักข่าว AP โดย Alan Diaz

วุฒิสมาชิก บาร์ค โอบามา และวุฒิสมาชิก ฮิลลารี คลินตัน พูลัมภรชงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา พรรคเดโมแครต ณ การอภิปรายโต้วาทีในการเลือกตั้งวุฒิสรรอบแรกของพรรคเดโมแครตที่เมือง Coral Gables รัฐฟลอริดา เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 2007

คุณสามารถเข้าถึงประชาชนทุกคนได้โดยผ่านสื่อนี้ แต่ตอนนี้ เรามีทั้งเคเบิลโทรทัศน์ โทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และมีสถานีโทรทัศน์

หลายร้อยช่อง และยังมีสิ่งเบี่ยงเบน

ความสนใจอีกมากมาย ฉะนั้น การเข้าถึงผู้มีสิทธิเลือกตั้งจึงยากกว่าสมัยก่อนมาก การสื่อสารถึงผู้มีสิทธิเลือกตั้งนั้นยากมาก

แฮกสตรอม : หลายปีก่อน เราจะหาเสียงตามเวทีใหญ่ๆ หรือจะไปหาเสียงตามโรงงานใหญ่ๆ และมีคนมาฟังเป็นจำนวนมาก ปัจจุบันคุณทำอย่างนั้นไม่ได้อีกแล้ว คุณต้องทราบว่าคุณอเมริกันทำงานในสำนักงาน พวกเขาไม่ไปฟังการหาเสียงตามเวทีใหญ่ๆ อย่างนั้น เพราะฉะนั้น คุณต้องเข้าถึงประชาชนโดยทางสื่อโทรทัศน์หรือวิทยุ ซึ่งจำเป็นต้องใช้เงินในการจ่ายค่าโฆษณา

คุก : ในสหรัฐอเมริกา ประชาชนจะเลือกผู้สมัครจริงๆ คือ เลือกบุคคล ไม่ใช่เลือกพรรคซึ่งทำให้ต้องมีค่าใช้จ่ายมากกว่าที่คุณจะเห็นในการปกครองระบบรัฐสภา

แฮกสตรอม : เพราะเราใช้ระบบการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้น (primary system) ในการคัดเลือกตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง จึงหมายความว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งอาจเป็นใครมาจากไหนก็ได้ และไม่จำเป็นต้องมีประวัติอยู่กับพรรคเป็นเวลานานเพื่อให้ได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้สมัคร ทว่า จะต้องใช้ทั้งเงินและเวลาในการเข้าถึงสมาชิกพรรคเหล่านั้นก่อนที่จะมีการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้น

คำถาม : ผู้สมัครรับเลือกตั้งปีนี้ดูเหมือนจะมีความหลากหลายที่สุดในประวัติศาสตร์อเมริกา คุณพอจะบอกได้ไหมครับว่าทำไมถึงเกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ในการเลือกตั้งครั้งนี้ และเหตุการณ์ครั้งนี้จะกลายเป็นแบบอย่างให้เกิดขึ้นอีกในอนาคตหรือไม่?

แฮกสตรอม : ผมคิดว่า เหตุผลหนึ่งก็คือ สังคมของเราได้วิวัฒนาการ และเริ่มมีความหลากหลายมากขึ้นอย่างแท้จริง เมื่อ 20-30 ปีที่แล้ว คงไม่มีใครพิจารณาผู้สมัครรับเลือกตั้งเหล่านี้อย่างจริงจัง

คุก : ผลการสำรวจความคิดเห็นของ Gallup เมื่อต้นปีที่ชี้ว่า ร้อยละ 94 ของคนอเมริกันจะลงคะแนนเสียงให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่มีคุณสมบัติครบที่เป็นชาวแอฟริกันอเมริกัน ร้อยละ 80 จะลงคะแนนเสียงให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่มีคุณสมบัติครบและเป็นผู้หญิง สถิติตอนนี้ไม่เคยมีปรากฏเมื่อ 12 หรือ 16 หรือ 20 ปีก่อน ปัจจุบันนี้ ประเทศของเรามีความหลากหลายมากกว่าก่อน จริงอยู่ เราเคยมีผู้สมัครรับเลือกตั้งที่เป็นผู้หญิง และก็เคยมีคนแอฟริกันอเมริกันลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี แต่พวกเขาไม่เคยมีโอกาสอย่างแท้จริง ครั้งนี้เรามีทั้งผู้หญิงและคนแอฟริกันอเมริกันลงสมัครรับเลือกตั้งและ

ทั้งสองคนก็มีโอกาสชนะ ซึ่งเป็นการบอกว่าอเมริกาเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ

คำถาม : หลายคนคิดว่า ประเด็นเรื่องอิรักจะเป็นประเด็นใหญ่ในการหาเสียง นอกจากนี้ เราจะมีเรื่องอื่นอีกไหมครับ?

คุก : ผมคิดว่าอิรักจะเป็นประเด็นใหญ่แต่ก็ไม่แน่ใจ เราไม่ทราบว่าการณ์จะเป็นอย่างไรเมื่อถึงฤดูใบไม้ร่วงของปี 2008 เรื่องเศรษฐกิจตอนนี้ก็อาจเป็นประเด็นหนึ่งได้ ปัญหาสิ่งแวดล้อมและภาวะโลกร้อนก็ถูกขมขื่นเต็มที่ บางคนพยายามผลักดันเรื่องเหล่านี้

ให้เป็นประเด็นมาเป็นเวลา 20-30 ปีแล้ว แต่ท้ายที่สุดแล้ว ผู้ออกเสียงลงคะแนนก็จะประเมินตัวบุคคล ไม่ใช่ประเด็นต่างๆ

แฮกสตรอม : ในที่สุด สิ่งที่สำคัญในการแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีก็คือ บุคลิกลักษณะ ขึ้นอยู่กับว่าคุณไว้วางใจใคร

คำถาม : หลายมลรัฐได้เลื่อนการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้นให้เร็วขึ้นตอนนี้ ดูเหมือนว่า มลรัฐจำนวนมากจะจัดให้มีการเลือกตั้งในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ เรื่องนี้จะมีผลกระทบต่อฤดูกาลหาเสียงอย่างไรครับ?

คุก : สิ่งที่แปลกก็คือหลายมลรัฐได้เลื่อนการเลือกตั้งผู้สมัครรอบแรกให้เร็วขึ้นมาเป็นวันที่ 5 กุมภาพันธ์ เพื่อว่ามลรัฐของตนจะได้มีบทบาท และมาตอนนี้ เมื่อมีมลรัฐจำนวนมากทำสิ่งเดียวกัน คะแนน

(ผู้สมัคร)
ไม่จำเป็นต้องมีประวัติการทำงานกับพรรคที่ยาวนานก็จะได้รับการเสนอชื่อได้

เสียงในมลรัฐส่วนใหญ่และประชาชนในมลรัฐเหล่านั้นกลับกลายเป็นว่าจะไม่มีความหมายใดนัก เมื่อจากทั้งหมด 50 มลรัฐ มี 21 หรือ 22 หรือ 23 มลรัฐ ซึ่งรวมถึงบางมลรัฐที่ใหญ่ที่สุดในประเทศต่างลงคะแนนเสียงในวันเดียวกัน ฉะนั้น จึงยากที่แต่ละมลรัฐจะได้รับความคิดเห็นพิเศษเฉพาะตัว ผมคาดว่า เราจะรู้ว่าใครได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งหลังวันที่ 5 กุมภาพันธ์ หรือหลังมีการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้นที่อื่นๆ ที่จัดอีกประมาณหนึ่งสัปดาห์ให้หลัง

หลังจากนั้น เราจะเห็นการหาเสียงลดลงเล็กน้อย ประชาชนจะหันไปสนใจเรื่องอื่นเป็นเวลาสองสามเดือน จากนั้น การรณรงค์หาเสียงก็จะเริ่มมาคึกคักใหม่จนถึงการเลือกตั้งเดือนพฤศจิกายน

แฮกสตรอม : มาถึงตอนนี้ ดูเหมือนว่า การประชุมคอเคสของพรรคการเมืองของกลุ่มผู้มีสิทธิได้รับเลือกตั้งในมลรัฐไอโอวา และการเลือกตั้งผู้สมัครรอบแรกของมลรัฐนิวแฮมป์เชียร์ ซึ่งจะจัดขึ้นก่อนการเลือกตั้งผู้สมัครรอบแรกวันที่ 5 กุมภาพันธ์ จะยังคงมีความสำคัญในการแสดงท่าทีให้เห็นว่าคนอเมริกันชอบใคร

คำถาม : ผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ยังไม่ตัดสินใจจะมองหาอะไรครับ
ตอนนี้ เราพอจะทราบไหมว่าพวกเขามองหาอะไรในการเลือกตั้งครั้งนี้?

บารัค ออบามา (ซ้าย) และจอห์น แมคเคน (ขวา) ที่การประชุมพรรคการเมืองของไอโอวา วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2007

คุก : พวกเขาจะดูบุคลิกลักษณะที่เขาชอบ เหมือนกับเวลาที่เราพยายามตัดสินใจว่าจะเชิญใครไปห้องนั่งเล่นที่บ้านและใส่ลงหน้าอยู่ที่จอโทรทัศน์ของเราตลอดเวลาสี่ปีข้างหน้า ผู้ออกเสียงเข้าใจดีว่าพวกเขาไม่ทราบถึงปัญหาต่างๆ มากมายที่ประธานาธิบดีต้องเผชิญ แต่สิ่งสำคัญคือพวกเขาชอบใคร ซึ่งคน ๆ นั้น จะเป็นคนตัดสินใจเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ที่พวกเขาไม่ทราบด้วยซ้ำว่ามีอยู่

แฮกสตรอม : ผมคิดว่า ในแง่ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งนั้น ประเด็นหนึ่งที่สำคัญคือ สงครามในอิรักจะไปไหนทิศทางใดเมื่อมีการรณรงค์หาเสียงปีหน้า ประเด็นนี้อาจเป็นประเด็นหลัก หรือบางทีประเด็นอื่นอาจเป็นที่สนใจมากกว่า

คำถาม : การแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีปี 2008 จะมีผลกระทบต่อนโยบายต่างประเทศของสหรัฐฯ อย่างไร?

แฮกสตรอม : ผู้สมัครรับเลือกตั้งพรรคเดโมแครตทุกคนต่างพูดว่า จะแก้ไขนโยบายเกี่ยวกับประเทศอิรัก ในขณะที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งพรรครีพับลิกัน ณ ตอนนั้น มีความเห็นแตกต่างกัน บางคนก็จะดำเนิน

นโยบายตามที่ประธานาธิบดีบุชวางไว้ และบางคนก็จะทำการปรับเปลี่ยนแก้ไข

คุก : ผมคิดว่า ประธานาธิบดีของสหรัฐฯ เป็นผู้แทน เป็นหน้าตาของอเมริกาในเวทีโลก ตอนนี้เป็นโอกาสที่ดีที่จะเริ่มต้นใหม่

คำถาม : ไม่ทราบว่าคุณทั้งสองคนคิดว่าจะมีประชาชนออกมาลงคะแนนเสียงมากขึ้นไหม?

คุก : ในช่วง 6-8 ปีที่ผ่านมา จะเห็นว่าจำนวนประชาชนออกมาลงคะแนนเสียงมากขึ้นด้วยเหตุผลสองประการ เราเคยได้ยินคนชอบพูดว่า “ใครจะชนะก็ไม่สำคัญ” ตอนนี้ เราไม่ได้ยินคนพูดแบบนี้อีกแล้ว เพราะผมคิดว่าประชาชนเริ่มเข้าใจว่า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการ

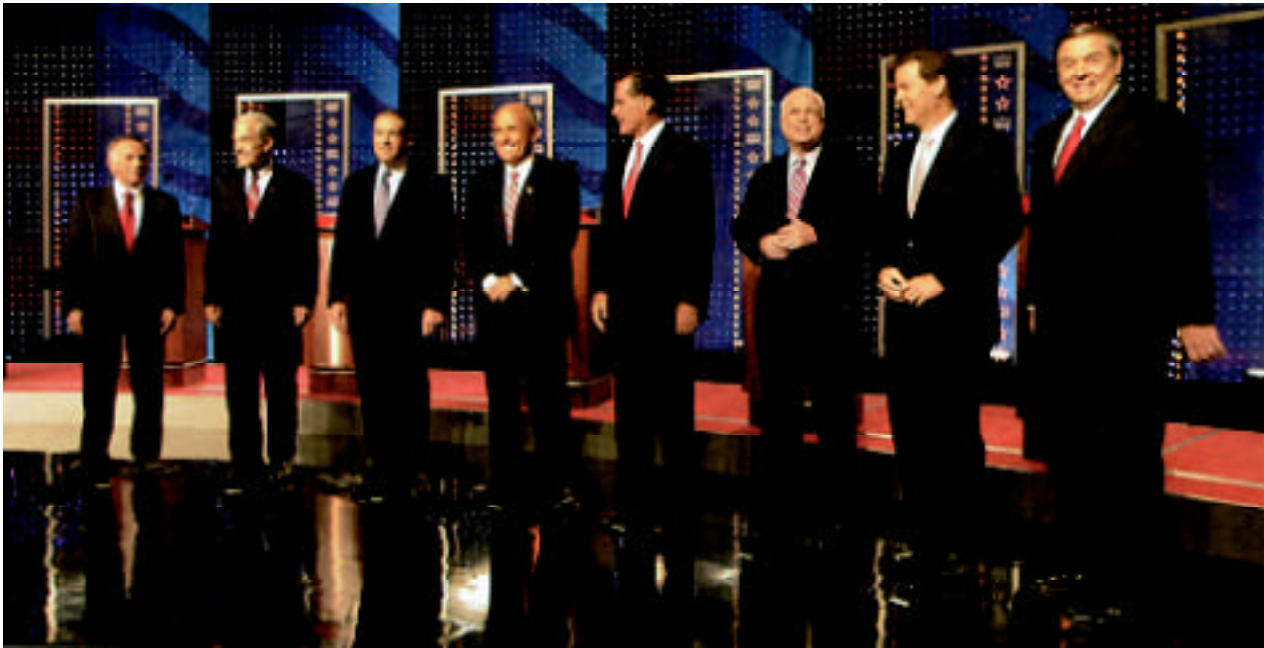
ก่อการร้ายหรือสงคราม ขจัดความยากจนหรือพายุเฮอริเคนคัทรีนา ขณะนี้ประชาชนมีความเชื่อว่า ใครเป็นประธานาธิบดีนั้นเป็นเรื่องสำคัญ

มีการเปรียบเทียบจำนวนผู้ออกมาลงคะแนนเสียงซึ่งไม่ใช่การเปรียบเทียบที่ยุติธรรมนัก เมื่อคุณมองสหรัฐอเมริกา คุณคิดถึงเทศบาล เทศมณฑล มลรัฐ รัฐบาลกลาง การเลือกตั้งขั้นต้น การเลือกตั้งทั่วไป

และในบางกรณี ก็มีการเลือกตั้งผู้สมัครรอบสองและการเลือกตั้งพิเศษ คนอเมริกันต้องไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งบ่อยกว่าประชาชนในประเทศอื่นๆ ผมคิดว่า ในสหรัฐฯ มีตำแหน่งที่มาจากการเลือกตั้งกว่า 600,000 ตำแหน่ง ฉะนั้น หากจะทำการเปรียบเทียบก็ไม่ค่อยจะยุติธรรมเท่าไร เพราะคนอเมริกันลงคะแนนเสียงเลือกตั้งบ่อยกว่าใครๆ ในโลก เพียงแต่ที่ว่าจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจะกระจายไปในการเลือกตั้งครั้งต่างๆ

แฮกสตรอม : ประชาชนตระหนักดีว่า การที่ใครจะได้ตำแหน่งนั้นมีความสำคัญ และผมคิดว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีแรงจูงใจมากที่เดียวที่จะออกมาลงคะแนนเสียง แต่ทั้งนี้ ก็ขึ้นอยู่กับว่าใครจะลงสมัครรับเลือกตั้งและขึ้นอยู่กับฐานเสียงของแต่ละพรรคจะใส่ใจเลือกคนที่พรรคเสนอชื่อหรือไม่

คำถาม : เราได้เห็นเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการอภิปรายเกี่ยวกับตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง โดยเฉพาะการวิจารณ์อย่างไม่เป็นทางการบนเว็บไซต์ คุณคิดว่าสิ่งนี้จะมีความกระทบต่อวิธีการหาเสียงหรือไม่?

ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากพรรค รีพับลิกัน (จากซ้าย) โทม แคนเนสโก, สอน ฟอล, โบก อีคคาบี, รูดี จูเลียนี, มิตร รอมนี, จอห์น แมคเคน, แรม บราวน์, เบ็ค แลนด์เคน อินเทอร์เน็ต โนการ์สตัวเก่าที่จัดขึ้นที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐนิวแฮมป์เชียร์ ที่เมือง เดอร์แฮม ในเดือนกันยายน 2007

คุณ : ผมคิดว่า หากเราดูงบประมาณหาเสียงโดยรวมแล้ว จะเห็นว่า มีการจัดสรรงบประมาณหาเสียง (ของผู้สมัครรับเลือกตั้ง) สำหรับ เทคโนโลยีใหม่ๆ มากขึ้น แต่ก็ยังถือว่าเป็นสัดส่วนที่น้อยมาก

แฮกสตรอม : (อินเทอร์เน็ต) มีประโยชน์มากในการจัดระบบ ผู้สนับสนุนและการระดมเงินทุน แต่ไม่เหมาะสำหรับการชักจูงใจ ช้อยกเว้นคงเป็น YouTube ซึ่งเป็นสื่อทางอินเทอร์เน็ตที่แสดงภาพ ตอนนี้ ในการรณรงค์หาเสียง จะมีหนุ่มสาวถือกล้องคอยติดตาม คู่แข่ง จะเห็นว่า เรากลับมาที่ประเด็นบุคลิกลักษณะกันอีก

ผู้สนับสนุนพรรครีพับลิกัน ที่เมือง เวล รัฐโคโลราโด แสดงความดีใจที่ได้เห็นคะแนนผู้เลือกตั้งสำหรับผู้สมัครจาก พรรครีพับลิกัน เพ้นขึ้นในการเลือกตั้งประธานาธิบดีเมื่อเดือนพฤศจิกายน ปี 2004

(คนอเมริกัน) ต้องการเห็นว่าเวลาที่คนผู้ที่ไม่ได้ระวังตัว เขาเป็นอย่างไร และการผลอดตัวบางครั้งก็เกิดขึ้นในยามที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งกล่าวกับผู้ฟังที่เป็นมิตร ฉะนั้น การบันทึกภาพผู้สมัครรับเลือกตั้งทุกคน ตลอดเวลาและนำข้อผิดพลาดต่างๆ ขึ้น YouTube จึงเป็นการเปิดโปง มากๆ ผมไม่คิดว่า ผู้มีสิทธิเลือกตั้งควรคิดว่า สิ่งที่ตนเห็นเป็นแง่มุม เดียวของผู้สมัครรับเลือกตั้งคนนั้น อย่างไรก็ตาม การบันทึกภาพเพื่อ ขึ้น YouTube ได้กลายเป็นส่วนที่สำคัญของการหาเสียงไปเสียแล้ว

คำถาม : ในการเลือกตั้งของสหรัฐฯ ผลการแข่งขันชิงตำแหน่ง ประธานาธิบดีมักจะขึ้นอยู่กับมลรัฐที่เสียงสนับสนุนเปลี่ยนแปลงได้

ไม่ก็มลรัฐเท่านั้น และเรามักเห็นว่า ผู้สมัครรับเลือกตั้งจะพุ่งเป้า

หาเสียงไปยังมลรัฐกลุ่มเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีก เพราะมลรัฐเหล่านี้อาจลงคะแนนให้พรรค เดโมแครตหรือรีพับลิกันก็ได้ ในการเลือกตั้ง ครั้งนี้ เราพอทราบแล้วหรือยังครับว่าจะเป็น มลรัฐกลุ่มเล็กๆ กลุ่มเดิมอีกหรือเปล่า จะมิมลรัฐใหม่ๆ บ้างไหมครับ?

คุณ : ในภาพกว้างแล้ว ก็คงเป็นกลุ่มเดิมครับ ถ้าเราพิจารณาการแข่งขันระหว่างจอร์จ ดับเบิลยู. บุช และ อัล กอร์ เมื่อปี 2000 และ ระหว่างจอร์จ ดับเบิลยู. บุช และ จอห์น แครีเมื่อปี 2004 มีแค่สามรัฐทั่วประเทศที่ ออกเสียงไม่เหมือนเดิม กอร์ได้คะแนนใน

ตำแหน่งที่มาจากกาเลือกตั้ง

ม

สำนวนอเมริกันสำนวนหนึ่งที่พูดว่า “เราเลือกตั้งนายคนนี้เป็นพนักงานจับสุนัขไม่ได้” ซึ่งหมายความว่า ผู้สมัครรับเลือกตั้งคนนี้ไม่เหมาะสมได้รับเลือกตั้ง เป็นสำนวนอุปมาอุปไมยเท่านั้น เพราะในสหรัฐฯ ตำแหน่งพนักงานจับสุนัขเป็นหนึ่งในตำแหน่งระดับท้องถิ่นไม่กี่ตำแหน่งที่ไม่ต้องมีการเลือกตั้ง จริงอยู่ที่เจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่นที่มาจากกาเลือกตั้งจะเป็นผู้ว่าจ้างพนักงานจับสุนัข และผู้ออกเสียงเลือกตั้งไม่มีหน้าที่ตรวจสอบคุณสมบัติของผู้สมัครงานตำแหน่งพนักงานจับสุนัข แต่ผู้ออกเสียงเลือกตั้งมีโอกาสมากที่สุดที่จะให้การสนับสนุนบุคคลที่ตนชอบสำหรับตำแหน่งที่มาจากกาเลือกตั้ง ในขณะที่สหรัฐอเมริกาไม่มีรัฐบาลกลางแห่งเดียว แต่ทั่วประเทศมีรัฐบาลระดับรัฐ 50 ชุด โดยมีตำแหน่งที่มาจากกาเลือกตั้งกว่า 300,000 ตำแหน่งในรัฐบาลระดับท้องถิ่น (เทศมณฑล เทศบาลนครและเทศบาลเมือง) และเขตการปกครองพิเศษอีกเกือบ 200,000 เขต เช่น เขตโรงเรียนและเขตการประปา ดังนั้น ผู้มีสิทธิเลือกตั้งต้องลงคะแนนเลือกตั้งไม่เพียงแต่ตำแหน่งประธานาธิบดีและสมาชิกรัฐสภาเท่านั้น แต่ต้องออกเสียงเลือกตั้งเจ้าพนักงานระดับท้องถิ่นและระดับรัฐอีกด้วย ซึ่งได้แก่ ผู้ว่าการรัฐและรองผู้ว่าการรัฐ ผู้ตรวจสอบภายในของรัฐ กรรมการเทศมณฑล นายกเทศมนตรีของเมืองและเทศบาลนคร เทศมนตรี ผู้พิพากษา พนักงานเทศบาลซึ่งมีหน้าที่รักษาความสงบ พนักงานผู้ปกครอง นายอำเภอ เจ้าพนักงานพิจารณาไกล่เกลี่ย สมาชิกคณะกรรมการโรงเรียน คณะกรรมการวิทยาลัย คณะกรรมการสาธารณสุขโรคและตำแหน่งอื่นๆ

ตำแหน่งที่มาจากกาเลือกตั้งบางตำแหน่งก็พึ่งแปลกๆ เช่น เจ้าหน้าที่ชั้นสุตรพลีกศของเทศมณฑล สมาชิกของเขตชลประทาน กรรมการสุสานของเมือง และผู้ดูแลต้นไม้ ซึ่งคือพนักงานที่มีหน้าที่ดูแลการขนย้ายต้นไม้ที่เป็นอันตรายในพื้นที่ทรัพย์สินของเทศบาลเมือง ■

รัฐนิวเม็กซิโกและไอโอวา แต่แพ้ในรัฐนิวแฮมป์เชียร์ และแคโรไลนา คะแนนในรัฐนิวแฮมป์เชียร์ แต่แพ้ในรัฐนิวเม็กซิโกและไอโอวา ผมคิดว่า โดยทั่วไปแล้วก็เป็นรัฐกลุ่มเดิม แต่เราจะเห็นพรรคเดโมแครตขยับขึ้นมาอีกเล็กน้อยในบางรัฐทางใต้ เราจะเห็นรัฐนิวแฮมป์เชียร์ ซึ่งเคยเป็นพวกอนุรักษ์นิยมสุดขั้วและนิยมรีพับลิกัน เริ่มเอียงขวาน้อยลงทุกทีและมีความเป็นเดโมแครตมากขึ้น แต่ในขณะเดียวกันเราจะเห็นรัฐอื่นๆที่เป็นเดโมแครตน้อยลงและขึ้นชมรีพับลิกันมากขึ้น เช่น หลุยเซียนา สำหรับมลรัฐเวอร์จิเนีย เราจะเห็นรูปแบบการลงคะแนนเสียงที่เปลี่ยนไปและพรรคเดโมแครตก็ได้คะแนนยากขึ้น ทั้งที่เดิมมลรัฐนี้เป็นของพรรคเดโมแครตอย่างเหนียวแน่น

แฮกสตรอม : สิ่งที่ผมคาดว่าจะเห็นในการเลือกตั้งครั้งนี้คือ การต่อสู้เพื่อได้คะแนนเสียงในชนบท โดยปกติ เราถือว่า ชนบทอเมริกาจะเป็นถิ่นของพรรครีพับลิกัน แต่ก็ไม่ได้เสมอไป และในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรปี 2006 พรรคเดโมแครตทำคะแนนได้ดีมากที่สุดทีเดียว

คำถาม : ตั้งแต่ปี 2000 มลรัฐต่างๆ ใช้เงินและเวลามากในการติดตามกาจัดการเลือกตั้ง คุณคิดว่า เรื่องนี้จะมีผลกระทบต่อจำนวนผู้โหวตออกกลางคะแนนเสียงหรือไม่?

คุก : จำนวนผู้โหวตออกกลางคะแนนเสียงในปี 2004 สูงกว่าในปี 2000 ในการเลือกตั้งกึ่งวาระสองครั้งที่ผ่านมา จำนวนผู้โหวตออกกลางคะแนนเสียงเพิ่มมากขึ้น ประเทศเราไม่ใช้เงินมากในกระบวนการจัดการกาเลือกตั้ง ดังนั้น ระบบของเราจึงมีข้อบกพร่องอยู่มาก แต่ก็ไม่ใช่การทุจริตอย่างที่หลายคนคิด

หากคนอเมริกันต้องการใช้จ่ายเงินเพิ่มขึ้นในด้านการจัดการกาเลือกตั้งและกาเลือกตั้ง เราสามารถมีระบบที่ดีมากๆ ได้ แต่ใครล่ะจะต้องการถ้าต้องเสียสละบบางส่วนของกิจการอื่นๆ เช่น การศึกษา การสาธารณสุข หรือความรับผิดชอบต่อประชาคมโลก ด้วยการให้ความช่วยเหลือต่างประเทศ และเมื่อเรามองภาพกว้าง การนับคะแนนเลือกตั้งอย่างละเอียดถูกต้องในขณะที่คะแนนส่วนใหญ่ไม่ใกล้เคียงกันเลยนั้น พังดูไม่ใช่เรื่องที่สำคัญมากพอสำหรับประชาชนที่จะให้จัดสรรงบประมาณให้มากๆ

แฮกสตรอม : เหตุผลหนึ่งที่คุณเห็นเรื่องราวมายมายเกี่ยวกับคะแนนแปรผันในการเลือกตั้งก็คือ การเลือกตั้งของเราดำเนินการโดยรัฐบาลของรัฐ รัฐบาลกลางจะยื่นมือเข้ามาก็ต่อเมื่อมีปัญหาสำคัญ ดังนั้น เราจึงเห็นความแตกต่างมากพอควรระหว่างรัฐต่างๆ และระหว่างเทศมณฑลต่างๆ

อีกปัจจัยหนึ่งคือ เราเคยมีธรรมเนียมโบราณที่ไม่อนุญาตให้ชาวแอฟริกันอเมริกันที่อยู่ในรัฐทางใต้ออกเสียงลงคะแนน และไม่มีใครต้องการกลับไประบบเดิมที่จำกัดสิทธิในการออกเสียง มีการต่อต้านกฎหมายที่เข้มงวดมากจนกระทั่งบางคนก็ไม่มีสิทธิออกเสียง และเรื่องนี้เป็นประเด็นที่สำคัญมากในประเทศที่มีประชากรที่หลากหลายมากอย่างสหรัฐฯ ■

ความเห็นที่แสดงไว้ในบทความนี้ไม่ได้สะท้อนความคิดหรือนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ แต่อย่างใด

การเลือกตั้งปี 2008 จะได้รับเงินสนับสนุนอย่างไร

แจน วิโทลด์ บาร์น

© ภาพถ่ายจากสำนักข่าว AP โดย Kiichiro Sato

ในการหาเสียงที่เมือง Mount Gilead รัฐโอไฮโอ ทรัสโอดีโอ แฮร์รอด ฮราวน์ พูลส์บริกส์รับเลือกตั้งเป็นวุฒิสมาชิก กล่าวปราศรัยกับวุฒิสภารับเลือกตั้งที่ร้านกาแฟแห่งหนึ่งเมื่อเดือนสิงหาคม 2006

ในการลงสมัครรับเลือกตั้งดำรงตำแหน่งในรัฐบาลกลางของสหรัฐอเมริกา ผู้ลงสมัครจำเป็นต้องระดมทุนจำนวนมากเพื่อใช้ในการหาเสียง และรัฐบาลสหรัฐฯ ตั้งกฎระเบียบมากเกี่ยวกับการระดมทุนตลอดทั้งการใช้เงินดังกล่าว แจน วิโทลด์ บาร์น ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งอธิบายข้อจำกัดทางกฎหมายอันเกี่ยวกับการรับเงินสนับสนุนจากบุคคลและจากองค์กรเพื่อใช้ในการหาเสียง จะอธิบายว่ามีการกำหนดค่าใช้จ่ายในการรณรงค์หาเสียงอย่างไร และอภิปรายถึงการให้เงินอุดหนุนในการเลือกตั้งประธานาธิบดีทั้งจากรัฐและเอกชน ผู้เขียนเป็นหุ้นส่วนบริษัทกฎหมาย Wiley Rein LLP ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. และเป็นนักวิจารณ์และนักวิเคราะห์กฎหมายให้แก่ Fox News, National Public Radio และ ABC News

เมื่อถึงฤดูร้อนของปี 2007 ผู้สมัครรับเลือกตั้งจำนวนยี่สิบกว่าคนก็ได้เริ่มรณรงค์หาเสียงเพื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีคนต่อไปของสหรัฐฯ การเลือกตั้งนั้นจะมีขึ้นในวันที่ 4 เดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2008 กระนั้น ผู้สมัครรับเลือกตั้งเหล่านี้ก็ได้เริ่มหาเสียงแล้วเพื่อจะได้

รับเสนอชื่อจากพรรคของตน ซึ่งคือพรรครีพับลิกันหรือเดโมแครต พรรคการเมืองเหล่านี้จะทำการคัดเลือกผู้ที่จะได้รับการเสนอชื่อให้เป็นตัวแทนพรรคในการลงเลือกตั้งซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดีระหว่างการประชุมใหญ่ของพรรคในช่วงฤดูร้อนปี 2008 แต่ผู้สมัครรับเลือกตั้งต้องเริ่มหาผู้แทนในการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้นที่เริ่มในเดือนมกราคม 2008 กระบวนการที่ยาวนานและล่าช้านี้ทำให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งต้องเป็นคนที่มีความเชี่ยวชาญ ยืดหยุ่นและมีจิตใจเข้มแข็งไม่ย่อท้อ และนอกจากนี้ กระบวนการดังกล่าวยังต้องใช้เงินจำนวนมาก

ตำแหน่งประธานาธิบดี วุฒิสมาชิกและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นตำแหน่งการเมืองระดับประเทศ เพราะเป็นตำแหน่งสมาชิกทำเนียบขาว วุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. การรณรงค์หาเสียงรับเลือกตั้งในตำแหน่งเหล่านี้มีกฎหมายของประเทศกำกับ ซึ่งจะกำหนดวิธีระดมเงินทุน จากใครและจำนวนเท่าใด กฎหมายว่าด้วยการระดมทุนในการหาเสียงรับเลือกตั้งสำหรับตำแหน่งทางการเมืองระดับประเทศจะแยกออกจากกฎหมายของรัฐที่กำกับการเลือกตั้งตำแหน่งการเมือง เช่น ผู้ว่าการรัฐ

© ภาพจากสำนักข่าว AP โดย Lucy Pemoni

นายเบน เออีออน ประธานพรรครีพับลิกันของรัฐฮาวาย เรียกร้องให้คณะกรรมการการเลือกตั้งสหรัฐฯ ตัดตามประเด็นการหาเงินอุดหนุนการรณรงค์หาเสียงในการกำกับดูแล

นายกเทศมนตรี หรือสมาชิกสภานิติบัญญัติของรัฐ ฉะนั้น ผู้สมัครรับเลือกตั้งดำรงตำแหน่งการเมืองระดับประเทศจึงต้องเคารพกฎหมายของประเทศซึ่งค่อนข้างซับซ้อนและมีข้อจำกัดมาก ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจะต้องระดมเงินให้ได้หลายล้านเหรียญในการหาเสียงในประเทศที่มีผู้มีสิทธิเลือกตั้งกว่า 100 ล้านคน แต่การระดมเงินและการใช้เงินของผู้สมัครรับเลือกตั้งมีกฎระเบียบกำกับมากมาย

องค์กรจัดการการรณรงค์หาเสียง

ผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีต้องจัดตั้งองค์กรจัดการการรณรงค์หาเสียงซึ่งเรียกว่า คณะกรรมการการเมือง คณะกรรมการการเมืองนี้ต้องมีเรกยูลึกและต้องขึ้นทะเบียนกับคณะกรรมการการเลือกตั้งสหรัฐฯ ถึงแม้จะใช้ชื่อคณะกรรมการการเลือกตั้งสหรัฐฯ แต่ในความเป็นจริงแล้ว คณะกรรมการ มีหน้าที่เพียงกำกับดูแลและบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการระดมทุนเพื่อการหาเสียงรับเลือกตั้ง แต่ไม่ได้ทำหน้าที่จัดการเลือกตั้งแต่ประการใด ในสหรัฐอเมริกา กระบวนการลงทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง การดำเนินการลงคะแนน ตลอดจนการนับคะแนนเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่การเลือกตั้งของรัฐและท้องถิ่น

มีคณะกรรมการการเมืองหลายประเภทที่ขึ้นทะเบียนกับคณะกรรมการการเลือกตั้งสหรัฐฯ นอกจากนี้ผู้สมัครรับเลือกตั้งแล้ว พรรคการเมืองต้องขึ้นทะเบียนคณะกรรมการของพรรคตนกับคณะกรรมการการเลือกตั้งสหรัฐฯ ด้วย นอกจากนี้ กลุ่มบุคคลทั่วไปก็สามารถก่อตั้งคณะกรรมการการเมืองได้ ซึ่งรวมถึง บุคคลจากบริษัทห้างร้านต่างๆ สหภาพหรือสมาคมการค้า คณะกรรมการการเมืองเหล่านี้มักเป็นที่รู้จักกันในนาม PAC หรือคณะกรรมการกิจกรรมทางการเมือง และต้องขึ้นทะเบียนกับคณะกรรมการการเลือกตั้งสหรัฐฯ เช่นกัน

เมื่อขึ้นทะเบียนแล้ว คณะกรรมการการเมืองจึงสามารถเริ่มระดมทุนเพื่อใช้ในการหาเสียงได้ เงินบริจาคในลักษณะดังกล่าวรวมทั้งค่าใช้จ่าย ต้องทำรายงานยื่นต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งสหรัฐฯ ทุกไตรมาสหรือทุกเดือน รายงานดังกล่าวจะยื่นทางอิเล็กทรอนิกส์และประชาชนจะเข้าไปอ่านได้ทางเว็บไซต์ของคณะกรรมการการเลือกตั้งสหรัฐฯ (<http://www.fec.gov>) องค์กรเอกชนจำนวนมากมีเว็บไซต์ที่คอยติดตามสังเกตการณ์เงินบริจาคและรายจ่ายต่างๆ ของผู้สมัครรับเลือกตั้ง พรรคการเมืองและคณะกรรมการกิจกรรมทางการเมือง

ผู้ที่มีสิทธิให้เงินบริจาคได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

เงินบริจาคที่ให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้ง ดำรงตำแหน่งทางการเมืองระดับประเทศ หรือให้แก่คณะกรรมการการเมืองทั้งหมด ต้องมาจากบุคคลหรือคณะกรรมการที่ได้ ขึ้นทะเบียนกับคณะกรรมการการเลือกตั้ง สหรัฐฯ เท่านั้น กฎหมายห้ามการบริจาค โดยตรงจากบริษัทห้างร้านหรือสหภาพ แรงงาน แม้ว่าองค์กรเหล่านี้จะสามารถ ให้เงินอุดหนุนคณะกรรมการการเมือง ซึ่งทำหน้าที่ระดมทุนจากบุคคลทั่วไป กฎหมายห้ามการบริจาคเงินสดแก่ คณะกรรมการการเมืองเกินกว่า 100 เหรียญสหรัฐฯ ตลอดทั้งห้ามเงิน บริจาคจากบุคคลที่ถือว่า

“สัญชาติต่างดาว” เช่น บุคคลที่ไม่ใช่ พลเมืองสหรัฐฯ ซึ่งยังไม่ได้รับอนุญาตให้พักอาศัยในสหรัฐฯ เป็นการ ถาวร อย่างไรก็ตาม บุคคลต่างดาวที่ได้รับอนุญาตให้พักอาศัยใน สหรัฐฯ เป็นการถาวรมีสิทธิให้เงินบริจาคได้แม้จะไม่มีสิทธิลงคะแนน เลือกตั้ง

การจำกัดจำนวนเงินบริจาค

จำนวนเงินที่บุคคลหรือคณะกรรมการการเมืองมีสิทธิบริจาคขึ้นอยู่กับข้อจำกัดหลายประการ อาทิเช่น บุคคลสามารถให้เงินสนับสนุน ผู้สมัครรับเลือกตั้งไม่เกิน 2,300 เหรียญสหรัฐฯ ต่อการรณรงค์หาเสียง รับเลือกตั้งหนึ่งครั้ง ฉะนั้น บุคคลจึงสามารถให้เงินสนับสนุนแก่ ผู้สมัครรับเลือกตั้งได้สูงสุด 2,300 เหรียญสหรัฐฯ ในการรณรงค์หาเสียง เลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้น และอีกไม่เกิน 2,300 เหรียญสหรัฐฯ ในการ รณรงค์หาเสียงการเลือกตั้งทั่วไปแก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งคนเดิม สามปี ปรกติถือเป็นบุคคลคนละคน ดังนั้น จึงอาจบริจาคได้สองเท่าของที่ กำหนด หรือ 4,600 เหรียญสหรัฐฯ ต่อการเลือกตั้งหนึ่งครั้ง

นอกจากจำกัดจำนวนเงินบริจาคให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้ง (และคณะกรรมการประเภทอื่นๆ) นี้แล้ว บุคคลยังต้องปฏิบัติตามข้อ จำกัดการบริจาค “โดยรวม” ซึ่งหมายถึง บุคคลอาจให้เงินบริจาคแก่ ผู้สมัครรับเลือกตั้งดำรงตำแหน่งทางการเมืองระดับประเทศและคณะ กรรมการการเมืองรวมทั้งสิ้นแล้วได้ไม่เกิน 108,200 เหรียญสหรัฐฯ ในเวลาสองปีของรอบการเลือกตั้ง (การจำกัดนี้มีการปรับเปลี่ยน ทุก ๆ สองปี ตามอัตราเงินเฟ้อ ซึ่งเป็นสาเหตุว่าทำไมจำนวนเงินที่ จำกัดจึงไม่ใช่เลขกลม)

ไมค์ กอสดอน ผู้สมัครรับเลือกตั้งในเขตเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาที่ 23 ของรัฐแคลิฟอร์เนีย กำลังหารือยุทธศาสตร์ กับอาสาสมัครช่วยหาเสียงรณรงค์หาเสียง

© ภาพจากสำนักข่าว AP โดย Damian Dovarganes

คณะกรรมการการเมืองสามารถให้เงินสนับสนุนการรณรงค์ หาเสียงของผู้สมัครรับเลือกตั้งได้สูงสุด 5,000 เหรียญสหรัฐฯ ต่อการ เลือกตั้งหนึ่งครั้ง จำนวนเงินที่มีสิทธิบริจาคให้แก่พรรคการเมืองก็ จำกัดเช่นกัน แต่เป็นจำนวนสูงกว่าเงินที่คณะกรรมการการเมือง สามารถบริจาคให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งรายบุคคล

ด้วยเหตุนี้ ผู้สมัครรับเลือกตั้งดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ ต้องระดมเงินทุนประมาณ 23 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งถือว่าเป็นจำนวน น้อยมากสำหรับการรณรงค์หาเสียงซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดี จึงต้อง ระดมเงินจากบุคคลทั่วไปซึ่งสามารถบริจาคได้คนละไม่เกิน 2,300 เหรียญสหรัฐฯ และอาจขอรับบริจาคจากคณะกรรมการการเมืองซึ่ง สามารถบริจาคได้ไม่เกิน 5,000 เหรียญสหรัฐฯ ฉะนั้น หากต้องการ ระดมเงินทุนให้ได้ 23 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ผู้สมัครรับเลือกตั้งต้องได้รับ บริจาคจากบุคคลทั่วไปอย่างน้อยที่สุด 1,000 คนโดยแต่ละคนให้เงิน สูงสุดตามที่กฎหมายอนุญาต แต่โดยทั่วไป ผู้สมัครรับเลือกตั้งจะ พยายามขอรับบริจาคจากบุคคลหลายพันคนซึ่งโดยส่วนใหญ่จะให้ เงินน้อยกว่าที่กฎหมายอนุญาต

ค่าใช้จ่ายในการรณรงค์หาเสียง

ในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง ผู้สมัครต้องจ้างคณะทำงาน จัดหาสถานที่ทำงานและการเดินทาง ทำการสำรวจวิจัย ออกเอกสาร แสดงจุดยืน โฆษณาทางวิทยุและโทรทัศน์ สิ่งพิมพ์และอินเทอร์เน็ต และจัดปราศรัยพบปะประชาชนตามสถานที่สาธารณะและงานระดม ทุนต่างๆ มากมาย ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

ต้องดำเนินกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ในเขตเลือกตั้งของตน ในขณะที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นวุฒิสมาชิกก็จะปฏิบัติเช่นเดียวกันในเขตเลือกตั้งของตน ซึ่งก็คือ ทั้งมลรัฐ

ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีมีงานหนักในการจัดการหาเสียงในแต่ละรัฐและหาเสียงทั่วประเทศหากได้รับเสนอชื่อเป็นผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดี แผนแรกของการรณรงค์หาเสียงชิงตำแหน่งประธานาธิบดี ซึ่งคือการพยายามได้รับการเสนอชื่อเป็นผู้แทนพรรคชิงตำแหน่งประธานาธิบดีนั้น จะเน้นมลรัฐที่จัดการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้นก่อนรัฐอื่นๆ ดังนั้น ผู้สมัครรับเลือกตั้งจึงจะพยายามจัดการหาเสียงในมลรัฐไอโอวา นิวแฮมป์เชียร์ เซาธ์แคโรไลนา เนวาดาและฟลอริดา ซึ่งทุกรัฐดังกล่าวจะจัดการประชุมคอเคสหรือการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้นในเดือนมกราคม 2008 ในอดีต รัฐอื่นๆ จะจัดการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้นเป็นวงรอบตลอดจนถึงเดือนมิถุนายน ทว่า ในปี 2008 รัฐส่วนใหญ่ รวมทั้งมลรัฐขนาดใหญ่เช่น แคลิฟอร์เนีย นิวยอร์ก และเท็กซัส จะจัดการเลือกตั้งผู้สมัครรอบแรกในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ ตารางเวลาการเลือกตั้งที่สั้นลงนี้ทำให้การรณรงค์หาเสียงชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจำเป็นต้องระดมทุนจำนวนมากอย่างน้อยประมาณ 100 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพื่อใช้ในการดำเนินกิจกรรมในการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้น ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนเงินที่หามาได้และการนำไปใช้ จะถูกนำมาเปิดเผยต่อสาธารณชนเนื่องจากคณะกรรมการรณรงค์หาเสียงจะต้องเปิดเผยข้อมูลการเงินของตนต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งสหรัฐฯ รายงานเหล่านี้ โดยเฉพาะตลอดปี 2007 และสำหรับเดือนมกราคมปี 2008 เป็นที่รู้จักกันในชื่อ “money primary” เนื่องจากรายงานเหล่านี้ถูกมองว่าเป็นเครื่องวัดแรงสนับสนุนที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งได้รับก่อนจะเริ่มหาเสียงอย่างแท้จริง

การให้เงินอุดหนุนการรณรงค์หาเสียงจากรัฐ

นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1976 ผู้สมัครรับเลือกตั้งชิงตำแหน่งประธานาธิบดีมีสิทธิเข้าร่วมระบบการให้เงินอุดหนุนจากรัฐโดยรัฐบาลสหรัฐฯ ให้เงินสนับสนุนการรณรงค์หาเสียงที่มีคุณสมบัติครบถ้วน ก่อนการเลือกตั้งปี 2000 ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ได้รับการเสนอชื่อให้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีเข้าร่วมระบบนี้โดยการยอมรับเงินอุดหนุนจากรัฐแลกกับการให้สัญญาว่าจะไม่ใช้เงินเกินกว่าจำนวนที่กำหนด อย่างไรก็ตาม ระบบนี้เริ่มไม่เป็นที่น่าสนใจกับผู้สมัครรับเลือกตั้งเนื่องจากจำกัดจำนวนเงินสูงสุดที่จะใช้จ่ายได้ต่ำเกินไป และน้อยกว่าจำนวนที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งรายใหญ่มักหาได้ง่ายจากแหล่งเงินทุนสนับสนุนส่วนตัว ดังนั้น ในปี 2000 จอร์จ ดับเบิลยู. บุช ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐได้กลายเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งรายใหญ่คนแรกที่สละสิทธิไม่รับเงินอุดหนุนจากรัฐในการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้น สี่ปีต่อมา ประธานาธิบดีบุช ซึ่งเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรครีพับลิกันและผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคเดโมแครตทั้งสองคน

คือ วุฒิสมาชิก จอห์น แครี และผู้ว่าการรัฐเฮาเวิร์ต ดินต่างก็สละสิทธิไม่รับเงินอุดหนุนจากรัฐในการเลือกตั้งผู้สมัครรอบแรก ในปี 2008 นี้ คาดกันว่า จะเป็นครั้งแรกที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งรายใหญ่ทุกคนจากทั้งพรรคเดโมแครตและพรรครีพับลิกัน ยกเว้นจอห์น เอ็ดเวิร์ดจากพรรคเดโมแครตจะขอสละสิทธิไม่รับเงินอุดหนุนจากรัฐในการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้น และยังมีแนวโน้มว่า ผู้ที่ได้รับเสนอชื่อให้เป็นตัวแทนพรรคชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของทั้งสองพรรคจะไม่นับเงินอุดหนุนจากรัฐในการรณรงค์หาเสียงสำหรับการเลือกตั้งทั่วไป

จะมีการใช้เงินเท่าใด?

เป็นการยากที่จะคาดคะเนว่าการรณรงค์หาเสียงสำหรับการเลือกตั้งปี 2008 นี้จะมีค่าใช้จ่ายเท่าใด แต่สามารถคาดการณ์ได้อย่างหนึ่งว่า จะมีการใช้เงินในการเลือกตั้งครั้งนี้มากกว่าในครั้งที่ผ่านๆ มา ในปี 2004 ประธานาธิบดีบุชระดมเงินทุนได้ 270 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สำหรับการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้นและได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐจำนวน 75 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สำหรับการเลือกตั้งทั่วไป วุฒิสมาชิก จอห์น แครี และคู่แข่งของเขาที่หาเงินได้มากใกล้เคียงกัน คือ 235 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สำหรับการเลือกตั้งผู้สมัครขั้นต้น และได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐจำนวน 75 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เท่ากันกับบุชสำหรับการเลือกตั้งทั่วไป ในปี 2008 จำนวนผู้สมัครรับเลือกตั้งเพิ่มขึ้น แต่จำนวนเงินบริจาคขั้นต่ำที่กำหนดไว้ก็เพิ่มขึ้นด้วย (2,300 ดอลลาร์สหรัฐฯ จาก 2,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี 2004) นอกจากนี้ ยังมีจำนวนผู้บริจาคเพิ่มขึ้นด้วย การบริจาคมักทำได้ง่ายขึ้นเพราะสามารถทำผ่านเว็บไซต์ของการรณรงค์หาเสียงทางอินเทอร์เน็ต

นอกจากค่าใช้จ่ายของผู้สมัครรับเลือกตั้งแล้ว พรรคการเมือง คณะกรรมการการเมืองและกลุ่มผลประโยชน์อื่นๆ ก็จะมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้น ในปี 2004 ศูนย์วิจัย Center for Responsive Politics ประเมินว่า จะมีเงินสะพัดในการหาเสียงปี 2008 นี้ จากผู้สมัครรับเลือกตั้งดำรงตำแหน่งทางการเมืองระดับประเทศ พรรคการเมืองและกลุ่มอื่นๆ ราว 3,900 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งเพิ่มจากอัตราที่เงินสะพัดในการหาเสียงปี 2000 ถึงร้อยละ 30 มีแนวโน้มว่าในการหาเสียงปีนี้จะมีการเงินสะพัดมากขึ้นอย่างแน่นอน ■

ความเห็นที่แสดงไว้ในบทความนี้ไม่ได้สะท้อนความคิดหรือนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ แต่อย่างใด

ระบบคณะผู้เลือกตั้งไร้ประโยชน์ แล้วหรือยัง?

ผู้เชี่ยวชาญสองท่านได้วิเคราะห์ข้อดีและข้อเสียของระบบคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) ซึ่งในระบบนี้แต่ละพรรคจะแต่งตั้งผู้แทนที่จะทำหน้าที่เลือกประธานาธิบดีหลังจากมีการลงคะแนนเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้งเรียบร้อยแล้ว รอส เค. เบเกอร์ ให้เหตุผลสนับสนุนว่าควรคงระบบคณะผู้เลือกตั้งนี้ไว้เนื่องจากรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1787 ได้ก่อตั้งระบบนี้ เบเกอร์เป็นอาจารย์สาขารัฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัย Rutgers เมืองนิวบรินสวิค รัฐนิวเจอร์ซีย์ ส่วนเจมี รัสกิน สนับสนุนให้ตัดเปลี่ยนระบบคณะผู้เลือกตั้งเพื่อเป็นหลักประกันว่าผลการเลือกตั้งจะสะท้อนคะแนนเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั่วประเทศ รัสกินเป็นวุฒิสมาชิกของมลรัฐแมริแลนด์และเป็นอาจารย์สาขากฎหมายรัฐธรรมนูญที่มหาวิทยาลัย American University ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เขาเป็นคนเสนอกฎหมายที่ทำให้แมริแลนด์เป็นรัฐแรกในประเทศที่เข้าร่วมข้อตกลงระหว่างรัฐว่าด้วยการลงคะแนนเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั่วประเทศ หรือ National Popular Vote Interstate Compact

สมาชิกคณะผู้เลือกตั้งพหุชนของรัฐโอไฮโอลงนามรับรองการออกเสียงลงคะแนนในระหว่างพิธีการออกเสียงลงคะแนนที่สภาของรัฐในเมืองโคลัมบัส เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 2004

© ภาพจากสำนักข่าว AP Icey Will Shilling

เหตุผลสนับสนุน คณะผู้เลือกตั้งยังคงมีประโยชน์ ในศตวรรษที่ 21

โดย รอส เค. เบเกอร์

เมื่อเย็นวันที่ 7 พฤศจิกายน ค.ศ. 2000 ฮิลลารี คลินตัน วุฒิสมาชิกที่เพิ่งได้รับเลือกตั้งคนใหม่ของรัฐนิวยอร์ก กล่าวปราศรัยกับฝูงชนที่มาให้กำลังใจในเขตแมนฮัตตัน และปฏิญาณว่าเธอจะไปกรุงวอชิงตันและพยายามทำงานเพื่อล้มเลิกระบบคณะผู้เลือกตั้งที่ “คร่ำครึและไม่เป็นประชาธิปไตย” ซึ่งไม่สามารถชี้ชัดได้ว่าใครคือผู้ชนะการแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ไม่มีใครคิดจะแย้งเธอว่า วุฒิสภาซึ่งเป็นสถาบันที่เธอได้รับเลือกตั้งเข้าไปนั้น ทั้งคร่ำครึ (ก่อตั้งเมื่อปี 1789) และไม่เป็นประชาธิปไตย (แต่ละรัฐจะมีวุฒิสมาชิกสองคนโดยไม่คำนึงว่ารัฐใดมีประชากรเท่าใด) หากเรานำมาตรฐานว่าบทบัญญัติทุกประการจะต้องทันสมัยและเป็นประชาธิปไตยมาใช้กับ

เหตุผลคัดค้าน มาใช้ระบบคณะผู้เลือกตั้งเพื่อให้สหรัฐฯ มีประธานาธิบดีที่มาจากคะแนนเสียง ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั่วประเทศกันเถอะ

เจมี รัสกิน

ในฐานะที่เป็นคนอเมริกัน เรามีนิสัยชอบส่งเสริมประชาธิปไตยและส่งเสริมการปฏิรูปการเมืองทั่วโลก แต่เมื่อเกี่ยวกับกิจการในประเทศของเราเอง เรากลับสงสัยถ้อยคำ เราเรียกการดำเนินการเลือกตั้งของเราว่า “ประชาธิปไตย” โดยมีได้ประเมิณกระบวนการนี้ด้วยหลักการประชาธิปไตยของเราเอง อย่างไรก็ตามแต่จะเปรียบเทียบกับแนวปฏิบัติที่ดีที่ปรากฏในประเทศอื่นๆ เลย

ความระส่ำระสายนี้เป็นที่น่าอับอายเนื่องจากแนวปฏิบัติในการเลือกตั้งปัจจุบันของเรานั้นสะท้อนให้เห็นว่าประเทศของเราเริ่มต้นจากบริบทที่ไม่ค่อยเป็นประชาธิปไตยนัก

รัฐธรรมนูญสหรัฐ เราพบว่า แบบแผนแห่งการปกครองที่ยั่งยืนและประสบความสำเร็จจะไม่ค่อยมีอะไรเหลือมากนัก

รัฐธรรมนูญสหรัฐ มีลักษณะต่างๆ มากมายที่นักวิจารณ์จะคิดว่าล้ำสมัย รวมถึงระบอบสหพันธรัฐที่รัฐบาลกลางของประเทศแบ่งปันอำนาจกับ 50 รัฐ การบริหารประเทศคงจะมีประสิทธิภาพกว่านี้หากการปกครองสหรัฐจะอยู่ภายใต้อำนาจสิทธิขาดแต่ผู้เดียวของรัฐบาลที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เมืองหลวงของประเทศ ทว่า ผู้ร่างรัฐธรรมนูญไม่ได้คำนึงว่าประสิทธิภาพจะเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดเท่าที่เหล่านั้นตระหนักถึงคุณค่าของเสรีภาพมากกว่าและรู้สึกว่าจะปลอดภัยกว่าหากมีการกระจายอำนาจ ลักษณะหนึ่งของกาการกระจายอำนาจนั้นคือ รัฐบาลแห่งชาติหรือรัฐบาลกลางแบ่งปันอำนาจกับมลรัฐต่างๆ

ลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่งของระบอบสหพันธรัฐของอเมริกาคือ การรวมตัวของทั้ง 50 มลรัฐ ในฐานะที่เป็นรัฐเพื่อเลือกประธานาธิบดี ระบบนี้ ซึ่งคือ ระบบคณะผู้เลือกตั้ง จะกำหนดให้แต่ละรัฐมีจำนวนเสียงสมาชิกคณะผู้เลือกตั้งเท่ากับจำนวนวุฒิสมาชิกและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของมลรัฐรวมกัน ซึ่งจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะเป็นไปตามสัดส่วนของจำนวนประชากร ผู้ที่จะได้เป็นประธานาธิบดีคือผู้ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุดจากประชาชนในรัฐต่างๆ ซึ่งเมื่อรวมจำนวนสมาชิกคณะผู้เลือกตั้งในรัฐเหล่านี้เข้าด้วยกันแล้ว คิดเป็นเสียงส่วนใหญ่ของคณะผู้เลือกตั้ง (ปัจจุบันคือ 270 เสียงจาก 538 เสียง)

ผู้ที่วิจารณ์ระบบนี้แย้งว่าควรใช้ระบบการเลือกตั้งโดยตรงซึ่งมีความเรียบง่าย เราเพียงแต่นับคะแนนทั่วประเทศโดยไม่ต้องใส่ใจคะแนนรวมในแต่ละรัฐ หากสหรัฐ ใช้ระบบนี้ ผู้สมัครรับเลือกตั้งจะมีแรงจูงใจที่จะทำการหาเสียงเฉพาะในรัฐที่มีประชากรมากและหาเสียงสนับสนุนให้มากที่สุดในพื้นที่เหล่านั้นโดยไม่สนใจกับมลรัฐที่มีประชากรน้อย

ระบบคณะผู้เลือกตั้งเป็นการบังคับให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งต้องลงพื้นที่ที่อยู่นอกเขตศูนย์กลางชุมชนที่มีประชากรหนาแน่นและจะต้องหาเสียงในพื้นที่ที่อาจถูกละเลยในระบบการเลือกตั้งโดยตรง กล่าวคือ อย่างน้อยที่สุดตามทฤษฎีแล้ว ก็มีความเป็นไปได้ว่าผู้สมัครอาจหาเสียงเพียงในรัฐที่มีประชากรมากที่สุด 12 รัฐ และสามารถชนะการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีได้ นั่นย่อมหมายความว่า ผู้สมัครรับเลือกตั้งมีเหตุผลที่จะไม่ต้องสนใจกับอีก 38 รัฐ ทว่า ภายใต้ระบบคณะผู้เลือกตั้งเป็นไปได้ยากที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งจะได้เสียงจากคณะผู้เลือกตั้งมากพอหากหาเสียงเพียงในรัฐที่มีประชากรมากที่สุด 12 รัฐเท่านั้น ผู้สมัครรับเลือกตั้งจากพรรคเดโมแครต

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ วิธีการที่เราเลือกประธานาธิบดีของเราซึ่งเป็นกระบวนการซับซ้อนที่ทำให้หลักการประชาธิปไตยที่สำคัญๆ ทั้งหลายต้องงุนงง ผมขออธิบายหลักการพื้นฐานต่างๆ ของประชาธิปไตยที่ล่มสลายในการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐ

- กฎแห่งการถือเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์ ซึ่งไม่ได้ถูกนำมาใช้ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐ การถือเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์ถือเป็นเรื่องสำคัญของระบอบการเมืองแบบประชาธิปไตย แต่ในสหรัฐ ผู้ชนะคะแนนเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั่วประเทศไม่ใช่ผู้ที่จะเป็นประธานาธิบดี หากแต่เป็นผู้ชนะคะแนนเสียงของคณะผู้เลือกตั้ง ซึ่งเป็นระบบที่แต่ละมลรัฐแต่งตั้ง “สมาชิกคณะผู้เลือกตั้ง” จำนวนหนึ่งตามที่กำหนดเพื่อจะทำหน้าที่เลือกประธานาธิบดี ในการเลือกตั้งปี 2000 ที่มีการกล่าวขวัญถึงมาก รองประธานาธิบดีอัล กอร์ ได้รับคะแนนเสียงจากประชาชนทั่วประเทศมากกว่าผู้ว่าการรัฐจอร์เจดับเบิลยู. บุช กว่า 500,000 เสียง แต่กลับต้องแพ้ในระบบคณะผู้เลือกตั้งเพราะส่วนต่าง 537 เสียงที่นับในนาทีสุดท้ายที่รัฐฟลอริดา เคยมีผู้ที่แพ้คะแนนเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั่วประเทศแต่ได้ชัยชนะในการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยระบบคณะผู้เลือกตั้งมาแล้วสามคน และมีการเลือกตั้งอีกหลายครั้งซึ่งหากผลการนับคะแนนเสียงของประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งเปลี่ยนไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก็จะทำให้ผู้ที่แพ้คะแนนเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั่วประเทศได้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี

- โดยปกติ ประชาชนออกเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีแต่ไม่ใช่ในสหรัฐ ในประเทศนี้ ประชาชนออกเสียงเลือกตั้งคณะผู้เลือกตั้งจากรัฐต่างๆ ซึ่งจะเป็นผู้ทำการเลือกประธานาธิบดี แน่นนอน คนส่วนใหญ่คิดว่า ตนเองออกเสียงลงคะแนนเลือกตั้งประธานาธิบดี

- ทุกคะแนนมีค่าเท่ากัน แต่ ไม่ใช่ในระบบเลขคณิตอันแปลกประหลาดของระบบคณะผู้เลือกตั้งซึ่งคะแนนเสียงของพลเมืองในมลรัฐเดลาแวร์หรือนอร์ทดาโคตาเมื่อคำนวณแล้วจะมีค่ากว่าหนึ่งคะแนนเสียงในมลรัฐขนาดใหญ่เช่น แคลิฟอร์เนียหรือเท็กซัสหรือนิวยอร์ก (ซึ่งเป็นการวัดโดยคิดตามอัตราส่วนของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งต่อจำนวนสมาชิกคณะผู้เลือกตั้ง) หากชั่งน้ำหนักคะแนนเสียงโดยสมมติว่ามีความเป็นไปได้สูงที่ผู้ออกเสียงจะมีผลต่อผลเลือกตั้งสมาชิกคณะผู้เลือกตั้งของรัฐบาล ความเปลี่ยนแปลงที่มีผลจากลักษณะการตัดสินใจปราศจากเกณฑ์ตลอดทั้งความไม่เสมอภกันนี้จะยิ่งเห็นได้ชัดเจนมากขึ้น อาทิเช่น ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี 2004 สรุปได้ว่าในรัฐนิวเม็กซิโก คะแนนเสียงของผู้แพ้และผู้ชนะห่างกัน

© ภาพถ่ายจากสำนักข่าว AP โดย Paul Conroy

ในมลรัฐออริโฮนา บัตรเลือกตั้งของสมาชิกคนผู้เลือกตั้งของรัฐได้รับการปรกฏตราลงบนรัฐบัตรที่เมืองฟิตซ์เบิร์ก เมืองหลวงของรัฐ

อาจหวังว่าจะได้เสียงสนับสนุนจากมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ แคลิฟอร์เนีย และแมสซาชูเซตส์ ส่วนผู้สมัครรับเลือกตั้งจากพรรครีพับลิกัน อาจหวังว่าจะได้เสียงคณะผู้เลือกตั้งจากรัฐเท็กซัส นอร์ทแคโรไลนาและจอร์เจีย อย่างไรก็ตาม ในการที่จะได้ 270 คะแนนจากคณะผู้เลือกตั้งซึ่งเป็นจำนวนต่ำสุดสำหรับการได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ผู้สมัครแต่ละคนจะต้องได้คะแนนทั้งจากรัฐที่คะแนนเสียงอาจแปรเปลี่ยนได้และมีประชากรหนาแน่น เช่น โอไฮโอและฟลอริดาซึ่งทั้งสองพรรคมีคะแนนนิยมพอๆ กันและได้คะแนนจากมลรัฐที่มีประชากรน้อยด้วย เนื่องจากแต่ละรัฐจะมีสิทธิมีสมาชิกคณะผู้เลือกตั้งอย่างน้อยที่สุด 3 คน ผู้สมัครรับเลือกตั้งจึงไม่อาจละเลยพื้นที่เหล่านี้ได้เลย

นอกจากนี้ ระบบคณะผู้เลือกตั้งยังทำให้เป็นไปได้ยากที่ผู้สมัครที่เป็นที่นิยมเฉพาะภูมิภาคจะได้รับเลือกให้เป็นประธานาธิบดี เนื่องจากในสหรัฐฯ ไม่มีภูมิภาคใดที่จะมีคะแนนจากคณะผู้เลือกตั้งมากพอที่จะเลือกประธานาธิบดีได้ ผู้ที่วิจารณ์ระบบคณะผู้เลือกตั้งจะคำนึงแต่เรื่องจำนวนของผู้ออกเสียงลงคะแนน ส่วนผู้ที่นิยมระบบนี้ก็จะเน้นเรื่องการ

365 คะแนน แต่ในยุทธศาสตร์ คะแนนเสียงห่างกัน 312,043 คะแนน ซึ่งหมายความว่า คะแนนเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในนิวเม็กซิโกหนึ่งเสียงจะมีอิทธิพลต่อการแต่งตั้งคณะผู้เลือกตั้งมากกว่าเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในยุทธศาสตร์หลายร้อยเท่า

•ผู้มีสิทธิเลือกตั้งทุกคนควรมีแรงจูงใจเท่ากันที่จะไปลงคะแนนเสียง แต่ในสหรัฐฯ กลับไม่ได้เป็นเช่นนั้น ประชากรส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในรัฐที่ถูกพิจารณาว่าเป็นพื้นที่ “ปลอดภัย” ซึ่งพรรครีพับลิกันหรือเดโมแครตครองเสียง คณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดีของมลรัฐอยู่แล้ว ฉะนั้น สองในสามของมลรัฐเหล่านี้จึงกลายเป็นดินแดนที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งจะบินผ่านเพราะต้องเร่งไปหาเสียงในมลรัฐที่ยังไม่แน่นอนว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้งจะลงคะแนนเสียงเลือกพรรคใด ซึ่งมีอยู่เพียงไม่กี่รัฐ ในวงจรรเลือกตั้งสองครั้งที่ผ่านมา ทั้งสองพรรคใช้ร้อยละ 99 ของทรัพยากรหาเสียงในเพียง 16 มลรัฐโดยใช้ทรัพยากรหาเสียงใน 5 มลรัฐสูงมากถึงร้อยละ 70 ของทรัพยากรหาเสียงทั้งหมด พวกเราทุกคน อันได้แก่ผู้ที่อยู่ในรัฐเท็กซัส นิวเจอร์ซีย์และแคลิฟอร์เนีย ซึ่งเป็นสามในสี่มลรัฐที่ใหญ่ที่สุดเป็นผู้ชมการหาเสียงที่แท้จริงที่ดำเนินอยู่ในฟลอริดาและโอไฮโอและรัฐอื่นๆ อีกเพียงไม่กี่รัฐ การที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งมองข้ามประชากรส่วนใหญ่ของประเทศทำให้จำนวนผู้ที่มาออกเสียงลงคะแนนในมลรัฐที่ถูกลืมนับมีจำนวนน้อย จำนวนผู้ออกเสียงลงคะแนนในการเลือกตั้งทั่วไปในรัฐที่ยังไม่แน่นอนว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้งจะลงคะแนนเลือกพรรคใด คิดเป็นร้อยละ 70 แต่ในมลรัฐที่เป็นผู้ชมเหตุการณ์ที่รู้สึกท้อแท้ มีผู้มาออกเสียงลงคะแนนเพียงร้อยละ 50 ต้นๆ ทำให้สหรัฐฯ อยู่ในกลุ่มประเทศที่มีอัตราการใช้สิทธิต่ำที่สุดในโลก

เราทำอะไรได้บ้างกับกลไกอันวิปลาสของระบบการเลือกตั้งประธานาธิบดีของเรา? ผลการสำรวจความคิดเห็นสาธารณชนได้แสดงให้เห็นนานแล้วว่า กว่าร้อยละ 65 ของคนอเมริกันต้องการให้มีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรงมากกว่า ซึ่งคะแนนเสียงของทุกคนมีค่าเท่ากันไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ตาม ประชาชนต้องการให้ประธานาธิบดีเป็นตัวแทนของคนอเมริกันทุกคน ไม่ใช่ตัวแทนของมลรัฐเฉพาะแห่งที่ร้อยเรียงด้วยการชักใยอันเอนเอียง ปัญหาคือ เราจะทำอย่างไรจึงจะสามารถนำความต้องการตามสัญชาตญาณที่จะมีการเลือกตั้งที่ดูจากคะแนนเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง มาผนวกเข้ากับกลไกอันล้าสมัยแห่งระบบคณะผู้เลือกตั้ง ซึ่งเป็นสถาบันอันน่าขุ่นใจที่โทมัส เจฟเฟอร์สันเรียกว่า “รอยด่างที่อันตรายบนรัฐธรรมนูญของเรา”

กระจายคะแนนเสียงและประเด็นที่ว่าคะแนนเสียงเหล่านั้นมาจากมลรัฐและภูมิภาคต่างๆ ทั้งประเทศอย่างทั่วถึงหรือไม่

ตลอดระยะเวลาอันยาวนานของประวัติศาสตร์อเมริกา ระบบคณะผู้เลือกตั้งทำให้พรรคขนาดเล็กหรือผู้สมัครรับเลือกตั้งจากพรรคที่สาม ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีได้ยาก ผู้ที่วิจารณ์ระบบปัจจุบันอาจชี้ให้เห็นว่าเป็นคือจุดบกพร่องของการเมืองสหรัฐฯ ทว่า ระบบการปกครองที่มีเพียงสองพรรคใช้ได้ดีในสหรัฐฯ มาโดยตลอด ระบบการปกครองที่มีเพียงสองพรรคเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ประเทศมีเสถียรภาพ ด้วยทำให้ไม่มีความรุนแรงในการเมืองของอเมริกา ระบบนี้ไม่เอื้อต่อการเคลื่อนไหวที่ดุเดือด แต่ในเวลาเดียวกัน หากพรรคขนาดเล็กหรือผู้สมัครรับเลือกตั้งรายย่อยเสนอความคิดเห็นที่พิสดารแล้วว่าเป็นที่นิยมของประชาชน พรรคใหญ่ก็อาจนำไปให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่มีความคิดตกขอบอาจชนะการเลือกตั้งด้วยคะแนนเสียงของประชาชนและคะแนนของคณะผู้เลือกตั้งในบางรัฐได้ เช่น สตรอม เทอร์มอนต์และพรรค States Rights ของเขาที่มีแนวคิดแบ่งแยกสีผิวในการเลือกตั้งปี 1948 แต่มีโอกาสน้อยมากที่จะชนะการเลือกตั้งได้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ในระบบคณะผู้เลือกตั้ง มีโอกาสที่จะเกิดการประท้วงด้านการเมืองได้ แต่คตินิยมสุดขั้วจะถูกยับยั้ง

นอกจากนี้ ในขณะที่ระบบคณะผู้เลือกตั้งจะเป็นอุปสรรคต่อคตินิยมสุดขั้ว แต่กลับเสริมอำนาจให้แก่ชนกลุ่มน้อยทางเชื้อชาติและทางชาติพันธุ์ อาทิเช่น กลุ่ม Hispanics หรือผู้ที่เชื้อสายสเปนหรือลาตินซึ่งคิดเป็นร้อยละ 12 ของประชากรสหรัฐฯ และมีสัดส่วนน้อยกว่านั้นของบรรดาผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ในระบบการเลือกตั้งโดยตรง อิทธิพลของประชากรกลุ่มนี้จะลดลงมาก แต่จำนวนประชากร Hispanics ในบางรัฐก็มากพอที่จะมีความสำคัญมาก ในรัฐแอริโซนา ซึ่งมีแนวโน้มเป็นรัฐที่คะแนนเสียงยังไม่เป็นของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง มีประชากร Hispanics คิดเป็นร้อยละ 25 หรือเป็นสองเท่าของสัดส่วนโดยเฉลี่ยทั่วประเทศ ซึ่งทำให้ชนกลุ่มน้อยนี้มีอิทธิพลทางการเมืองภายใต้ระบบคณะผู้เลือกตั้งมากกว่าในระบบอื่น ในทำนองเดียวกัน ในบางรัฐเช่น เวอร์จิเนีย ชาวแอฟริกันอเมริกันมีจำนวนเกือบร้อยละ 20 ของจำนวนประชากร ดังนั้นจึงทำให้การเมืองของรัฐนี้มีการแข่งขันสูง

ท้ายสุด ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือ ความแข็งแกร่งของระบบสหพันธรัฐ ผู้เขียนรัฐธรรมนูญเห็นว่าการแบ่งอำนาจระหว่างรัฐบาลกลางของประเทศและรัฐบาลของมลรัฐเป็นมาตรการที่สำคัญในอันที่จะปกป้องเสรีภาพของประชาชน กระนั้น แนวโน้มที่เกิดขึ้นในช่วงหลายปีที่ผ่านมากลับเป็นว่ารัฐบาลกลางเข้ามามีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆ ในกิจการที่เดิมเคย

© ภาพจากหน้าข่าว AP โดย Daniel Stranek

เจ. ไมเคิล เอคิน ผู้พิพากษาศาลสูงของมลรัฐเพนซิลเวเนีย สาบานตนต่อกรณวนพิจารณาคนผู้เลือกตั้งที่รัฐสภาในเมืองเฮร์ริสเบิร์ก เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 2004

อย่างไรก็ดี ขณะนี้ มลรัฐแมริแลนด์ ได้ดำเนินการอันห้าวหาญที่นำบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ด้วยการแสดงให้เห็นว่าเราสามารถไ้ระบบคณะผู้เลือกตั้งเพื่อจะได้ประธานาธิบดีจากคะแนนเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั่วประเทศได้อย่างไร เมื่อวันที่ 10 เมษายน 2007 ผู้ว่าการรัฐ มาร์ติน โอแมลลีย์ ลงนามผ่านกฎหมายที่จะให้รัฐแมริแลนด์เข้าร่วมและดำเนินการตามข้อตกลงระหว่างรัฐ โดยทุกรัฐที่เป็นภาคีข้อตกลงนี้ตกลงจะลงคะแนนคณะผู้เลือกตั้งให้แก่ผู้สมัครที่ได้คะแนนเสียงจากประชาชนทั่วประเทศมากที่สุด ข้อตกลงดังกล่าวจะมีผลบังคับใช้ก็ต่อเมื่อรัฐที่ประกาศใช้ข้อตกลงนี้มิได้คะแนนเสียงคณะผู้เลือกตั้งรวมกันได้ 270 เสียงซึ่งเป็นเสียงส่วนใหญ่ของคณะผู้เลือกตั้งแผนดังกล่าวซึ่งได้รับเสียงสนับสนุนมากมายทั้งในวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรของแมริแลนด์นี้ได้ผ่านสภานิติบัญญัติของมลรัฐกว่าสิบแห่งและผ่านทั้งสองสภาในแคลิฟอร์เนีย ฮาวาย และอิลลินอยส์ ข้อตกลงนี้ได้รับแรงผลักดันจากความรู้สึกว่าการเลือกตั้งประธานาธิบดีของเราได้แยกห่างไกลยิ่งจากการเป็น “รัฐบาลของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน”

แผนสนับสนุนให้ใช้ระบบคะแนนเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั่วประเทศจะขึ้นอยู่กับอำนาจที่รัฐต่างๆ จะสร้างข้อตกลงระหว่างกัน และแต่งตั้งสมาชิกคณะผู้เลือกตั้ง หมวด 2 มาตรา 1 ของรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ กำหนดว่า “ให้แต่ละรัฐแต่งตั้งคณะ

อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของรัฐ การลดอิทธิพลของรัฐลงไป อีกด้วยการยกเลิกระบบคณะผู้เลือกตั้งจะยิ่งกัดเซาะหนึ่งในเสาหลักของระบบการเมืองที่ได้ต้านทานอุปสรรคปัญหาต่างๆ ตลอด 220 ปีที่ผ่านมาในประวัติศาสตร์ของอเมริกา ■

ความเห็นที่แสดงไว้ในบทความนี้ไม่ได้สะท้อนความคิดหรือนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ แต่อย่างไร

ผู้เลือกตั้งตามวิธีการที่สภานิติบัญญัติแห่งรัฐนั้นจะกำหนดไว้ ขึ้นคณะหนึ่ง อำนาจนี้ถูกฝ่ายนิติบัญญัติแปรใช้ในหลายทาง เมื่อประเทศสหรัฐฯ ถือกำเนิดขึ้น สภานิติบัญญัติส่วนใหญ่ก็แต่งตั้งสมาชิกคณะผู้เลือกตั้งโดยตรง คณะผู้เลือกตั้งมีหน้าที่เป็นองค์กรพิจารณาและสมาชิกคณะฯ แต่ละคนก็จะลงคะแนนเสียงตามจิตสำนึกของตน อาทิเช่น ในปี 1800 สมาชิกคณะผู้เลือกตั้งแมรีแลนด์ 7 คนลงคะแนนเลือกอดัมส์ และสี่คนเลือกเจฟเฟอร์สัน เมื่อรัฐต่างๆ เริ่มให้คะแนนแก่สมาชิกคณะผู้เลือกตั้งของตนในลักษณะ “ผู้ชนะได้หมด” โดยพิจารณาจากคะแนนเสียงของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั่วประเทศ รัฐขนาดเล็กก็ร้องทุกข์ว่าการเทให้คะแนนเป็น “กลุ่มเดียว” แบบใหม่นี้ทำให้อำนาจของมลรัฐเล็กลดลง ซึ่งเป็นจริงตามที่กล่าว) มลรัฐเหล่านี้จึงฟ้องศาล แต่ก็แพ้คดี ในคดีระหว่างรัฐเดลาแวร์กับรัฐนิวเจอร์ซีย์ (ปี ค.ศ. 1966) ศาลสูงสุดสหรัฐฯ ไม่รับคำฟ้อง โดยยืนยันว่า รัฐอาจให้อำนาจของมลรัฐแก่สมาชิกคณะผู้เลือกตั้งของตนในลักษณะใดก็ได้ตามที่มลรัฐเห็นควร อำนาจของรัฐถือเป็นเด็ดขาด “เต็มบริบูรณ์”

ดังนั้น จากแคลิฟอร์เนียถึงนิวเจอร์ซีย์ จากเท็กซัสถึงยูทาห์ สภานิติบัญญัติของเราซึ่งนำโดยรัฐที่เป็นเพียงผู้ขมบัตินี้ได้รวมตัวกันและใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญเพื่อมอบสิ่งที่เราส่งเสริมให้ประเทศอื่นๆ มีแต่ไม่เคยสัมฤทธิ์ผลในประเทศสหรัฐอเมริกาของเราเอง ซึ่งก็คือ การเลือกตั้งประธานาธิบดีระดับประเทศที่แท้จริงจะต้องยึดหลักการการถือเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์ หนึ่งคนหนึ่งคะแนนเสียง และทุกคะแนนเสียงมีค่าเท่าเทียมกัน การเลือกตั้งลักษณะดังกล่าวจะทำให้ประชาธิปไตยของเราที่สลับไสลและมีคนนอนหลับทับสิทธิ์มากกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้งโดยให้พลังแก่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งหลายสิบล้านคนที่ปัจจุบันเสียงของพวกเขาเสมือนเกินความจำเป็น นอกจากนี้ การเลือกตั้งลักษณะดังกล่าวจะทำให้เรากลับสู่แนวทางประชาธิปไตยที่ทั่วโลกใช้เลือกตั้งประธานาธิบดีของประเทศตน ■

ความเห็นที่แสดงไว้ในบทความนี้ไม่ได้สะท้อนความคิดหรือนโยบายของรัฐบาลสหรัฐฯ แต่อย่างไร

บรรณานุกรม

หนังสือที่สามารถอ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเลือกตั้งของสหรัฐฯ

Bai, Matt. *Billionaires, Bloggers, and the Battle to Remake Democratic Politics.* New York, NY: Penguin Press, 2007.

Benenson, Bob. *Elections A to Z.* Washington, DC: CQ Press, 2007.

Black, Earl and Merle Black. *Divided America: The Ferocious Power Struggle in American Politics.* New York, NY: Simon & Schuster, 2007.

Carroll, Susan J. and Richard L. Fox, eds. *Gender and Elections: Shaping the Future of American Politics.* New York, NY: Cambridge University Press, 2006.

Dover, E.D. *Images, Issues, and Attacks: Television Advertising by Incumbents and Challengers in Presidential Elections.* Lanham, MD: Lexington Books, 2006.

Farnsworth, Stephen J. *The Nightly News Nightmare: Television's Coverage of U.S. Presidential Elections, 1988-2004.* Lanham, MD: Rowman & Littlefield Publishers, 2007.

Feldman, Jeffrey. *Framing the Debate: Famous Presidential Speeches and How Progressives Can Use Them to Change the Conversation (and Win Elections).* Brooklyn, NY: Ig Publishing, 2007.

Green, John C., Mark J. Rozell, and Clyde Wilcox, eds. *The Values Campaign?: The Christian Right and the 2004 Elections.* Washington, DC: Georgetown University Press, 2006.

Jarvis, Sharon E. *The Talk of the Party: Political Labels, Symbolic Capital, and American Life.* Lanham, MD: Rowman & Littlefield Publishers, Inc., 2005.

Magleby, David B., Anthony J. Corrado, and Kelly D. Patterson. *Dancing without Partners: How Candidates, Parties, and Interest Groups Interact in the Presidential Campaign.* Lanham, MD: Rowman & Littlefield, 2007.

McDonald, Michael P. and John Samples. *The Marketplace of Democracy: Electoral Competition and American Politics.* Washington, DC: Cato Institute/ Brookings, 2006.

Pfau, Michael, J. Brian Houston, and Shane M. Semmler. *Mediating the Vote: The Changing Media Landscape in U.S. Presidential Campaigns.* Lanham, MD: Rowman & Littlefield, 2007.

Sabato, Larry J. and Howard R. Ernest. *Encyclopedia of American Political Parties and Elections.* New York, NY: Facts on File, 2006.

Schofield, Norman. *Multiparty Democracy: Elections and Legislative Politics.* New York, NY: Cambridge University Press, 2006.

Skinner, Richard M. *More Than Money: Interest Group Action in Congressional Elections.* Lanham, MD: Rowman & Littlefield, 2007.

Stanley, Harold W. and Richard G. Niemi. *Vital Statistics on American Politics 2007-2008.* Washington, DC: CQ Press, 2007.

Williams, Andrew Paul and John C. Tedesco, eds. *Internet Election: Perspectives on the Web in Campaign 2004.* Lanham, MD: Rowman & Littlefield, 2006.

กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ ไม่รับผิดชอบต่อเนื้อหาและการเข้าถึงแหล่งข้อมูลที่ระบุข้างต้น

แหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

เกี่ยวกับกระบวนการเลือกตั้งในสหรัฐฯ

P2008: Race for the White House

<http://www.gwu.edu/~action/P2008.html>

U.S. Department of State, Foreign Press Center: Elections 2008

<http://fpc.state.gov/fpc/c21250.htm>

U.S. Department of State: U.S. Elections

http://usinfo.state.gov/dhr/democracy/elections/elections_links.html

U.S. National Archives: U.S. Election & Voting Resources

<http://www.archives.gov/federal-register/electoral-college/links2.html#maps>

Vanderbilt University Elections Links

<http://lib11.library.vanderbilt.edu/diglib/godort.pl?searchtext=Elections&Type=Simple&Resource=DB&Website=FDTF>

Voice of America. The Road to the 2008 Election

<http://www.voanews.com/english/US-Elections-2008.cfm>

วิดิทัศน์

Campaign Network – From C-SPAN and Congressional Quarterly

<http://www.campaignnetwork.org/>

ExpertVoter.org: A Video Guide to the 2008 Presidential Candidates

<http://www.expertvoter.org/>

The Living Room Candidate: Presidential Campaign Commercials, 1952-2004

<http://livingroomcandidate.movingimage.us/>

RealClearPolitics Videos – Videos from mainstream news sources

http://video.realclearpolitics.com/video_vault/

RealClearPolitics Vlog – Videos on elections 2008 from YouTube and other sources

http://www.realclearpolitics.com/video_log/

You Choose '08

<http://www.youtube.com/youchoose>

PrezVid: The YouTube Campaign-2008

<http://www.prezvid.com/>

เว็บไซต์เกี่ยวกับตัวผู้สมัคร

Presidency 2008 – From Politics1.com

<http://www.politics1.com/p2008.htm>

The Presidential Field: Full Coverage of the 2008 Candidates

<http://projects.washingtonpost.com/2008-presidential-candidates/>

Religion & Politics '08

<http://pewforum.org/religion08/>

เว็บไซต์เกี่ยวกับการลงคะแนนเสียงของเยาวชน

Can I Vote?

<http://www.canivote.org/>

CIRCLE: Center for Information and Research on Civic Learning and Engagement

<http://www.civicyouth.org/>

Generation Engage

<http://www.generationengage.org/>

I'm 18 in 08 – Youth voting blog and documentary film

<http://im18in08.blogspot.com/>

เว็บไซต์เกี่ยวกับการทำโพล

CBS News Polls

<http://www.cbsnews.com/sections/opinion/polls/main500160.shtml>

The Gallup Poll

<http://www.gallupoll.com/>

The Harris Poll

http://www.harrisinteractive.com/harris_poll/

Los Angeles Times Poll

<http://www.latimes.com/news/custom/timespoll/>

The Pew Research Center for the People and the Press

<http://people-press.org/>

PollingReport.com

<http://www.pollingreport.com/>

RealClearPolitics Polls

<http://www.realclearpolitics.com/polls/>

Survey Research Links

<http://felix.iupui.edu/Links.htm>

Zogby International

<http://www.zogby.com/>

บล็อกของสื่อมวลชนเกี่ยวกับการเลือกตั้ง

ABC News: The Note

<http://abcnews.go.com/Politics/>

CBS News: Politics

<http://www.cbsnews.com/sections/politics/main250.shtml>

CNN: The Situation Room

<http://www.cnn.com/CNN/Programs/situation.room/blog/>

Fox News: Update '08

<http://www.update08.foxnews.com/>

MSNBC News: First Read

<http://firstread.msnbc.msn.com/>

National Journal: The Hotline

<http://hotlineblog.nationaljournal.com/>

New York Times: The Caucus

<http://thecaucus.blogs.nytimes.com/>

Washington Post: The Fix

<http://blog.washingtonpost.com/thefix/>

เว็บไซต์เกี่ยวกับการให้เงินสนับสนุนการหาเสียง

The Campaign Finance Institute

<http://www.cfinst.org/>

Federal Election Commission: Campaign Finance Law

<http://www.fec.gov/law/feca/feca.shtml>

Office of the Clerk, House of Representatives: Federal Election Campaign Reports

Federal Election Campaign Finance Reports

Project Vote Smart: Campaign Finance

http://www.vote-smart.org/official_five_categories.php?dist=finance.php

Race for the White House: Banking on Becoming President

<http://opensecrets.org/pres08/index.asp>

เว็บไซต์เกี่ยวกับกฎหมายเลือกตั้ง

The Campaign Legal Center

<http://www.campaignlegalcenter.org/>

Commission on Federal Election Reform

<http://www.american.edu/ia/cfer/>

Election Law @ Moritz (College of Law)

<http://moritzlaw.osu.edu/electionlaw/>

Federal Election Commission: Administering and Enforcing Federal Campaign Finance Laws

<http://www.fec.gov/index.shtml>

Help America Vote Act of 2002

<http://www.fec.gov/hava/hava.htm>

U.S. Constitutional Provisions

<http://www.eac.gov/clearinghouse/u-s-federal-election-system>
(Click on "Constitutional Provisions")

**U.S. Department of Justice, Civil Rights Division,
Voting Section: Frequently Asked Questions**
<http://www.usdoj.gov/crt/voting/misc/faq.htm>

Voting Rights Act
<http://www.ourdocuments.gov/doc.php?flash=true&doc=100>

เว็บไซต์เกี่ยวกับคณะผู้เลือกตั้ง

Library of Congress: Who Really Elects the President?
<http://www.loc.gov/wiseguide/oct04/election.html>

U.S. National Archives: Electoral College Calculator
<http://www.archives.gov/federal-register/electoral-college/calculator.html>

U.S. National Archives: U.S. Electoral College
<http://www.archives.gov/federal-register/electoral-college/>

เทคโนโลยีที่ใช้ในการลงคะแนนเสียง

Caltech-MIT Voting Technology Project
<http://www.vote.caltech.edu/>

Election Reform Information Project
<http://www.electionline.org>

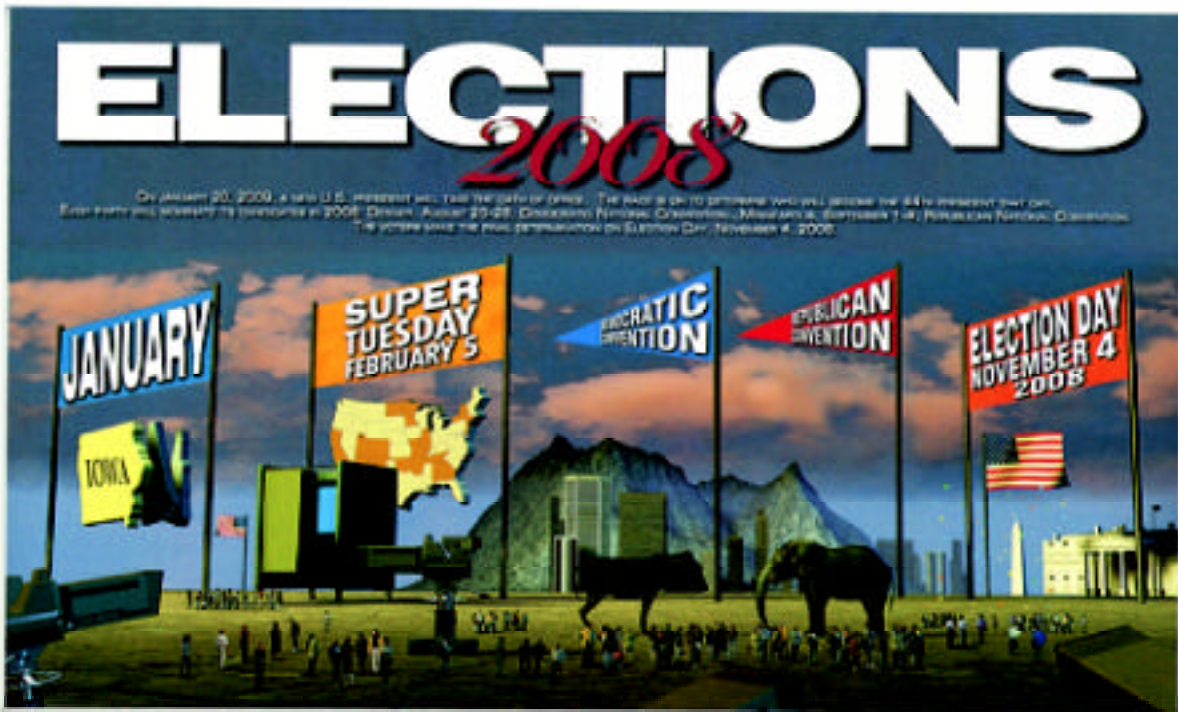
How E-voting Works
<http://people.howstuffworks.com/e-voting.htm>

The National Association of State Election Directors
<http://www.nased.org/membership.htm>

Vote: The Machinery of Democracy
<http://americanhistory.si.edu/vote/>

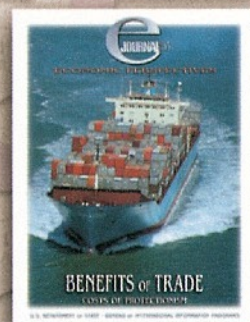
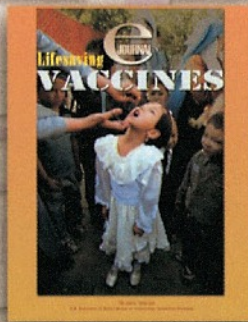
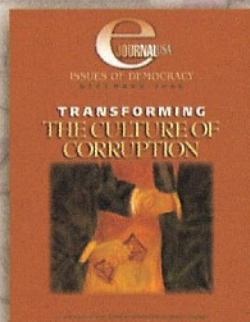
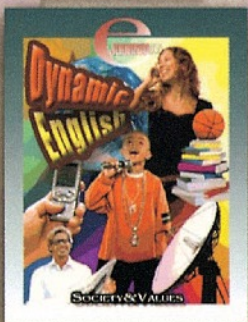
Web Sites for the Secretaries of State and/or Directors of Elections
<http://fvap.gov/links/statelinks.html>

กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ ไม่รับผิดชอบต่อเนื้อหาและการเข้าถึงแหล่งข้อมูลข้างต้น

**วารสารรายเดือน
ของกระทรวงการ
ต่างประเทศสหรัฐฯ
ที่ให้ข้อมูลอย่างละเอียด
เกี่ยวกับสหรัฐอเมริกา
ตีพิมพ์ในหลายภาษา**

เชิญอ่านรายการชื่อเรื่องทั้งหมดได้ที่
<http://usInfo.state.gov/pub/ejournalusa.html>